

РЕЙЧЪЛ ХОКИНС

ХЕКС ХОЛ

Част 1 от „Хекс Хол“

Превод от английски: Емилия Андонова, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Фелисия Милър плачеше в тоалетната. За пореден път.

Знаех, че е тя, защото за трите месеца, през които посещавам това училище, съм я засичала да плаче в тоалетната поне два пъти. А и има много специфични ридания, леко фалцетни като на малко дете, въпреки че беше на осемнадесет, с цели две години по-голяма от мен.

Предишните пътища я оставях насаме, защото е право на всяко момиче да си поплаче в тоалетната от време на време. Но тази вечер е балът, а има нещо много тъжно в това да плачеш в официална рокля. Освен това знаех слабото ѝ място. Във всяко училище, в което съм учила (поне 19 на брой, ако не се лъжа), имаше по едно момиче като нея. И понеже аз бях особнячка, никой не се държеше гадно с мен, просто не ми обръщаха внимание. Фелисия обаче беше в ролята на боксова круша. За нея училището не беше нищо друго, освен мястото, където ежедневно ѝ крадяха парите за обяд и я засипваха с гадни коментари.

Открехнах вратата на тоалетната и видях в една кабинка жълти сандали с дълги каишки.

— Фелисия? — казах и почуках леко на вратата. — Какво има?

Тя отвори и ме погледна с гневните си зачервени очи.

— Какво има ли? Ами какво да ти кажа, Софи. Днес е балът ми, а да виждаш някое момче с мен?

— Ами... не, но тъй като си в женската тоалетна, си помислих, че...

— Какво? — попита троснато тя и си избърса носа с парче тоалетна хартия. — Че кавалерът ми ме чака отвън? Моля ти се. Излъгах родителите си, че имам кавалер. Затова ми купиша тази рокля. Казах им, че той ще ме чака направо тук, и те се съгласиха да ме докарат. Аз просто... не посмях да им споделя, че не съм била поканена от никого на бала си. Това би ги съсипало. — Тя затвори очи. — Как ти се струва, много ли е драматично?

— Е, не е драматично. Много момичета отиват сами на бала.

— Ти сама ли си?

Е, не бях сама, макар че кавалерът ми беше Райън Хелърман, единственото по-невзрачно от мен самата момче в цялото училище. Но все пак не бях сама. А майка ми беше много въодушевена, че някой ме е поканил. Виждаше в това най-сетне опит от моя страна да намеря своето място тук, а това беше наистина много важно за нея.

Погледнах нещастната Фелисия — в официална рокля, подсмърчаща драматично — и преди да мога да се спра, заявих:

— Мога да ти помогна.

Тя ме стрелна с подпухналите си очи.

— Как?

Хванах я за ръката и я издърпах от кабинката.

— Като начало трябва да излезем оттук.

Тръгнахме към препълнения салон. Фелисия изглеждаше много озадачена, когато я поведох през двойните врати към паркинга.

— Ако смяташ да си правиш някаква шега, имам спрей в чантата си — заяви тя, като притисна малката жълта чанта към гърдите си.

— Успокой се — казах аз и се огледах, за да се уверя, че паркингът е празен.

Въпреки че беше краят на април, все още беше доста хладно и двете потрепнахме от студ.

— Добре. А сега ми кажи, ако можеше да си избереш сама кавалер, кого би избрала?

— Искаш да ме измъчваш ли?

— Зададох ти съвсем нормален въпрос.

Тя заби поглед в обувките си и смънка:

— Кевин Бриджис.

Не бях изненадана. Той беше лидер на училищната асоциация, капитан на футболния отбор и най-големият красавец в училище. Момчето, което почти всяко момиче би избрало за кавалер на бала си.

— Добре тогава, нека да е Кевин — казах аз и щракнах с пръсти.

Вдигнах ръце, затворих очи и си представих Кевин и Фелисия. Тя в жълтата си вечерна рокля, а той в смокинг. Само след няколко секунди започнах да усещам лек трепет под краката си, а косата ми се развя буйно. Изведнъж чух как Фелисия ахна. Отворих очи и видях точно това, което се надявах да видя — над главите ни огромен черен

облак се завихряше и хвърляше пурпурни отблясъци. Концентрирах се отново и облакът се превърна в перфектен кръг с дупка по средата.

Магическата поничка, както го нарекох първия път, когато направих това. Беше точно на дванайсетия ми рожден ден.

Фелисия се скри между две коли и сложи ръце над главата си. Но беше прекалено късно да го спра. Центърът на кръга се изпълни с ярка зелена светлина. Концентрирах се върху тази светлина и върху образите на Фелисия и Кевин. Облакът изчезна, а Фелисия се изправи разтреперана.

— К-какво беше това? — Тя ме погледна с разширени от ужас очи. — Ти да не си вещица или нещо подобно?

Свих рамене, все още замаяна от силата, която току-що бях разгърнала. Майка ми го наричаше магическо опиянение.

— Нищо подобно — отвърнах аз. — Хайде да влизаме вътре.

Райън се мотаеше около масата с напитките, когато се върнахме.

— Какво става? — попита той и кимна към Фелисия.

— О, тя просто имаше нужда да излезе малко на въздух — отвърнах аз и си сипах чаша пунш. Сърцето ми все още биеше лудо, а ръцете ми трепереха.

— Ясно — отвърна той, като поклащаше глава в такт с музиката. — Искаш ли да танцуваме?

Преди да успея да отговоря, Фелисия ме сграбчи за ръката.

— Та той дори не е тук! Дали това нещо... това, което направи, ще го накара да ме покани?

— Тихо! Да, ще го накара. Но трябва да имаш малко търпение. Веднага, щом влезе, ще дойде при теб. Вярвай ми.

Не се наложи да чакаме дълго.

С Райън бяхме още по средата на първия танц, когато в залата се чу силен пукот. Той беше последван от серия гърмежи, точно като от огнестрелно оръжие. Това накара половината ученици в залата да залегнат под масите с викове. Купата с пунша падна на земята и навсякъде се разплиска червеникава течност.

Но пукотевицата не идваше от пунша. Бяха балони. Стотици. Нещо беше съборило арката с балоните на земята. Видях как един от тях полетя към тавана. В този момент учителите побягнаха уплашено от вратата, която вече липсваше, защото един сребрист „Ленд Роувър“ се заби в нея с трясък. От шофьорското място се измъкна Кевин

Бриджис. Имаше порезни рани на челото и ръцете, от които бликаше кръв.

— Фелисия! ФЕЛИСИЯ! — крещеше Кевин.

— Мамка му — промърмори Райън.

Гаджето на Кевин, Карълайн Рийд, излази от колата.

— Той е луд! — викаше тя. — Всичко беше наред и изведнъж се появи онази светлина и... и...

Тя млъкна, а стомахът ми се сви.

— Фелисия! — продължаваше да крещи Кевин.

Огледах се и я видях да се крие под една маса, а очите ѝ бяха разширени от ужас.

Този път бях много внимателна. Ставах все по-добра в това.

Кевин я намери и я издърпа изпод масата.

— Фелисия! — усмихна ѝ се той широко и цялото му лице светна. С окървавеното му чело обаче изглеждаше доста страховито. Не можех да упрекна Фелисия, защото се разкрещя ужасено.

Един от охранителите, треньорът Хенри, се притече на помощ и хвана Кевин за ръката. Но той просто се обърна и го цапардоса в лицето, от което едрият мъж полетя назад. И тогава се започна.

Хора се затичаха на всички посоки, група учители се опитваха да се доближат до Кевин, а писъците на Фелисия бяха достигнали невъзможни висоти. Единствено Райън изглеждаше непоклатим.

— Колко яко! — зарадва се той, когато две момичета си покатериха на Роувъра, за да излязат от залата. — Също като във филма „Кери“.

Кевин все още държеше ръката на Фелисия и беше паднал на колене. Не бях съвсем сигурна, заради цялата тая галиматия, но ми се струва, че ѝ пееше. Тя вече не крещеше, а ровеше в дамската си чанта.

— О, не! — извиках аз. Затичах се към тях, но се подхлъзнах в пунша и паднах в локвата.

Фелисия извади малък червен флакон и го изпръска в лицето на Кевин. Той спря да пее и зави от болка. Пусна ръката ѝ, за да разтърка очите си, и тя побягна.

— Всичко е наред, скъпа! — извика той след нея. — Не са ми необходими очи, за да те виждам. Виждам те с очите на сърцето си, Фелисия! СЪС СЪРЦЕТО СИ!

Прекрасно. Заклинанието ми беше не само прекалено силно, но и супер смотано.

Седях в локвата от пунш, докато хаосът, който сама бях създала, ескалираше. Мисис Дейвидсън, учителката ми по алгебра, крещеше с всичка сила по мобилния си телефон:

— Ами от къде да знам? Линейка? Ударна група? Просто изпратете някого!

После чух гръмогласен вик.

— Тя го направи! Софи Мерсер! — Фелисия сочеше към мен и цялото ѝ тяло се тресеше. Въпреки всичкия шум наоколо, думите ѝ отекнаха в залата. — Тя е... тя е... вещица!

Въздъгнах. Ох, пак се започва.

ПЪРВА ГЛАВА

— Е?

Излязох от колата и се оказах наред адската августовска жега на Джорджия.

— Много е яко — промърморих и веднага намерих слънчевите си очила. Заради високата влажност косата ми изглеждаше три пъти по-обемна. Имах чувството, че се опитва да погълне очилата ми като някакво хищно тропическо растение — Винаги съм се чудила какво е да живееш в нечия уста.

Точно пред мен се издигаше „Замъкът на Хеката“, което според брошурата, която държах в изпотената си ръка, представляваше „поправително училище за младежи с необикновени прояви“.

Необикновени. Заобиколен начин да се каже „чудовища“. Точно такива бяха всички в „Хеката“.

Точно такава бях и аз.

Бях прочела брошурата най-малко четири пъти в самолета от Върмонт до Джорджия, два пъти във ферибота до остров Грималкин и още веднъж в колата, която наехме, за да стигнем до училището. Би трябвало да съм я запомнила, но аз продължавах да я стискам в ръка и да я препрочитам, все едно беше детското ми одеяло против кошмари или нещо подобно.

Целта на училището е да защитава и обучава зооморфи, вещици и феи, които рискуват да демонстрират публично своите способности и с това да компрометират магическата общност като цяло.

— Все още не разбирам как като помогнеш на едно момиче да си намери кавалер за бала, компрометиращ цялата магическа общност — казах на майка си, докато вадехме куфарите от багажника.

Тази мисъл ме занимаваше от първия момент, в който прочетох това, и не успях да я прогоня. През по-голямата част от пътуването майка ми се преструваше на заспала, най-вероятно за да не гледа намръщеното ми изражение.

— Не беше само това момиче, Соф, много добре го знаеш. Ами момчето със счупената ръка в Делауеър или пък учителят в Аризона, на когото направи магия за забравяне, заради резултатите от теста...

— Е, той ще си върне паметта отново някой ден... евентуално. Или поне по-голямата част.

Майка ми просто въздъхна и издърпа куфара.

— И двамата с баща ти те предупредихме, че има определени обстоятелства за използване на магически сили. Не ми харесва това, което правиш, но ето че сега ще бъдеш с... с други деца като теб.

— Искаш да кажеш откачалници — казах аз и метнах раницата си на рамо.

Майка ми махна слънчевите си очила и ме погледна. Имаш уморен вид и бръчици, които преди не бях забелязвала. Тя беше почти на четирийсет, но изглеждаше поне с десет години по-млада.

— Ти не си откачалка, Софи. Просто си допуснала някои грешки.

Меко казано. Да съм вещица определено не е толкова вълнуващо, колкото си го представях. Най-малкото не се разхождам на летяща метла. (Питах за това майка ми, когато усетих магическите си сили за пръв път, но тя ми каза, че ще трябва и за в бъдеще да използвам автобуса като всички останали). Нямам си книга със заклинания, нито говореща котка (алергична съм), и нямам никаква представа как да се сдобия с око на тритон.

Но мога да правя магии — от дванайсетгодишна, което според брошурата е възрастта, в която се проявяват магическите сили на всички като мен. Сигурно има нещо общо с пубертета, знам ли.

— Освен това, училището е добро — добави майка ми, като тръгнахме към сградата.

Но никак не приличаше на училище. Приличаше на кръстоска между нещо излязло от филм на ужасите и Къщата на духовете. Сградата беше на поне двеста години. Имаше три етажа и най-горния стърчеше като върха на сватбена торта. Може някога да е била бяла, но сега беше посивяла и придобила цвета на скалите. Приличаше повече на естествено скално образувание, отколкото на строеж.

— Хм — каза майка ми и остави куфара на земята. — Ще хвърлиш ли един поглед?

Доближих се до нея и моментално разбрах какво имаше предвид. В брошурата пишеше, че са направени „разширения към оригиналната

структура“ през годините. На практика това значеше, че са зазидали едната страна на сградата и са построили втора, прилепена към нея.

Изглеждаше сякаш някой луд е залепил две къщи една за друга. Някой луд с много лош вкус.

В двора имаше огромни дъбове, покрити с испански мъх, които хвърляха сянка върху къщата. В интерес на истината, растенията бяха навсякъде. Два папратта в огромни саксии стояха от двете страни на вратата и изглеждаха като гигантски зелени паяци, а по стената пълзеше лоза с виолетови цветове. Изглеждаше сякаш гората малко по малко превзема къщата.

Придърпах надолу чисто новата си униформа (синя карирана пола, подобна на шотландските носии) и се зачудих защо училище в толкова южен щат има вълнени униформи. Да не говорим, че като погледнех към сградата, ме побиваха тръпки. Едва ли е възможно някой да я погледне, без да му мине през ум, че вътре учат банда изроди.

— Красиво е — каза майка ми с усилие да звучи максимално позитивно и да гледа на нещата откъм хубавата им страна.

Аз обаче не се чувствах точно така.

— Да, много е подходящо. За затвор.

Майка ми поклати глава.

— Спри да се държиш като арогантна тийнейджърка, Софи. Това не е затвор.

Но аз точно така го чувствах.

— Това наистина е най-доброто място за теб.

— Да, предполагам — промърморих аз.

Изразът за *твое добро*, изглежда, е някаква мантра, когато се отнася до мен и „Хеката“. Два дни след бала получих имейл от баща ми, който казваше, че съм пропиляла и последния си шанс и Съветът ме праща в „Хеката“, докато не стана на осемнайсет.

Съветът беше висшият орден, който определяше и следеше за спазването на правилата в света на магическите същества.

Какво да ви кажа. Съвет, който нарича себе си „Съветът“. Много оригинално.

Както и да е. Татко работеше за тях, така че на него бяха оставили да ми съобщи лошите вести.

— Надявам се, че това ще те научи да използваш силите си доста по-дискретно — казваше той в писмото си.

Имейлите и телефонните обаждания бяха единствения контакт, който имах с баща си. Те с майка ми са се разделили още преди да се родя. Той не е казал на майка ми, че е магьосник, въпреки, че са били заедно цяла година. Мама не понесла новината добре. Изхвърлила го като мръсно коте и се върнала при семейството си. Там обаче разбрала, че е бременна с мен, затова се снабдила с една „Енциклопедия на вещерството“, която да четете паралелно с книгите за отглеждане на бебета. До момента на раждането ми вече била голям специалист по всички свръхестествени явления. Едва на дванайсетия ми рожден ден склони да допусне някаква комуникация между мен и баща ми, но все още е доста хладна с него.

След като той ми съобщи, че трябва да дойда тук, се опитах да се примиря с това. Наистина. Казах си, че най-последно ще бъда с хора като мен, от които няма да се налага да крия истинската си същност. А и може би ще науча няколко готини магийки. Това бяха големи плюсове.

Но в момента, в който с майка ми се качихме на ферибота, за да се озовем на този отдалечен остров, започна да ми става зле. И, повярвайте ми, не беше от морската болест.

Ако се вярва на брошурата, остров Грималкин е избран за „Хеката“ точно заради отдалечеността си, която по-лесно ще пази тайната му. Местните си мислеха, че е просто някакво супер специално училище — пансион.

В момента, в който фериботът наближи огромните гори, осъзнах, че може би това ще бъде домът ми за следващите две години.

Изглежда, по-голямата част от учениците се разхождаха по ливадата, но само малка част от тях имаха вид на нови като мен. Повечето влачеха кувари и чанти. Някои бяха обикновени и стари като моите, но видях и няколко на „Louis Vuitton“. Едно момиче с тъмна коса и леко гърбав нос изглеждаше приблизително на моята възраст. Останалите като че ли бяха по-малки. Не можех да преценя какви са, дали вещици, магьосници или пък зооморфи. Нали всички приличахме на хора, нямаше как да разбера.

От друга страна, феите бяха много лесни за разпознаване. Освен че бяха по-високи, изглеждаха изпълнени с достойнство и гордост.

Всички до една имаха красиви лъскави коси в най-различни нюанси — от златисто до ярко виолетово.

И да не забравяме крилата.

Майка ми казва, че те използвали чара си, за да се смесват с хората. Явно владееха някакво комплексно заклинание, с което разбъркваха ума на всеки срещнат и затова ги мислеха за хора, вместо за магически крилати създания.

Зачудих се дали изпратените в „Хеката“ феи не чувстват огромно облекчение. Сигурно е трудно да правиш постоянно заклинания.

Спрях, за да наглася по-добре чантата на рамото си.

— Е поне мястото е безопасно, нали така — подхвана майка ми. — За пръв път няма да се тревожа непрестанно за теб.

Знаех, че майка ми се притеснява, защото ще съм толкова далеч от къщи, но също така е доволна, че съм на място, на което не рискувам да бъда разкрита. Ако си прекарал цялото си свободно време в четене на истории как хората са убивали вещиците през вековете, неизменно ще те хване параноя.

Докато се доближавахме към сградата на училището, усетих, че се потя на места, на които винаги съм смятала, че е невъзможно човек да се поти. Като например ушите. Майка ми, както винаги, беше незасегната от високата влажност. Просто е неспособна да изглежда по друг начин, освен безбожно красива. Дори когато носи обикновена тениска и дънки, всички погледи се завъртат към нея. Или може би гледат към мен как се опитвам дискретно да попия потта между гърдите си, без да изглежда сякаш сама си пускам ръце. Трудно е да се каже.

Бях заобиколена от неща, за които само съм чела в книгите. Вляво фея със синя коса и виолетови криле с ридание се притискаше към родителите си, чиито стъпала стояха на пет сантиметра от земята. Сълзите се стичаха не от очите на момичето, а от крилете ѝ.

Скрихме се под сянката на големите дъбове с надеждата горещината да спадне с поне половин градус. Тъкмо стигнахме и се разнесе неземен вой.

С майка ми се огледахме и видяхме... нещото... да ръмжи срещу двама ядосани възрастни. Не изглеждаха уплашени, а просто раздразнени.

Върколак.

Без значение колко неща си чел за върколаците, да видиш един такъв срещу себе си е неописуемо преживяване.

Не приличаше особено нито на вълк, нито на човек. Беше по-скоро като едно огромно диво куче, застанало на задните си крака. Козината му бе къса и кестенява, а дори от това разстояние се виждаха ясно жълтите му очи. Освен това беше доста по-дребен, отколкото си представях. Всъщност не беше по-висок от мъжа, срещу когото ръмжеше.

— Стига, Джъстин — каза той.

Жената, чиято коса беше със същия цвят като козината на върколака, сложи ръката си на рамото му.

— Миличък, слушай баща си — започна тя с южняшки акцент. — Глупаво е да се държиш така.

За миг върколакът... ъ-ъ, Джъстин, завъртя глава и вече не изглеждаше като прегризващ гърла звяр, а по-скоро като кокер шпаньол.

Тази мисъл ме накара да се засмея.

И мигновено жълтите очи се насочиха към мен.

Той наддаде пореден вой и преди да успея да се замисля, ме нападна.

ВТОРА ГЛАВА

Чух как мъжът и жената едновременно извикаха някакво предупреждение, докато аз панически се опитвах да измисля защитно заклинание против прегризване на гърло. Остро се нуждаех от такова. Естествено, единствените думи, които успях да извикам срещу върколака, бяха „ЛОШО КУЧЕ!“.

Тогава с крайчеца на окото си видях как проблясва синя светлина. Върколакът като че ли се блъсна в невидима стена на сантиметри от мен. Излая болезнено и се строполи на земята. Козината му започна да изчезва, докато не се превърна в напълно нормално момче, облечено с панталони и сако. Той се сви на земята и заскимтя болезнено. Родителите му дотичаха до него точно когато майка ми се приближи с моя куфар в ръка.

— О, Боже! Миличка, добре ли си? — започна тя.

— Да — отвърнах аз и пооправих полата си.

— Знаеш ли — каза някой до мен — смятам блокиращата магия за доста по-ефективна, отколкото да се крещи „Лошо куче!“. Но това е само мое мнение.

Обърнах се. Гледаше ме момче със самодоволна усмивка, облегло на едно дърво. Сакото му с емблемата на „Хеката“ беше небрежно преметнато на лакътя му.

— Вещица си, нали? — продължи той. Отблъсна се от дървото и прокара ръка през черната си коса. Когато се доближи, забелязах, че е изключително слаб, почти кльощав и е доста по-висок от мен. — Може би за в бъдеще ще се научиш да не си толкова неумела в магиите.

И след това си тръгна.

Бях бясна.

Хвърлих поглед към майка ми, за да разбера дали е видяла това, но тя разговаряше с родителите на Джъстин. Питаше ги дали е щял да ме ухапе.

Значи съм неумела в магиите, а? — казах си под нос, като стрелнах с поглед гърба на отдалечаващото се момче.

Вдигнах ръце и се замислих за най-гадната магия, която мога да направя. Някоя включваща гной, лош дъх и сериозни поражения на половите органи.

Но нищо не се случи.

Нямаше го чувството, че пръстите ми преминават през вода, нямах учестен пулс, косата ми не се развя.

Просто си стърчах там като идиот, насочила пръсти към него.

По дяволите! До сега никога не съм имала проблем да направя магия.

Изведнъж чух глас, който каза:

— Достатъчно, мила.

Обърнах се по посока на гласа и видях възрастна жена в тъмно синя униформа, която стоеше между страховитите папрати. Усмивваше се, но в усмивката ѝ имаше нещо зловещо. Насочи към мен показалеца си.

— Тук не е разрешено да използваме магии срещу себеподобни, независимо с какво са ни провокирали. — Гласът ѝ беше мек като музика. — Освен това, Арчър, — продължи тя, като вече говореше на тъмнокосото момче — за разлика от тази млада дама, която е нова тук, ти знаеш, че е забранено да се нападат други ученици.

Той изсумтя.

— Трябваше да го оставя да я изяде ли?

— Магията не е решението на всички проблеми — отвърна жената.

— Арчър? — казах аз и повдигнах вежди. Може да са блокирани магическите ми сили, но сарказмът си е на мое разположение. — Какво странно име. Да не би да си някой благородник с цифра след името?

Надявах се да го засегна или поне да го ядосам, но той продължи да се усмихва не принудено.

— Всъщност се казвам Арчър Крос. И съм първи поред, щом повдигаш въпроса. А ти? — Той намигна. — Да видим... кафява коса, лунички, типична ученичка... Али? Лейси? Със сигурност нещо, завършващо на „и“.

Сещате се за онези случаи, в които отваряте устата си, но нищо не излиза? Е, точно това се случи. А майка ми, приключила разговора си с родителите на Джъстин, се обърна към мен.

— Софи, почакай!

— Знаех си — засмя се Арчър. — До скоро, Софи! — извика той през рамо и изчезна в сградата.

Обърнах се към възрастната жена. Беше около петдесет годишна, с тъмно руса коса, вдигната на впечатляващ стегнат кок. От царственото ѝ поведение и от униформата ѝ с емблемата на „Хеката“ в кралско синьо стигнах до извода, че е директорката на училището, г-жа Анастасия Касноф. Не се налагаше да поглеждам в брошурата, за да си припомня името ѝ. Подобно име се запомня лесно.

Русокосата жена беше най-именитият директор на „Хеката“. Майка ми ѝ подаде ръка:

— Аз съм Грейс Мерсер, а това е София.

— Соу-фи-йаа — повтори г-жа Касноф със специфичния си южняшки акцент и превърна относително нормалното ми име в нещо екзотично и апетитно от менюто в китайски ресторант.

— Казват ми Софи — казах аз набързо с надеждата да не си остана завинаги Соу-фи-йаа.

— Струва ми се, че не сте от тук, права ли съм? — попита г-жа Касноф, докато вървахме към училището.

— Да — отвърна майка ми влачейки куфара помежду ни. — Майка ми е от Тенеси, но Джорджия е един от малкото щати, в които не сме живели. Местихме се няколко пъти в последно време.

Няколко пъти не е много точно казано. Деветнайсет щата за шестнайсетте ми години никак не е малко. Най-дълго се задържахме в Индиана, когато бях на осем. Там останахме цели четири години. Най-кратко останахме в Монтана. Беше преди три години. Останахме там само две седмици.

— Разбирам. А с какво се занимавате, г-жо Мерсер?

— Госпожица съм — каза майка ми машинално и малко повисоко, отколкото беше необходимо. После прехапа долната си устна и намести въображаем кичур коса зад ухото си. — Учителка съм. Преподавам религии. Най-вече митология и фолклор.

Аз се влачех след тях, докато не стигнах стълбището пред входа.

Вътре беше блажено прохладно, явно бяха направили някакво климатично заклинание. Освен това миришеше като в старите къщи — онази специфична миризма на полирани мебели, старо дърво и остаряла хартия, като в библиотеките.

Запитах се дали съединените къщи ще изглеждат по същия начин отвътре, както отвън, но целите стени бяха облепени в едни и същи червеникави тапети, от които не се разбираше каква точно е стената.

В огромното фоайе имаше махагонова вита стълба, която се издигаше до третия етаж, без да се подпира никъде. Зад него имаше огромен изрисуван прозорец, който се простираше чак до втория етаж. Силното слънце грееше през него и изпълваше фоайето с различни по форма осветени фигури.

— Впечатляващо, нали? — усмихна се г-жа Касноф —
Картината изобразява произхода на магическите същества.

На стъклото беше изрисуван смръщен ангел, застанал пред златни порти. В едната си ръка държеше черен меч. С другата сочеше към трите фигури пред портите с изражение, което намекваше, че трябва да се разкарат оттам на секундата. Така де, по ангелски.

Трите фигури също бяха ангели. Изглеждаха като бездомници. Първият ангел от дясната страна беше жена с дълга червеникава коса, която беше закрила лицето си с ръце. На врата си имаше златна верижка, направена от малки фигурки, хванати за ръце.

Ангелът от лявата страна носеше корона от листа и се оглеждаше през рамо. А този в средата беше най-висок от тримата и беше вдигнал високо глава.

— Това е... това изобразява нещо — казах най-накрая.

— Знаеш ли историята, Софи? — попита ме г-жа Касноф.

Щом поклатих глава, тя се усмихна и посочи към ангела пред портата.

— След голямата война между Бог и Луцифер, тези ангели отказали да вземат страна, били прогонени от Рая. Една групичка — тя посочи към високия ангел в средата — избрала да се скрие под хълмове и в гъсти гори. Те се превърнали във феи. Друга група избрала да живее сред животните и се превърнала в зооморфи. Трета група избрала да се смеси с хората и така се появили вещиците и магьосниците.

— О! — възкликна майка ми и аз се обърнах към нея с усмивка:

— Пожелавам ти успех, като тръгнеш да обясняваш на бог, че си пляскала едно от божествените му създания.

— Софи! — разсмя се тя.

— Е, какво сега, истина е. Надявам се да ти хареса на горещо в казаните, мамо, само това имам да ти кажа.

Тя отново се разсмя — не можех да кажа дали това беше искрено, или не.

Г-жа Касноф се намръщи, преди да продължи разказа си.

— Учениците в „Хеката“ идват на възраст между дванайсет и седемнайсет години. Щом веднъж е попаднал тук, един ученик не може да напусне училището, преди да е навършил осемнайсет.

— Значи някои остават тук, да кажем, шест месеца, а други — цели шест години? — попитах аз.

— Точно така. Повечето от учениците ни идват тук веднага, щом получат магическите си сили. Но винаги има изключения, като теб например.

— Браво на мен — промърморих аз.

— Как са разпределени класовете? — попита майка ми, като ме стрелна с поглед.

Класовете са по модел на тези в Прентис, Мейфеър и Герваудан. — И двете с мама кимнахме, все едно разбихме за какво говори. Предполагам, че не сме успели да я заблудим, защото продължи. — Предизвикателството сигурно е голямо, но аз нямам никакво съмнение, че Софи ще се справи много добре. — Никога не съм чувала окуражаване, което да звучи повече като заплаха. — Стаите на момичетата са на третия етаж. Момчетата са на втория. Занятията се провеждат на първия, както и в останалите сгради.

— А учениците разделени ли са... някак? — попита майка ми.

Г-жа Касноф се усмихна, но не можах да пропусна, че усмивката ѝ е стегната като кока на главата ѝ.

— Според способностите им ли? Не, разбира се. Един от основните принципи на „Хеката“ е да научим децата да се социализират успешно с всяка от магическите раси.

Г-жа Касноф ни поведе към края на фойето. Имаше три огромни прозореца, а зад тях се виждаше дворът, където хората вече се събираха по каменните пейки под дърветата. Казвам хора, но това всъщност бяха такива като мен. Но по нищо не им личеше, изглеждаха съвсем нормално. Е, с изключение на феите.

Видях как едно момиче се засмя и предложи гланц за устни на друго и в този момент нещо в гърдите ме стегна.

Усетих студена хватка да стиска ръката ми и подскочих, за да видя как зад мен се носи бледа жена в синя рокля.

— А, да — започна г-жа Касноф с усмивка. — Това е Изабел Фортъней, една от духовете тук. Сигурна съм, че си чувала за тях. „Хеката“ приютява много духове, разбира се на магически създания. Те са напълно безопасни. Нямаат тела и не са в състояние да те докоснат. Най-много да те поизплашат, но нищо повече.

— Чудесно — казах аз, докато гледах как Изабел изчезва зад стената.

С периферното си зрение мярнах движение в другия край на фоайето и веднага се обърнах, за да видя още един призрак, който стоеше точно до стълбите. Беше момиче на моята възраст и носеше светлозелена жилетка и рокля на цветя. За разлика от Изабела, която изобщо не ме забеляза, това момиче гледаше право към мен. Обърнах се да попитам г-жа Касноф коя е, но в този момент тя беше много заинтригувана от някой, който влезе във фоайето.

— Госпожице Талбът! — извика тя. Бях впечатлена как гласът ѝ стигна такова далечно разстояние, без ни най-малко да звучи като викане.

Дребно момиче, не повече от метър и петдесет, се доближи до г-жа Касноф. Кожата ѝ беше почти снежнобяла, както и косата ѝ, с изключение на една розова линия, минаваща през бретона ѝ. Имаше големи очила с черни рамки и се усмихваше през тях, но според мен само заради г-жа Касноф. Очите ѝ всъщност изглеждаха уморени.

— Това е Дженифър Талбът. Тя ще бъде твоя съквартирантка тази година. Дженифър, това е Соу-фи-йаа.

— Можеш да ми казваш Софи — изстрелях аз едновременно с Дженифър, която ми се представи като Джена.

Г-жа Касноф ни отправи още една стегната усмивка, сякаш имаше винт на устата.

— Невероятно. Не знам какво им става на децата в днешно време, госпожице Мерсер. Даваме им толкова хубави имена, а те се възползват от първата възможност да ги съкратят. Между другото, Софи, госпожица Талбът е почти нова като теб. Присъедини се към нас едва миналата година.

Майка ми се усмихна сияйно и стисна ръката на Джена.

— Радвам се да се запознаем. И ти ли си... ъ-ъ вещица, като Софи?

— Не, госпожо. Вампир съм.

Усетих как майка ми настръхна и знаех, че Джена също го е усетила. Въпреки, че ми беше неловко заради нея, аз също се чувствах малко объркана. Вещиците, зооморфите и феите са едно. Вампирите са просто чудовища. Това, че са чувствителни Деца на Нощта, са пълни глупости.

— Е, добре — започна майка ми с усилие да запази самообладание. — Аз... аз не знаех, че вампирите също учат в „Хеката“.

— Това е една нова програма, по която започнахме работа — обясни г-жа Касноф и протегна ръка, за да погали Джена по косата.

Джена гледаше любезно, но аз усещах напрежението ѝ.

— Всяка година — започна отново г-жа Касноф, — нашето училище взема по един вампир и му дава възможност да учи заедно с нашите възпитаници с надеждата, че ще успеем да променим тези нещастници.

Хвърлих поглед към Джена, защото... *нешастници*? Майко мила.

— За съжаление госпожица Талбът е единственият вампир, който имаме в училището си за момента. Макар че един от инструкторите ни също е вампир.

Джена отново се усмихна със специфичната си невесела усмивка и настъпи неловко мълчание.

— Миличка, защо не... — мама се загледа безпомощно в новата ми съквартирантка.

— Джена.

— Да, да, точно така. Защо не вземеш Джена да ти покаже стаята ви? Има някои неща, за които искам да поговоря с г-жа Касноф и после ще се кача да си вземем довиждане. Става ли?

Погледнах към Джена, която все още се усмихваше, но сега като че ли очите ѝ минаваха през нас.

Метнах чантата си на рамо и посегнах да взема куфара си, но Джена ме изпревари.

— Наистина няма нужда да ми помагаш — започнах аз, но тя просто махна с ръка.

— Няма проблем. Едно от предимствата да си кръвопиещ звяр е, че имаш свръхестествена сила.

Не знаех какво да отговоря на това, така че просто възкликнах:

— О!

Тя държеше едната дръжка, така че аз хванах другата.

— Няма шанс да сложат асансьор нали? — казах почти на шега.

— Не-е, това би било прекалено лесно — изсумтя Джена.

— А защо просто не се използва някаква магия за пренасяне на багаж?

— Г-жа Касноф е много стриктен привърженик на идеята, че не трябва да се употребява магия като извинение за мързела ни. Освен това, да се влачат тежки куфари по стълбището изгражда характера.

— Да, точно така — казах аз, докато пъхтахме покрай площадката на втория етаж.

— Е, какво мислиш за нея? — попита Джена.

— За г-жа Касноф ли?

— Да.

— Кокът ѝ е много впечатляващ.

Самодоволната усмивка на Джена ми подсказа, че съм на прав път.

— Като се заговорихме за прически — реших да рискувам аз, — как се сдоби с тази черта?

Джена докосна със свободната си ръка бретона си.

— О, тук не обръщат голямо внимание на вампирите. Предполагам, че щом не им се пречкам особено, мога да ходя с какъвто цвят коса си искам.

Когато стигнахме платформата на третия етаж, тя ме погледна изпитателно.

— Мога и на теб да ти направя такава линия. Е, не розова, тя си е моята. Но например виолетова.

— Ъ-ъ... може би.

Спряхме пред стая номер 312. Джена пусна куфара и извади ключовете. Ключодържателят ѝ беше жълт и на него пишеше името ѝ с ярко розови букви.

— Ето! — Тя отключи вратата и я отвори. — Добре дошла в Зоната на здрача.

ТРЕТА ГЛАВА

Зоната на „прекалено розовата липса на здрач“ би било по-добро описание.

Не знам как съм очаквала да изглежда една стая на вампир. Може би цялата в черно, няколко книги на Албер Камю. А, и портрет на единствения човек, когото вампирът е обичал и който, е загинал по красив и трагичен начин, обричайки вампира на вечна тъга и романтични въздишки.

Какво да ви кажа, чела съм много книги.

Но тази стая изглеждаше така, сякаш е декорирана от момиченце — почитателка на Барби и на ягодови тортички.

Беше по-голяма, отколкото очаквах. Имаше достатъчно за две еднакви легла, две бюра, два гардероба и един стар фотьойл. Завесите бяха от естествен бежов лен, но Джена ги беше покрила с розов воал. Между двете бюра имаш един от онези стари китайски паравани, но дори той носеше отпечатъка на Джена. Както се досещате, беше боядисан в розово. Освен това по него бяха окачени розови коледни лампички. Леглото й пък беше покрито с розов губер.

Джена забеляза, че го гледам.

— Страхотно е, нали?

— Ами... не знаех, че съществува такава разновидност на розовото.

Тя събу обувките си и се метна на леглото, с което наруши спокойствието на две възглавници и един пухкав лъв.

— Казва се електриково ягодово.

— Това име много му пасва — усмигнах се аз.

Придърпах куфара към леглото си, което изглеждаше така обикновено, както... както аз в сравнение с Джена.

— Предишната ти съквартирантка също ли харесваше розовото?

За миг лицето на Джена замръзна. После това изражение изчезна и тя се намести по-удобно на леглото.

— Не, на Холи ѝ харесваха тези сини работи, които ти дават тук, ако нищо не си носиш. Ти си носиш свои неща, нали?

Отворих куфара си и издърпах зелената си покривка за легло. Джена въздъхна малко разочаровано.

— Е, поне е нещо по-различно от стандартното синьо. Кажете сега какво те доведе в Свърталището, Софи?

— Свърталище? — учудих се аз.

— Така наричат „Замъкът на Хеката“ повечето ученици. Много му пасва.

— О, не знаех.

— Е, как се озова тук? — попита тя отново. — Направи дъжд от жаби или превърна някой досадник в тритон?

Облегнах се на леглото и се опитах да имитирам безразличието на Джена, но се оказа доста трудно на гол матрак, така че първо се заех да извадя багажа от куфара си.

— Направих любовна магия на едно момиче от класа ми. Стана много зле.

— Не подейства ли?

— Напротив. Подейства прекалено силно.

Разказах ѝ накратко епизода с Кевин и Фелисия.

— Опа, станало е голямо мазало! — възкликна Джена.

— Определено — отвърнах аз. — Значи ти си... ъ-ъ вампир? Какво точно се случи с теб?

Не ме погледна в очите, но тонът ѝ беше съвсем обикновен.

— Същото, което се случва на всички останали. Срещаш вампир, ухапва те и ставаш и ти такъв. Нищо кой знае колко интересно.

Не мога да я упрекна, че не желае да разкаже цялата история на някого, когото е срещнала преди петнайсет минути.

— Значи майка ти е нормална, така ли? — попита ме тя.

Хм. Това определено не беше нещо, за което исках да говоря още от първия ден, но нали точно това означава да си намериш място? Да споделяш със съквартирантката си гримове, дрехите, както и майчините си тайни.

Прокашлях се.

— Да, баща ми е магьосник, но те двамата не са заедно.

— О! — възкликна Джена многозначително. — Няма нужда да ми казваш повече. Много от учениците тук от семейства на разведени

родители. Дори магията не може да помогне, за да има човек щастлив брак.

— Твоите родители разведени ли са?

Тя най-после откри лака за нокти, който търсеше.

— Не, те са отвратително щастливи. Или поне предполагам, че са. Не съм ги виждала, откакто... откакто се промених.

— О, не! Това е много гадно. — Тъкмо приключих с поставянето на чаршафите. — А щом си вампир, трябва ли да не дърпам пердетата през деня?

— Не. Виждаш ли това? — Тя извади от пазвата си сребърна верижка, на която висеше малък медальон. Имаше формата на бобово зърно и беше тъмночервено на цвят. Някой друг би го помислил за рубин, но аз съм виждала снимка на този камък в книгите на майка ми.

— Кръвен камък?

Кръвните камъни са гладки кухи камъни, които могат да бъдат напълнени с кръв от могъщ магьосник. Този камък дава защита от множество опасности. Предполагам, че в случая предпазва Джена от опасните за вампирите неща. Сега поне знам, че мога да ям чесън пред нея без проблем.

Джена започна да лакира лявата си ръка.

— Ами кръвта? — попитах аз.

Тя въздъхна дълбоко.

— Много е объркано. Трябва да ходя до амбулаторията. Имат хладилник с много банки кръв. Като в Червения кръст.

С усилие потиснах отвращението си. Кръвта ме отвращаваше. Ако случайно се порежа на лист хартия, изпадам в ужас. Все пак беше облекчение за мен да чуя, че Джена няма да „похапва“ в стаята ни. Никога не бих могла да излизам с вампир. Само мисълта за дъх с миризма на кръв... бляк.

В този момент забелязах, че Джена ме наблюдава. По дяволите. Дали отвращението ми е било изписано на лицето? За всеки случай се опитах да се усмихна и да се пошегувам.

— Страхотно! Като сокче от кутия със сламка.

Джена се засмя.

— От най-вкусните.

Помълчахме известно време и Джена първа наруши тишината.

— Значи раздялата на родителите ти е била неприятна?

— Определено — отвърнах аз. — Случило се е преди да се родя.

— Сериозно? — възкликна тя и вдигна поглед от маникюра си.

Отидох до бюрото си. Някой, предполагам г-жа Касноф, е сложила там учебната ми програма. Изглеждаше като обикновена програма, само дето съдържаше неща като „Понеделник-Петък, 9:15 — 10:00, Магическа еволюция. Жълтата аудитория“.

— Да, майка ми не говори за това особено, но каквото и да се е случило, било е много неприятно, защото тя не ми разрешава да се виждам с него.

— Значи ти никога не си виждала *татко* си?

— Виждала съм го на снимка. Също така си пишем имейли и сме говорили по телефона.

— Мамка му, какво ли може да е направил? Дали например не я е ударил, или нещо такова?

— Не знам! — отвърнах аз малко по-рязко, отколкото трябваше.

— Извинявай — промърмори тя.

Обърнах се към леглото си и започнах да изпъвам покривката. След като оправих поне пет въображаеми гънки (а Джена през това време лакира един и същ нокът три пъти), се обърнах към нея.

— Не исках да прозвучи така...

— Няма проблем, права си. Изобщо не е моя работа.

Дружелюбността ѝ беше напълно изчезнала.

— Просто... през целия си живот съм живяла само с майка си и още не съм готова да си кажа всичко от раз. Вероятно защото винаги сме били доста потайни.

Джена кимна, но все още не гледаше към мен.

— Предполагам, че с предишната ти съквартирантка сте си казвали всичко.

Изражението ѝ придоби предишния мрачен вид. С рязко движение затвори шишенцето с лака.

— Не. Не всичко.

Тя метна лака в чекмеджето и тръгна към вратата.

— Ще се видим на вечеря.

На излизане за малко да се блъсне в майка ми, измърмори някакво извинение и изчезна.

— Соф, — започна мама — само не ми казвай, че вече си успяла да се скараш със съквартирантката си.

Беше досадно добра в разчитането на настроението ми.

— Не знам. Предполагам, че хич ме няма в тези момичешки работи, нали разбираш. За последен път имах приятелка в шести клас. Не е много лесно да си намериш най-добра приятелка, ако не се задържаш особено дълго на едно и също място. Затова си мис... О, мамо, не съм искала да се чувстваш виновна.

Тя поклати глава и забърса сълзите си.

— Не, няма нищо, миличка. Просто... просто ми се иска да ти бях осигурила по-нормално детство.

Седнах до нея и я прегърнах през рамо.

— Не говори така. Имах страхотно детство. Все пак колко хора могат да се похвалят, че са живели в цели деветнайсет щата? Помисли си за всичко, което съм видяла и научила.

Май не бях на прав път, защото от това майка ми изглеждаше още по-тъжна.

— Това място също е страхотно! Ще живея в готина убийствено розова стая, а с Джена явно сме достатъчно подобни, че да се скараме, което е много важно за приятелството между момичета.

Мисията е изпълнена. Майка ми се усмихна.

— Сигурна ли си, миличка? Ако не ти харесва, не е задължително да оставаш. Със сигурност има начин да те измъкнем от тук.

За миг ми се искаше да извикам — *Да, моля те, нека да хванем следващия ферибот и да се разкараме от този изродски остров.*

Вместо това обаче казах нещо съвсем различно.

— Е, все пак няма да остана тук завинаги, нали така? Само две години, а ще имам коледна и лятна ваканция. Точно като в обикновените училища. А сега си тръгвай, преди да съм ревнала, че ще заприличам на истински глупак.

Очите на майка ми се напълниха със сълзи и тя ме прегърна силно.

— Обичам те, Соф!

— И аз те обичам — казах аз, а гърлото ме стегна.

И след като ме накара да обещаая, че ще се обаждам поне три пъти в седмицата, майка ми тръгна.

А аз легнах на не-розовото си легло и се разплаках като малко дете.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Погледнах часовника и установих, че имам цял час до вечеря. Реших да направя една разузнавателна обиколка. Отворих две малки врати с надеждата да са отделни бани, но не бяха. Само тоалетни. Единствената баня на етажа беше в другия край на коридора и както всичко друго в тази къща, беше прозрачна. Единствената светлина идваше от няколко слаби крушки, поставени пред огледалото над мивките. Това значи, че душ кабинките са в почти пълен мрак. Хвърлих по-близък поглед и установих, че никога досега не съм имала по-сериозно основание да използвам думата „усоен“.

Знаех си, че трябваше да си взема джапанки.

В допълнение към плесенясалите душове, до стената имаше и няколко старовремски вани на лъвски крака, отделени с високи до кръста паравани.

Зачудих се кой би тръгнал да се къпе пред други хора.

С риск да пипна всички заразни болести на света, пуснах една от мивките и си изплакнах лицето. Погледнах се в огледалото и установих, че водата не ми е помогнала много.

Лицето ми все още беше зачервено от плач, заради което луничките ми изпъкваха още повече.

Поклатих глава, сякаш това можеше да подобри гледката. Но не помогна. С въздишка тръгнах да изследвам останалата част от училището.

На моя етаж нямаше кой знае какво. Само обичайният хаос, който произвеждат петдесет момичета на едно място. Имаше четири стълбища, водещи към етажа. Платформата беше доста просторна и затова я бяха направили нещо като обща стая. Имаше две канапета и няколко стола, но нито един от тях не си пасваше с останалите и изглеждаше малко неестествено. Тръгнах надолу по стълбището, понеже всички места бяха заети.

Феята, която видях по-рано, онази със сините сълзи, вече изглеждаше в добро настроение. Беше седнала на резедаво канапе и се

смееше на нещо заедно с друга фея. Тя пък имаше светлозелени криле, които се докосваха нежно в облегалката на канапето. Винаги съм си мислела, че крилете на феите са като на пеперудите, но те всъщност бяха още по-тънки и по-прозрачни. Виждаха се вените в тях.

Това бяха единствените феи в стаята. Другото канапе беше заето от група момичета, които изглеждаха на около дванайсет. Разговаряха превъзбудено една през друга и се запитах дали са вещици или зооморфи.

Тъмнокосото момиче, което видях на двора, беше седнало в стол от слонова кост с облегалки за ръцете и безцелно превключваше каналите на телевизора.

— Би ли го изключила? — каза зеленокрилата фея, като се обърна към момичето на стола. — Някои от нас се опитват да водят разговор, куче такова!

Нито едно от дванайсетгодишните момичета не реагира на това, така че явно бяха вещици. Ако бях зооморфи, сигурно щяха да се засегнат.

Момичето изключи телевизора и синята фея се засмя.

— Името ми е Тейлър — каза тя, като връчи дистанционното на зелената фея. — И се превръщам в планински лъв, не в куче. Ако ще живеем заедно няколко години, ще е добре да запомниш това, Навзикая.

Навзикая завъртя очи с досада и зелените ѝ крила се раздвижиха нежно.

— О, няма да живеем заедно за дълго, уверявам те. Чичо ми е крал на феите и в момента, в който му кажа, че се налага да делея стая с животно... е, да кажем, че поне условията ми на живот ще се променят.

— Само че, изглежда, чичо ти не е успял да предотврати попадането ти тук — отвърна ѝ Тейлър.

Изражението на Навзикая не се промени, но крилата ѝ започнаха да махат по-бързо.

— Няма да живея с животно — каза тя на Тейлър. — И определено не искам да имам нещо общо с твоя кош за боклук.

Синята фея отново се засмя, а Тейлър се изчерви. Дори от това разстояние видях как кафявите ѝ очи станаха златисти. Като заговори, се усети колко учестено диша.

— Млъкни! По-добре иди да прегърнеш някое дърво, фейски изрод такъв!

Думите ѝ прозвучаха заваляно, сякаш имаше сливи в устата си. След миг осъзнах, че всъщност звучи така, защото в устата ѝ има остри зъби.

Навзикая най-после прояви малко разсъдък и погледна изплашено.

— Хайде, Шивайн. Нека дадем възможност на това животно да се овладее.

Двете се изправиха. Плъзнаха се покрай мен и слязоха по стълбите. Погледнах към Тейлър, която все още дишаше тежко със затворени очи. След миг потрепна и когато отново отвори очи, те бяха кафяви, както преди. После забеляза, че стоя и я гледам.

— Феи, какво да ги правиш — каза тя с нервен смях.

— Така е — отвърнах аз, сякаш бях виждала някога феи.

— И ти ли си тук за първи ден? — попита ме тя. Аз кимнах и тя добави — Аз съм Тейлър. Зооморф, очевидно.

— Софи. Вещица.

— Яко.

Тя седна на канапето, което феите току-що бяха освободили, и ме погледна с тъмните си очи.

— Е, защо те пратиха тук?

Огледах се набързо, но никой не ни обръщаше внимание. Въпреки това казах с тих глас:

— Направих любовна магия, която се прецака.

Тейлър кимна.

— Пълно е с вещици, които са били пратени тук за същото.

— Ами ти? — рискувах аз.

Тя замълча за миг, докато отметне косата от очите си.

— За нещо много подобно на това, което видя преди малко. Изпуснах си нервите, докато репетирахме един танц, и се превърнах в лъв. Но това не е нищо, в сравнение с нещата, които са направили някои други. — Тя се приведе към мен и чувствително понижи глас. — Има едно момиче, Бет. Тя е върколак. Чух, че е попаднала тук, защото наистина е изяла едно момиче. — Тя въздъхна и погледна към стълбището през мен. — Все пак бих делила стая с нея, отколкото с някаква противна фея. А ти с какво ще живееш?

Не ми хареса начина, по който каза „с какво“, затова отговорих малко остро:

— С Джена Талбът.

Тя се ококори.

— Боже, вампирката? — После се подсмихна. — Забрави. Предпочитам кучката фея, отколкото това.

— Не е толкова лоша — казах машинално.

Тейлър вдигна рамене и взе обратно дистанционното, което беше дала на Навзикая.

— Щом казваш — промърмори тя и отново включи телевизора.

Явно разговорът ни беше приключил, така че реших да сляза на долния етаж. Това беше мястото на момчетата и затова нямаше как да тръгна на проучване. Разположението беше същото като на третия етаж, само дето общото им помещение изглеждаше още по-амортизирано от нашето. Тапицерията на едно от канапетата беше прокъсана и отвътре стърчеше пълнежът, а малката масичка беше сбутана в ъгъла. Нямаше никой и аз си позволих да надникна към коридора. Видях Джъстин да влачи тежкия си куфар пред вратата на, предполагам, своята стая. В един момент спря, явно тежестта му дойде в повече, и за миг изпитах съжаление към него. Гледах го как се бори с куфара, висок почти колкото самия него, и си дадох сметка, че върколак или не, той е просто едно малко момче. Изведнъж той се обърна, видя ме и, без майтап, изръмжа.

Побързах надолу по стълбите към първия етаж. Беше тихо. Само няколко души се мотаеха наоколо, включително един висок и атлетичен тип. Зачудих се дали не е нечий брат, защото изглеждаше по-голям от ученик, а и носеше дънки, вместо типичните за „Хеката“ униформи.

Стъпките ми бяха заглушени от персийския килим във фоайето и аз свих по един от коридорите.

Надникнах в първата стая, която ми се изпречи. Изглежда, преди е била гостна или столова. Една от стените беше изцяло в прозорци и през нея виждах чудесно навън. Стаята гледаше към малко декоративно езерце с колони и симпатична, но порутена беседка. Но това, което ми направи впечатление, беше зеленината. Тревата, дърветата, водораслите в езерото. Всичко това беше толкова

яркозелено, каквото никога до сега не бях виждала. Дори облаците, изглеждаха зеленикави.

Килимът в тази стая също беше зелен и мек, сякаш е морава, покрита с мъх. На отсрещната стена имаше много снимки, всяка от които изобразяваше една и съща сцена — група магически същества се срещат на входната врата. Не си личеше дали са магьосници, или зооморфи, но сред тях нямаше феи. Под всяка картина имаше златна табелка, на която пишеше годината. Започваха от 1903 и завършваха със снимка от миналата година. На първата имаше само шестима възрастни и всички изглеждаха прекалено сериозни, сякаш ритат малки котенца за забавление. Едва на картината от 1967 се показваха по-млади магьосници. Зачудих се дали това е първата година, в която „Хеката“ се превръща в училище. И ако е така, какво е било преди това?

На снимката от миналата година имаше поне сто деца и всички изглеждаха много спокойни. Забелязах Джена на предни позиции, точно до едно високо момиче. Бяха се прегърнали през рамо и се зачудих дали това не е въпросната Холи. Честно казано изпитах известна ревност. Не мога да си представя да съм толкова близка с някого, че да го прегърна през рамо за снимка. До сега на училищните снимки винаги съм била единствената сама, застанала най-отзад, с коса, пусната пред лицето.

Дали затова Джена се държа толкова странно, когато спомена за съквартирантката ѝ? Дали са били най-добри дружки, а аз съм се намърдала неканена на мястото на Холи? Нямам думи.

— София!

Стреснато се обърнах назад.

Зад мен стояха трите най-красиви създания, които някога съм виждала.

Премигнах невярващо.

Не, не всички бяха умопомрачителни. Само тази в средата. Имаше кестенява коса, спускаща се на немирни къдрици чак до кръста ѝ. Сигурно не полага никакви специални грижи за нея. Обзалагам се, че още щом стане от сън, косата ѝ изглежда като взета от реклама на „Пантен“, в която сини птички чуруликат около нея, а еноти ѝ носят закуска.

Забелязах, че няма и помен от лунички, което беше напълно достатъчно, за да я намразя моментално.

Момичето до нея беше блондинка, типична калифорнийка — права коса, слънчев загар, тъмносини очи. Веднага ми направи впечатление колко събрани са очите ѝ, а като се усмихна, видях, че има прекалено големи предни зъби.

Третото момиче беше черно и по-ниско, дори от мен самата. Беше по-красива от блондинката, но дори не се доближаваше до красотата на богинята в средата. Въпреки това, като хвърлих бърз поглед върху трите едновременно, умът ми се стремеше да ги възприеме като красиви и да пренебрегне всичките им несъвършенства.

Чаровна магия. Това е единственото обяснение, но досега не съм чувала вещиците да я използват.

Предполагам съм стояла срещу тях със зяпнала уста като умствено изостанала или нещо подобно, защото блондинката се изкикоти и попита отново:

— София Мерсер, нали?

Това ми помогна да осъзная, че устата ми е отворена. Затворих я толкова рязко, че зъбите ми изтракаха толкова шумно и ехото отекна в празната стая.

— Да, аз съм Софи.

— Чудесно! — каза ниското момиче. — Търсихме те. Аз съм Анна Гилрой, това е Частън Бърнет — тя посочи блондинката. — А това е Елодия Парис.

— О! — възкликнах аз и се усмихнах на красавицата. — Много хубаво име. Като Мелодия, но без „М“ отпред.

Тя се усмихна самодоволно.

— Не, като Елодия.

— Бъди любезна — прикани я Анна, преди да се обърне отново към мен. — Частън, Елодия и аз сме нещо като комитет по посрещането на новите вещици. Така че, добре дошла!

Тя протегна ръка и аз се зачудих дали се предполага да я целуна, но после се опомних и се здрависах с нея.

— Вие сте вещици?

— Точно това казахме току-що — отвърна язвително Елодия, с което си заслужи още един остър поглед от Анна.

— Съжалявам, просто до сега не съм срещала други вещици.

— Наистина ли? — попита Частън. — Имаш предвид, че никога не си срещала какви да е вещици или че просто не си срещала други *тъмни* вещици досега?

— Моля?

— Тъмни вещици — повтори Елодия с тон, който изпревари Навзикая в състезанието за най-надут маниер на говорене.

— Аз... такава... дори не знаех, че има различни типове вещици.

Сега и трите ме гледаха така, сякаш съм проговорила на санскрит.

— Да, но ти си тъмна вещица, нали? — попита Анна и извади някакъв лист от самото си.

Беше нещо като списък и тя го проучи внимателно.

— Нека да видим... Ласитер, Менделсон... ето, Мерсер, София. Тъмна вещица. Това си ти.

Тя ми връчи списъка, на който пишеше „Нови ученици“. Имаше около трийсет имена с техните класификации в скоби. Зооморф, фея, бяла вещица. Само срещу моето име пишеше „тъмна вещица“.

— Бели и черни... Какво е това, да не сме пилета?

Елодия ме погледна втренчено.

— Ти наистина ли не знаеш? — попита Анна търпеливо.

— Да, наистина не знам — отвърнах любезно, но вътрешно започвах да се дразня. Какъв е смисълът да имам майка, пълен експерт по магически въпроси, след като не ми е казала нещо толкова важно.

Е, предполагам вината не е нейна, защото информацията за модерното вещерство е доста секретна, откакто се побъркаха на тема „да не ни разкрият“... но, мамка му, това беше много объркващо.

— Белите магьосници... — започна Анна, но Елодия я прекъсна.

— Белите магьосници правят келяви магии. Любовни магии, предсказване на бъдещето, откриване на местонахождение и... де да знам, могат да появяват зайчета и котенца или пък дъга в небето и други подобни — каза тя и махна с ръка пренебрежително.

— О! — възкликнах аз, като се замислих за Фелисия и Кевин. — Разбирам. Келяви магии.

— Тъмните вещици правят по-сериозни неща — обяви Частън.

— А и силите ни са в пъти по-големи. Ние можем да правим

блокиращи магии и дори да контролираме времето. Също така можем да станем некроманти, ако...

— Брей! — възкликнах аз. — Некроманти? Които имат власт над смъртта?

И трите кимнаха енергично, сякаш ставаше дума за разходка до мола, вместо за възкресяване на зомбита.

— Ъх! — възкликнах аз с отвращение, без да се замисля предварително.

Голяма грешка. Усмивките им едновременно изчезнаха и те потрепнаха раздразнено.

— Ъх? — каза Елодия презрително. — Боже, ти на колко си години? Силата за власт над смъртта е една от най-желаните, а ти се отвращаваш от нея? Помислете си пак — обърна се тя към другите две момичета — дали я искате за сборището.

Чувала съм за сборища, но майка ми винаги ми е казвала, че те не се провеждат от поне петдесет години. Напоследък като че ли всеки магьосник си е сам за себе си.

— Чакай малко — започнах аз, но Анна ме прекъсна, сякаш изобщо не съм казала нищо.

— Тя е единствената тъмна вещица тук, а знаете, че трябва да сме четири.

— И мога да ставам невидима — промърморих аз, но те въобще не ми обърнаха внимание.

— Тя е по-зле и от Холи — каза Елодия. — Най-нелепата тъмна вещица съществувала някога.

— Елодия?

— Холи? — попитах аз. — Тази, която е живяла с Джена Талбът? И трите зяпнаха към мен, което си беше огромен подвиг.

— Да — отвърна Анна предпазливо. — Ти откъде знаеш за Холи?

— Съквартирантка съм с Джена и тя я спомена. Значи и тя е тъмна вещица. Завършила ли е, или просто се е преместила?

Сега и трите изглеждаха като попарени. Дори перманентната самодоволна усмивка на Елодия беше заменена от шокирано изражение.

— Ти си съквартирантка на Джена Талбът?

— Да, точно това казах току-що — но Елодия изобщо не се впечатли от опита ми да ги имитирам и да звуча като кучка.

— Слушай — започна тя и хвана ръката ми. — Холи не е завършила и не се е преместила. Тя умря.

Анна се доближи от другата ми страна и ме гледаше с огромни уплашени очи.

— Джена Талбът я уби.

ПЕТА ГЛАВА

Смехът може би не е най-уместната реакция, когато ти съобщят, че някой е бил убит. Но аз точно това направих. Разсмях се.

— Джена? Джена Талбът ли я убила? И как точно, може би я задушила с розов брокат.

— Смешно ли ти се струва? — попита Анна леко намръщена.

Частън и Елодия ме гледаха по начин, от който веднага ми стана ясно, че членството ми в техния клуб е под въпрос.

— Ами да... Искам да кажа... — започнах бързо да замазвам положението, преди от ушите на Елодия да е излязъл пушек. — Не заради това че някой е умрял, това е ужасно. Но... знаете, смърт...

— Да, знаем. Тъх — натърти Елодия и завъртя очи.

— Идеята, че Джена може да убие някого, е просто... смешна — завърших аз най-после нескопосаното си изречение.

И отново тройно споглеждане помежду им. Невероятно. Дали го репетират пред огледалото?

— Тя е вампир — натърти Частън. — Сецаш ли се за някаква друга възможност Холи да свърши с две дупки във врата?

И трите ме бяха обградили, сякаш бяхме на съвещание. Следобедното слънце беше изчезнало зад тежките облаци и стаята изглеждаше притъмняла и тясна. Чува се гръмотевици и усетих металическата миризма, която винаги предшества бурите.

— Направихме сборище, когато Холи се появи тук преди две години — започна да разказва Анна. — Ние четирите бяхме единствените тъмни вещици тук, а за истински силно сборище са нужни четирима. Така че логично станяхме приятелки. Но когато Джена Талбът се появи в началото на миналата година, се падна за съквартирантка на Холи.

— И изведнъж се оказа, че тя не иска да се движи повече с нас — намеси се Частън. — Започна да прекарва цялото си време с Джена и напълно ни загърби. Поискахме ѝ обяснение, но единственото обяснение беше, че Джена е била по-забавна от нас.

Тя ме погледна така, сякаш казваше, че е абсолютно невъзможно някой да е по-забавен от тях трите.

— А после в един мартенски ден видях Холи да плаче в библиотеката — намеси се Елодия. — Каза ми само, че е свързано с Джена, но не искаше да сподели нищо повече.

— Само два дни по-късно Холи беше намерена мъртва — каза Частън с мрачен глас.

Стори ми се, че всеки момент ще проехти гръм, както би следвало след съобщение като това. Но единствения звук, който се чуваше, бе от дъжда.

— Открили са я в банята на горния етаж — продължи Елодия и гласът ѝ звучеше досущ като шепот. — Била е във ваната, с две дупки от зъби точно на врата ѝ. Тялото ѝ било почти напълно обезкървено.

Сега вече стомахът ми слезе в петите и чувах как сърцето пулсира в ушите ми. Нищо чудно, че Джена реагира така, когато споменах съквартирантката ѝ.

— Това е ужасно.

— Да, точно така — добави Частън.

— Но...

— Какво „но“? — Елодия присви очи.

— Ако всички са толкова сигурни, че е била Джена, защо тя все още е тук? Не би ли трябвало Съветът да я прогони или нещо подобно?

— Пратиха един човек — започна Частън и сложи кичур коса зад ухото си. — Но той каза, че раните на Холи не можело да са от зъби. Били прекалено... чисти.

Преглътнах тежки.

— Чисти?

— Вампирите се хранели доста по-грубо — отвърна Анна.

Опитах да запазя максимално самообладание, докато казах:

— Е, щом съвета са казали, че не е била Джена, значи сигурно не е била тя. Те едва ли биха допуснали някой бесен вампир да ходи в едно училище с децата на магическите същества.

Единствено Елодия ме погледна в очите.

— От Съвета грешат — заяви тя категорично. — Холи живееше с вампир и беше убита, като цялата кръв в тялото ѝ е била източена през две дупки на врата. Какво друго може да се е случило?

Частън и Анна изобщо не поглеждаха към мен. Тук определено ставаше нещо странно. Не разбирах защо тези момичета бяха толкова решени да ме убедят, че Джена е убийца. Не се хващах. А и последното нещо, от което имах нужда още от първия си ден, е да бъда въвлечена в някакви разправии между вампири и вещици.

— Вижте, все още не съм си разопаковала багажа... — започнах аз, но Анна реши да смени тактиката.

— Забрави вампирката за малко, Софи. Послушай ни. — Гласът ѝ беше мек като памук. — Наистина имаме нужда от четвърта вещица за нашето сборище.

— Така е. А и можем да те научим на толкова много неща за тъмното вещерство. Нищо лично, но ми се струва, че ще имаш нужда от помощ.

— Аз, ъ-ъ, ще си помисля, става ли?

Обърнах се и се опитах да си тръгна, но вратата се хлопна на сантиметри от лицето ми. В стаята като че ли задуха силен вятър и снимките на стената се разклатиха. Обърнах се пак към момичетата — и трите ми се усмихваха, а косите им се развяваха във въздуха, сякаш бяха под вода.

Лампата примигна и изгасна. Забелязах следи от сребриста светлина по кожата им. Дори очите им блещукаха. Започнаха да се издигат във въздуха и обувките им се отлепиха от мекия килим. Сега не изглеждаха като супер модели или кралици, а като вещици, при това много опасни.

Въпреки че ми мина през ума да падна на колене и да вдигна ръце над главата си, се запитах дали и аз съм способна на това, което те правеха. Дали ако не си бях губила времето със скапани магийки като тези на Фелисия, бих могла да изглеждам като тях, да карам кожата си да свети със сребриста светлина, а очите ми — с пламък? Почувствах могъщата им сила, сякаш бях затворена в една стая с торнадо, което всеки момент ще ме отвее през прозорците и ще ме запрати директно в езерото. Енергията беше толкова силна, че пръсна стъклата на три от фотографиите на стената.

Едно малко стъкълце се заби в ръката ми, но не ме заболя особено.

Изведнъж, също така внезапно, както се беше появил, вятърът утихна. Трите момичета пред мен вече не изглеждаха като древни

богини. Бяха си пак нормални момичета, макар и зашеметяващо красиви.

— Видя ли? — каза Анна. — Това можем да го правим и докато сме само три. Представи си колко силни ще бъдем, ако станем четири.

Погледнах ги внимателно. Това ли беше стратегията им? *Виж ни колко сме страшни! Ела и заедно ще бъдем още по-страшни!*

— Леле, — започнах аз. — Това беше... наистина... хм, нещо.

— Е, с нас ли си? — попита Частън.

Двете с Анна ми се усмихнаха, но Елодия гледаше отегчено настрана.

— Можем ли да поговорим пак по-късно?

Усмивките на Анна и Частън изчезнаха.

— Казах ли ви? — промърмори Елодия.

И изведнъж изчезнаха, сякаш никога не са били тук.

Тръшнах се на един от столовете. Гледах дъжда, докато съвсем спря. Точно там ме намери и Джена около час по-късно, тъкмо когато би звънецът за вечеря.

— Софи? — каза тя и надникна в стаята.

— Хей! — опитах се да се усмихна аз.

Явно не се е получило успешно, защото тя веднага повдигна вежди.

— Какво има?

Преди да успея да ѝ отговоря за „вещиците супер модели“, Джена заговори толкова бързо, че почти видях как думите се изстреляха от устата ѝ.

— Виж, извинявай за преди малко. Всичко това никак не беше моя работа.

— Не, не — започнах аз и се изправих на крака. — Джена, проблемът не е в теб, всичко е наред.

На лицето ѝ се изписа облекчение. После се загледа надолу. Всичко стана толкова бързо, стори ми се, че видях как очите ѝ потъмняха за секунда. Проследих погледа ѝ и видях мястото, където парчето стъкло се беше забило в ръката ми.

Ох. Бях го забравила. Беше по-дълбоко, отколкото очаквах. Забелязах няколко капки кръв на килима.

Хвърлих поглед към Джена, която полагаше видими усилия да не гледа към ръката ми. Неприятна тръпка премина по тялото ми.

— О, това ли — казах аз и покрих раната с ръка. — Разглеждах снимките и някои от тях паднаха. Стъклото се счупи и ме поряза. Много съм непохватна.

Но Джена се обърна към стената и забеляза, че никоя от снимките не е паднала. Просто някои се бяха пръснали.

— Нека да позная — каза тя тихо. — Налетяла си на Троицата.

— На кого? — възкликнах аз в опит да се засмея. — Дори не знам за кого...

— Елодия, Анна и Частън. Това, че не искаш да говориш за тях, означава, че са ти разказали за Холи.

Чудесно. Да не би единствения ми шанс да създам приятелство тук да е обречен на непрекъснат неуспех?

— Джена... — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Казаха ли ти, че съм убила Холи?

Не отвърнах нищо и тя се опита да симулира саркастичен смях, но си пролича, че полага усилие да задържи сълзите си.

— Точно така. Понеже съм чудовище, което не може да се контролира и би изяло... най-добрата си приятелка. — Ъгълчетата на устата ѝ леко потръпнаха. — Те са тези, които са се забъркали с тъмните сили, а излиза, че аз съм чудовището.

— Какво имаш предвид?

Тя ме погледна за секунда, а после пак обърна поглед встрани.

— Не знам — промърмори тя. — Просто си спомням нещо, което Холи беше споменавала. Някакво заклинание, което да им донесе повече сила или нещо такова.

Спомних си сцената с трите момичета и как очите им светеха като огън. Каквито и заклинания да са пробвали, явно са били успешни.

Джена започна да подсмърча. Съчувствах ѝ, но не можех да забравя онзи поглед в очите ѝ, когато видя забитото в ръката ми стъкло. Беше... глад.

Отпратих тази мисъл и се доближих до нея.

— Майната им на тези трите.

Има моменти, в които само подобни думи вършат работа и сега беше един такъв момент. Очите на Джена се разшириха и на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Точно така, и аз ще им тегля една — съгласи се тя и двете избухнахме в смях.

Стигнахме до залата за вечеря. Погледнах Джена, която в момента ми обясняваше колко як бил ореховият пай. Замислих се колко много са се объркали трите момичета. Нямах начин Джена да е убила някого.

Смеех се на остроумните ѝ описания на пая, но усещах леко потрепване в основата на гръбнака си при спомена за погледа ѝ, докато гледаше капките кръв.

ШЕСТА ГЛАВА

Залата за вечеря беше много странна. Чух, че е пригодена от бална зала и затова очаквах нещо изключително: кристални свещници, лъскави маси от тъмно дърво, огледални стени... истинска бална зала от приказките.

Вместо това обаче залата имаше окаян вид, както и останалата част от училището. Естествено, имаше свещници, но те бяха покрити с нещо подобно на торбички за боклук. Видях и огледална стена, но тя пък беше покрита с чаршаф.

Залата се състоеше от разбъркани маси с всякакъв размер и цвят. В центъра беше поставена голяма дъбова кръгла маса. Имаше и една очукана метална маса, все едно открадната от някой ресторант. Мярнах и дървена пейка за пикник. Това училище не се ли управляваше от вещици? Няма ли някаква магия за мебелиране, която да използват?

Тогава видях голямата маса, на която беше сложена храната. Големи сребърни купи със скариди, печени пилета, от които се издигаше пара, макарони и сирене.

Ахнах, когато погледът ми попадна на огромния шоколадов кейк, покрит отгоре с ягоди.

— Така е само първата вечер — предупреди ме Джена.

Напълнихме таблите и се огледахме къде да седнем. Видях Елодия, Частън и Анна на една маса в края на залата и веднага потърсих маса възможно най-далеч от тях. Имаше свободни места почти навсякъде и сякаш чух как майка ми казва:

— Е, Софи, сега е моментът да се запознаеш с повече хора.

Но тя не беше тук и ми направи впечатление, че Джена също не беше въодушевена от идеята да се социализира. Забелязах една малка бяла маса в самия край на залата и я показах на Джена.

Изглеждаше сякаш задигната от детско чаено парти. Но понеже беше единствената маса за двама, нека да не ставаме претенциозни.

Настаних се на единия от двата бели стола. Краката ми едва се побраха под масата, на което Джена се засмя.

Погълнах божествената храна в чинията си и започнах да разпитвам Джена за някои от присъстващите. Най-напред погледът ми попадна на учителската маса. Беше най-голямата и най-красивата, направена от масивно абаносово дърво. Освен г-жа Касноф, която беше седнала начело, имаше още петима възрастни — двама мъже и три жени. Феята беше много лесна за разпознаване, а Джена ми каза, че мъжът до нея е г-н Фъргюсън, зооморф.

От дясната му страна стоеше млада жена с почти виолетова коса и очила с дебели рамки като на Джена. Кожата ѝ беше толкова бледа, че си помислих да не е вампирът, за който г-жа Касноф ми спомена. Оказа се г-жа Ийст, бяла магьосница.

— Този до нея е вампирът — обясни ми тя и посочи към един много красив мъж на около трийсет, с черна къдрава коса. — Лорд Байрон.

Сега беше мой ред да се ококоря.

— Няма начин! Авторът на „Пленителна като нощта“ и т.н.? Той е вампир?

— Да — потвърди Джена. — Някакъв вампир го срещнал в Гърция към края на живота му. После Съветът го държал като затворник много дълго време, понеже е знаменитост. Той непрекъснато се опитвал да се върне в Англия и да превърне всички във вампири. Но когато го пуснали, дошъл тук, за да бъде учител.

— Ау! — възкликнах аз, като гледах човека, за когото писах есе по литература миналата година. — Колко ли е неприятно да си безсмъртен и да трябва да прекараш цяла вечност тук.

Изведнъж осъзнах на кого говоря.

— Извинявай! — казах набързо и се загледах отново в храната си.

— Няма нищо — каза Джена и натъпка устата си с пай. — Аз не възнамерявам да прекарам особено голяма част от дългия си живот в „Хеката“, повярвай ми.

Искаше ми се да попитам Джена какво е да знаеш, че си безсмъртен. Все пак вампирите са единствените магически същества с вечен живот. Дори феите в един момент угасват, а вещиците и зооморфите не живеят по-дълго от обикновените хора.

Посочих към високата жена с къдрава кафява коса, която стоеше срещу г-жа Касноф.

— Коя е тя?

Джена завъртя очи и изохка.

— Ъх. Г-жа Вандерлиден или просто Ванди, както я наричаме. Не пред нея, разбира се. Ако се изпуснеш, никога няма да се измъкнеш от наказание. Тя е тъмна вещица... или поне е била. Съветът я лишил от способностите ѝ преди време. Сега е просто нещо като домакинка на общежитията ни. Има задължения да следи за реда и правилата, освен това е супер зла.

— Вързала си е косата като ученичка. Имах такава панделка, когато бях на седем. Според мен на възрастна жена стои ужасно.

— И според мен. Тук витае теорията, че това е нейният портативен портал към ада. Нали разбираш, развързва я и после пак я завързва, за да се презареди със злоба.

Разсмях се, макар че ми мина през ум дали Джена не го казва сериозно.

— Има и още един надзирател — добави Джена — Казва се Калахан, накратко Кал. Но не го виждам тази вечер.

Обърна поглед към учениците. Забелязах Арчър на една маса с още няколко момчета. Те се смееха на нещо, което той току-що беше казал. Искрено се надявах да не е историята за „лошото куче“.

— А това момче познаваш ли го? — попитах аз с пресилено безразличие.

— Арчър Крос, типичното лошо момче и разбивач на сърца. Магьосник е. Всяко момиче тук е влюбено в него. Да си падаш по Арчър Крос е класика.

— Ами ти падаш ли си по него?

Джена ме погледна изпитателно за няколко секунди, преди да отговори.

— Не е мой тип.

— Е, какво, не ти харесват високи, тъмни и красиви момчета ли?

— Не — отвърна тя безгрижно. — Въобще не харесвам момчета.

— О! — беше единственото, което успях да кажа. Никога не съм имала хомосексуална приятелка. Не че изобщо съм имала никакви приятелки.

Без да откъсвам поглед от Арчър, промълвих:

— Е, аз пък се опитах да го убия одева.

Джена така се задави с пая, че за малко не започна да ѝ излиза от носа. Наложил се да ѝ разкаже какво се случи.

— Г-жа Касноф изобщо не се впечатлява от поведението му.

— Той имаше много проблеми миналата година. По едно време отсъстваше за цял месец и се носеха слухове, че е ходил до Лондон.

— Защо? Едва ли само за да се повози на прословутите им двуетажни автобуси.

Джена ме погледна учудено.

— Не, в Лондон е главната квартира на Съвета. Всички си помислихме, че е минал през Очистването.

Бях чела малко за това в книгите на майка ми. Очистването е много тежък ритуал за отнемане на магическите способности. Но понякога се случва един на стотици магьосници да не оцелее след него. Никога не съм чувала някой да се подлага на него доброволно.

— Защо би направил това?

— Те двамата с Холи бяха... много близки. И той прие много тежко смъртта ѝ. Чули са го да казва на г-жа Касноф, че ненавижда магиите и иска да стане пак нормален човек.

— Хм. Значи те с Холи са били гаджета?

— Може да се каже.

Явно нямаше да изкопча нищо повече от Джена по този въпрос.

— Е, все пак май не е минал през Очистване, понеже все още има магическите си способности.

— Да, има способности в панталоните си — каза Джена през кикот.

Преди да успее да се доизкаже, г-жа Касноф стана от мястото си. Вдигна ръка и настъпи такава мигновена тишина, сякаш беше направила заклинание.

— Ученици, вечерята приключи. Ако не сте тук за първа година, моля напуснете залата. А другите нека останат по местата си.

Джена ми хвърли съчувствен поглед.

— Предварително се извинявам за това, което след малко ще видиш.

— Какво? — попитах аз и залата започна да се изпразва. — Какво ще се случи?

— Само ще кажа, че може би ще съжаляваш за второто парче торта.

Олеле, Боже, аз да съжалявам за торта? Явно предстоеше да се случи нещо много лошо.

Почти всички бяха излезли, когато гласът на г-жа Касноф проехтя:

— Г-н Крос? Къде отивате?

Арчър беше на няколко метра от мен и тъкмо минаваше през вратата. Направи ми впечатление, че с Елодия се държаха за ръка. Интересно. Всъщност е много логично, че двама души, които не ме харесваха, са намерили нещо общо помежду си.

Арчър се обърна директно към г-жа Касноф.

— Не съм тук за първа година.

Всички отвън замръзнаха и загледаха с любопитство към Арчър. Елодия сложи свободната си ръка на рамото му, понеже с другата го стискаше така, все едно е някакъв трофей, спечелен на състезание.

— Всичката тази гадост вече съм я виждал — допълни той.

Учителят на зооморфите, г-н Фъргюсън, скочи възмутено на крака.

— Какъв език използваш момче!

Но Арчър гледаше към г-жа Касноф, чийто поглед беше хладен и спокоен.

— И все пак не мисля, че ти е влязла в главата — каза му тя. После посочи към освободеното от Джена място. — Просто седни.

Забелязах, че си промърмори голяма поредица от нецензурни изрази, когато дръпна стола срещу мен.

— Здравсти, Софи!

Изскърцах със зъби.

— Здравсти. Е, какво става?

— О, ще видиш — отвърна той със зловещо изражение.

И в този момент всичко потъна в непрогледен мрак.

СЕДМА ГЛАВА

Очаквах да се случат обичайните неща, когато светлините угаснаха — смях, охкане, шум от тътрузене на столове, по което се разбираше, че всеки се присламчва към някой друг, най-вероятно за да се натискат. Вместо това обаче залата беше абсолютно тиха. Е, може би защото бяхме най-много двайсетина.

Чух как Арчър въздъхна до мен. Имаше нещо вълнуващо в това да стоя до момче в пълна тъма, дори да не го харесвах кой знае колко. Понеже не можех да го видя, долавях много ясно всяко негово движение, вдишване, дори миризмата му (която признавам беше приятна).

Тъкмо смятах да го попитам отново какво предстои, когато в стаята се появи тънък лъч светлина точно до г-жа Касноф. Лъчът се превърна в светец квадрат, който ставаше все по-голям, докато придоби размери на киноекран. В него бавно започна да се появява картина. Беше черно-бяло изображение на група хора с намръщени лица, облечени в типични пуритански костюми — черни дрехи и шапки.

— През 1692 г. в Масачузетс две вещици придобиват магическите си способности и причиняват масова паника, в резултат на която загиват осемнайсет невинни — започна разказа си г-жа Касноф. — Група магьосници от Бостън са описали тази трагедия на вещиците и магьосниците в Лондон. Така е бил създаден Съветът. Надявали са се, че ще могат да контролират магьосническия свят и ще могат да предотвратяват други подобни трагедии.

Картината избледня и се превърна в портрет на червенокоса жена в зелена сатенена рокля с кринолин.

— Това е Джесика Прентис — продължи г-жа Касноф. — Тя е била необикновено могъща бяла магьосница от Ню Орлиънс. През 1876 г. нейната сестра Маргарет загива, след като силите ѝ биват отнети от Съвета и Джесика прекарва идеята да се създаде място, където вещици с потенциално опасни сили да живеят спокойно.

И тази снимка изчезна и се появи друга, която вече бях виждала. Снимката от 1903 г.

Минали са повече от трийсет години, но мечтата ѝ се е реализирала през 1903 г. А двайсет години по-късно, през 1923, Съветът разрешава на зооморфи и феи също да се присъединят към „Замъка на Хеката“.

Нищо не се споменава за вампири, естествено.

— Не е толкова лошо. Просто историческа лекция — прошепнах на Арчър.

Той поклати леко глава.

— Чакай, чакай.

— През 1976 г. Съветът решава, че трябва да се погрижи за младите представители на общността на магическите същества, които използват силите си без съответното ниво на предпазливост. Училище, в което да могат да научат повече за историята на нашата общност и ужасяващите последствия, до които може да доведе упражняването на техните способности върху пората. Ето така е създадено училището — „Замъкът на Хеката“.

— Пансион за чудовища — прошепнах тихо, на което Арчър се засмя.

— Г-це Мерсер — обърна се към мен г-жа Касноф и аз подскочих. Помислих, че ще ме нахока, задето приказвам, но вместо това тя просто ме попита — Можете ли да ни кажете коя е била Хеката?

— Ами... да. Това е древногръцка богиня на вещерството.

— Точно така — кимна г-жа Касноф. — Тя също така е богиня на кръстопътищата. А това е мястото, на което вие всички намирате себе си. А сега — и тя понижи леко глас — е време за демонстрация.

— Ето, започва се — промърмори Арчър.

Отново се появи лъч светлина, но този път нямаше екран.

Самата светлина прие очертанията на старец, около седемдесетгодишен. Ако не беше лекото блещукане на образа, щеше да ми изглежда напълно реален. В ръката си държеше коса. В първия момент стоеше напълно неподвижен, но после се обърна и започна да коси трева. Или поне предполагах, че е трева, макар че нищо не се виждаше. Беше... зловещо. Сякаш гледахме филм, чието действие се случва на живо.

— Това е Чарлз Уолтън — обяви г-жа Касноф. — Той е бил бял магьосник в едно английско село. Припечелвал е по един шилинг на час като косач при местния фермер. В замяна е правел дребни заклинания за хората от селото — разни отвари за рани и други такива безобидни неща. Но през 1945 г. в селото се случила много лоша реколта.

Докато тя говореше, няколко фигури се появиха зад мъжа. Бяха четирима и изглеждаха съвсем нормално — с жилетки и високи обувки. Някои от тях бяха с гръб към мен, но забелязах лицето на една румена жена с посивяла коса. До нея стоеше кльоцав мъж с голяма червена шапка с ушанки. Изглеждаха точно от реклама на селски туризъм. И двамата имаха сурови и страшни изражения на лицата си, а мъжът държеше вила.

— Хората от селото са решили, че Чарлз е отговорен за лошата реколта и... останалото ще видите сами.

Мъжът с вилата сграбчи стареца за лакътя и го завъртя рязко. Той изглеждаше ужасен и макар да знаех какво ще последва, не можах да отклоня поглед. Видях как трима души, напълно нормални на вид, които лесно си представяш как пекат хляб и пият чай, събориха мъжа на земята и кльоцавият мъж заби вилата във врата му.

Помислих, че някой ще изпищи. Но, изглежда, всички бяха вцепенени като мен. Дори Арчър беше престанал да се върти на мястото си и стоеше с ръце, подпрени на коленете, със стиснати юмруци.

Симпатичната румена жена коленичи и измъкна косата от ръката на стареца. В този момент картината избледня и изчезна.

Г-жа Касноф ни разказа онова, което не успяхме да видим.

— След като го забучили с вилата, селяните се заели да издълбаят символи в тялото на г-н Уолтън, които според тях ще прочистят „злата“ му магия. След като пет десетилетия е помагал на съселяните си, ето как те му се отплатили.

Изведнъж залата се изпълни със звуци и цветове. Точно зад г-жа Касноф семейство вампири бяха намушкани от група хора в черни костюми. Ясният звук, почти като целувка, с който дървените колове се забиваха в гърдите им, дълго ехтя в главата ми.

Отляво чух изстрел и инстинктивно се наведох. В този момент един върколак се строполи, пронизан от сребърен куршум, изстрелян

от възрастна дама в розов пенъоар.

Беше като филм на ужасите и се случваше *навсякъде* около мен. Преместих поглед върху две феи с полупрозрачни сиви криле. Трина души в кафяви роби ги блъснаха на земята и ги оковаха с белезници, които обгориха кожата им. Те запищяха, а залата се изпълни с миризма на опърлено месо.

Устата ми пресъхна, а устните ми сякаш залепнаха за зъбите. За това и не можех да гъкна, когато един ред бесилки, с обесени на тях вещици, изникна точно пред мен.

Вместо да избледнеят като другите снимки преди това, тази изскочи от земята право нагоре.

Телата им се разлюляха и започнаха да се въртят на примките, а подутите им езици стърчаха от устните на виолетовите им лица. Чух как някой пици ужасено, но не разбрах дали е от присъстващите, или от „филма“. Искаше ми се да скрия лицето си, но ръцете ми бяха станали непосилно тежки, а сърцето ми беше заседнало в гърлото.

Усетих нещо топло в ръката си. Откъснах поглед от люлеещите се тела и видях как Арчър е сложил ръката си в моята. Той се взираше направо във вещиците и тогава забелязах, че не бяха само жени. Сред тях имаше и мъже. Без да се замислям, преплетох пръсти с неговите.

И точно когато очаквах, че ще ми прилошее от гледката, изображенията изчезнаха и лампите светнаха.

Г-жа Касноф стоеше в средата на стаята и се усмихваше ведро, но когато заговори, гласът ѝ беше хладен и твърд.

— Това е причината всички вие да сте тук. Това рискувахте да се случи с вас, когато неразумно сте използвали силите си в присъствието на хора. И за какво? — Тя огледа всички присъстващи. — За да получите одобрение? Да покажете какво можете? — Погледът ѝ се задържа върху мен, преди да продължи. — Били сме преследвани и убивани от хора, които с удоволствие биха се възползвали от силите ни. А това, което току-що видяхте — тя разпери ръце и аз за миг отново видях висящите обесени с изцъклени очи и посинели устни — е нещо, което *нормалните* хора са направили. И то е нищо, в сравнение с това, което са способни хората, посветили живота си на идеята да ни елиминират напълно.

Сърцето ми биеше лудо, но стомахът ми вече не се бунтуваше. До мен Арчър също, изглежда, се чувстваше по-добре.

Г-жа Касноф вдигна ръка и както преди малко, отново се заредиха изображения, но този път бяха само картинки, а не филми на ужасите.

— Има една организация, нарекла себе си „Алиансът“ — започна тя и гледаше едва ли не подигравателно, като посочваше към снимката на група мъже и жени в костюми. Тонът ѝ беше почти презрителен, а това не пасваше много на жена, която работи в съвет, нарекъл себе си Съветът. Но не можех да отрека, че „Алиансът“ беше още по-тъпо.

— „Алиансът“ е създаден от членове на различни правителствени агенции от различни държави. За щастие те са толкова погълнати от документация и бумащина, че не им остава време за някакви реални действия.

Снимката изчезна и на нейно място се появи друга, на която имаше три жени с огненочервени коси.

— Това са семейство Бранник, древна фамилия, която се бори с „чудовища“, както ни наричат, още от времето на Св. Патрик. Тези трите са текущите пазителки на пламъка — Айслин Бранник и двете ѝ дъщери Финли и Изолда. Бяха малко по-опасни, когато техен водач беше Мейв Бранник, изключително силна бяла магьосница, която предаде расата си, за да се съюзи с църквата. Затова разполагаха с повече сила, отколкото обикновените хора биха имали.

Тя отново махна с ръка и образът изчезна.

— А ето го и най-сериозния ни враг — продължи г-жа Касноф. Докато говореше над главата ѝ се появи тъмна картина. Отне ми цяла минута да осъзная, че е око. Но не истинско око, а по-скоро като стилизиран образ, например за татуировка. Беше цялото черно с изключение на златистия ирис. — *L'occhio di Dio* — Окоето на бог. — Чух как цялата зала си пое дъх.

— Какво е това? — прошепнах на Арчър.

Той се обърна към мен и типичната му саркастична усмивка отново цъфна на лицето му. Веднага ми стана ясно, че с краткото ни приятелство е приключено.

— Не можеш да направиш блокираща магия и не си чувала за Окоето на Бог. Хей, цо за вещица си изобщо?

Сетих се за един много гаден отговор, който включваше майка му и военноморския флот, но преди да го кажа, г-жа Касноф ни прекъсна.

— Окото на Бог е най-голямата заплаха за нашето общество. Те са група, основана в Рим, и тяхната основна цел е да ни заличат от лицето на земята. Имат се за свещени рицари, а ние сме злото, което трябва да бъде прочистено. Само миналата година тази група беше отговорна за смъртта на над хиляда магьосници.

Вгледах се в окото и усетих как настръхвам. Спомних си защо ми изглеждаше познато. Виждала съм го веднъж в една от книгите на майка ми. Да съм била на около тринайсет. Разгръцах страниците с ентузиазъм и се радвах на красивите илюстрации на известни вещици. Изведнъж попаднах на картина, изобразяваща екзекуцията на някаква вещица в Шотландия, през може би 1600 г. или някъде там. Беше толкова ужасна, че се бях втренчила в нея от вцепенение. Все още мога ясно да си я представя как лежи по гръб, завързана за дървен кол. Русата ѝ коса беше разпиляна по земята, а на лицето ѝ беше изписан неподправен ужас. Пред нея стоеше тъмнокос мъж със сребърен нож. Беше гол до кръста и точно над сърцето си имаше татуировка — черно око със златен ирис.

— В миналото лесно сме удържали фронта срещу тези три групи, но това е било, защото те самите са били разделени и неединни. Сега до нас достигна новината, че сключват нещо като мир. Ако това се случи... — Тя въздъхна. — Е, нека просто да кажем, че не трябва да допускаме да се случи.

Образът избледня и г-жа Касноф плесна с ръце.

— Е, достатъчно. Утрешният ден е много важен за всички вас, така че сте свободни. Светлините изгасват след около половин час.

Тя звучеше толкова ведро и делово, че се зачудих дали не съм си въобразила последната част, в която на практика ни каза, че ще умрем. Но един поглед наоколо ми беше достатъчен да разбере, че съучениците ми са също толкова шокирани, колкото и аз.

— Е, — каза Арчър и плесна с ръце по хълбоците си. — Това вече е друго.

Преди да успея да го попитам какво има предвид, той стана от мястото си и изчезна в тълпата.

ОСМА ГЛАВА

Наложи се да се затичам, за да го настигна. Вече беше до стълбището.

— Крос! — извиках аз. Не можех да кажа Арчър гласно. — Да идем да си вземем по един чай?

Той се спря и се обърна към мен. С изненада забелязах, че не се усмихваше подигравателно.

— Мерсер... — започна той.

— Виж, какво имаше предвид с „Това вече е друго“? Мислих си, че вече си гледал всичко това.

Той слезе с няколко стъпала.

— Да, гледал съм го. Преди три години, когато бях на четиринайсет. Но тогава беше различно.

— Кое е било различно?

Той вдигна рамене.

— Все още го имаше това с Чарлз Уолтън, явно им е любимо. Имаше го и простреляния върколак, както и една-две подпалени феи. Но нямаше толкова образи и не бяха така едновременни. — Погледна ме, сякаш ме преценяваше. — Нямаше обесени вещици и магьосници. Трябва да призная, че съм впечатлен.

Кръстосах ръце пред гърдите си и се намръщих. Не ми харесваше начинът, по който ме гледаше.

— От какво си бил впечатлен?

— Когато гледах това „представление“ преди три години, се наложи да изтичам до банята ей там, — и той посочи малка врата в дъното на фойето — за да си изповръщам червата. Това, което видяхме преди малко, беше доста по-гадно, а ти дори не изглеждаше преbledняла. Явно си по-силна, отколкото си мислех.

Идваше ми да прихна от смях. Лицето ми може и да е изглеждало спокойно, но стомахът ми все още имаше някои възражения. Погледнах Арчър с възможно най-хладното безразличие, което можех да произведа.

— Не вярвам на всичко това.

Той повдигна вежда, с което ме хвърли в дива завист. Никога не съм можела да го правя. Всичките ми опити се изчерпват с повдигане на двете вежди едновременно, от което изглеждам по-скоро учудено или уплашена, но не и саркастична.

— На кое всичко не вярваш?

— Че хората искат да ни убият по всякакви най-ужасни начини.

— Според мен историята много добре доказва тази хипотеза, Мерсер. По дяволите, та те са избили хиляди от своите в опитите си да се доберат до нас.

— Да, но това е било в миналото. Тогава са смятали, че като ти пробият дупка в главата или ти източат кръв, ще те излекуват от какви ли не заболявания. Хората са много напред вече.

— И това според тебе факт? — Сега той отново се хилеше подигравателно. Чудя се дали лицето ще го заболи, ако известно време не прави това изражение.

— Виж, майка ми е човек. Тя обича магическите същества. Никога не би направила нищо, за да ги нарани. Тя дори...

— И дъщеря ѝ е една от тях?

— Какво?

Той въздъхна и с небрежно движение наметна якето си през рамо. Мислех, че само мъжките тип модели го правят.

— Майка ти сигурно е чудесен човек, но мислиш ли, че би изпитвала цялата тази любов към вещиците, ако не си отглеждала вкъщи една такава?

Искаше ми се да кажа да. И наистина го мислех. Но той все пак имаше право. Майка ми може и да е станала абсолютен експерт по вещерските въпроси, но да не забравяме, че е изритала баща ми в мига, в който ѝ е казал какъв е.

— Права си — започна Арчър и тонът му беше донякъде омекнал. — Хората не са това, което бяха. Но всички тези образи, които видяхме преди малко, са истински, Мерсер. Хората винаги ще се страхуват от нас. Винаги ще завиждат на способностите ни и ще са подозрителни към мотивите ни.

— Не всички — възразих аз, но не много убедително, защото си спомних за Фелисия и начина, по който крещеше „Тя го направи! Тя е вещица!“.

Арчър сви рамене.

— Възможно е. Досега си живяла с по един крак във всеки от двата свята, но това повече не може да продължи. Сега си в „Хеката“.

Тези думи ме прободоха силно. Не се бях замисляла, че съм различна. И че повечето магьосници са израснали в магически семейства. Повечето от тях са имали само епизодични контакти с хората, откакто са получили способностите си. Въпреки съмнението, което ме накара да настръхна, аз казах:

— Да, но...

— Арч!

Елодия беше застанала на платформата над нас в типичната си поза с чупка в кръста. Когато във филмите се случи нещо такова, приятелката се взира в другото момиче с позеленял от ревност поглед. Но в случая, понеже Елодия беше богиня на красотата, а аз... да кажем просто, че не бях, тя не изглеждаше дори леко раздражена. Може би по-скоро отегчена.

— Ей сега идвам, Ел — отвърна Арчър.

Тя изпълни перфектно класическата комбинация от въртене на очи, отмятане на коса и махване с ръка, която само красивите момичета, раздражени на гаджетата си, владеят, а след това се качи на третия етаж. Стори ми се, че малко пресилено си върти задника, но... въпрос на гледна точка.

— Арч? — възкликнах аз, като се опитах да повтора номера с повдигането на веждата. Както обикновено не ми се получи, така че най-вероятно отново съм изглеждала учудена.

— До скоро, Мерсер — беше единственото, което той отвърна.

Но когато се обърна и тръгна, не можах да се въздържа.

— Не мислиш ли, че понякога имат основание?

— Кои?

Той се огледа, но залата беше празна.

— Тези от „Алиансът“ и тези, ирландските момичета. И Окото. Това, което видяхме, наистина беше много гадно, но няма ли също така и зли магьосници?

За миг погледите ни се срещнаха. В началото си помислих, че е раздражен, но след миг осъзнах, че погледът му не изразява гняв. Беше нещо по-скоро като... и аз не знам. Изпитателен поглед.

Някаква необичайна горещина тръгна от стомаха ми и стигна до бузите. Не знам дали той го забеляза, но ми се усмихна, този път с искрена усмивка. Усетих как дъхът ми е заклещен в гръдния кош. Чувствах се точно като в четвърти клас, когато успях да се гмурна и да пипна дъното на плувния басейн. Бях успяла да го направя, но когато тръгнах да се издигам обратно нагоре, усещах гръдния си кош смазан като в преса, а главата ми беше започнала да се замайва, докато изплувам.

Точно така се чувствах и сега, докато се взирах в очите на Арчър Крос.

Той слезе няколко стъпала надолу и се изравнихме. Все още трябваше да гледам нагоре, понеже беше доста по-висок от мен, но поне нямаше опасност да ме заболи вратът. Той се наведе леко към мен и усетих отново приятната му миризма.

— Ако бях на твое място, Мерсер, не бих казвал това нещо тук — прошепна той. Усещах топлия му дъх върху бузата си и не съм много сигурна, но май започнах да пърхам с мигли. Но само мъничко.

Докато гледах как се качва нагоре, стиснах зъби и си заповтарях наум: *Не си падам по Арчър Крос. Не си падам по Арчър Крос. Не си...*

Върнах се в стаята си и видях Джена — стоеше с кръстосани крака на леглото и четеше книга.

Въздъхнах и се облегнах на вратата, а тя се затвори с шумно щракване.

— Какво има? Картините от „представлението“ ли те преследват? — попита Джена, без дори да вдигне поглед.

— Не. Искам да кажа... да, беше много гадно.

— Аха — съгласи се Джена. — Но има и нещо друго?

— Падам си по Арчър Крос.

Джена се засмя.

— Ау, много си оригинална.

Метнах се върху леглото си.

— Защо? — простенах театрално с лице във възглавницата си. После се обърнах и загледах тавана. — Добре, сладък е. Голяма работа. Има много сладури.

Явно плямпането ми смути четенето на Джена, защото тя стана и се облегна на ръба на бюрото си.

— Арчър не е сладък — поправи ме тя. — Сладки са кученцата. Сладки са бебетата. Аз съм сладка. А Арчър Крос е убийствено готин. При това аз дори не си падам по момчета.

Ох, явно Джена нямаше да ми бъде от голяма полза да забравя Арчър.

— Той е гадняр. Помниш ли случката с върколака тази сутрин?

— Да — отвърна Джена рязко. — Да те спаси от върколак. Какъв гадняр!

— Изобщо не ми помагаш — простенах аз.

— Извинявай.

Известно време помълчахме, а аз съзерцавах някакво подозрително петно на тавана. Джена се подпираше на лакти върху бюрото си и потропваше с крак по чекмеджетата. Отвън се чуваше виене. Беше пълнолуние, така че върколаците имаха свободна вечер. Запитах се дали и Тейлър е навън.

— О! — извика Джена и подскочи така внезапно, че разпиля моливника си на земята. — Приятелката му е абсолютна кучка.

— Да! — съгласих се аз. — Благодаря ти. Истинска злобарка, която вече без съмнение ме мрази. Момче, което прекарва времето си с Елодия, не може да е стока.

— Точно така — кимна Джена съпричастно.

Почувствах се малко по-добре и се обърнах да си взема някоя книга за четене.

— Това не е ли странно? — попита Джена.

— Кое?

— Арчър и Елодия. Тя го преследваше цяла година, но той не искаше да има нищо общо с нея. После изведнъж се върна от там, където беше, и хоп! Изведнъж вече са двойка. Това е *много странно*.

— Е, не е чак толкова. Не мога да отрека, че тя е изключително красива. Може би все пак хормоните са си казали думата.

— Може би — отвърна Джена и потърка брадичката си с ръка. — И все пак Арчър е умен и забавен, освен че е готин. А Елодия е глупава и тъпа.

— И секси — добавих аз. — А дори и умните момчета оглупяват, когато стане дума за секси мадами.

— Вярно е — съгласи се Джена.

Канех се да върна отново темата за Холи, когато отвън проехтя гласът на г-жа Касноф. Звучеше като от високоговорител. Предполагам, че е използва някаква усилваща гласа магия.

— Момичета и момчета, предвид тежката ви програма, се налага днес да си легнете рано. Светлините изгасват след десет минути.

Погледнах часовника си.

— Осем часът е — казах невярващо. — Искат от нас да си легнем в осем часа?

Джена въздъхна и отиде до гардероба да си вземе пижама.

— Добре дошла в „Хеката“, Софи.

Набързо минахме през банята да измием зъбите си. Там бяха момичетата от целия етаж. Без феите. Предполагам, че те имат естествено чисти зъби. Като се върнах разполагах с три минути да си облека пижамата и да се мушна в леглото. В 20:10 светлините наистина изгаснаха.

Умът ми блуждаеше и не можех да си представя как ще успея да заспя.

— На теб странно ли ти се струва да си лягаш през нощта? — попитах Джена. — Искам да кажа... нали вампирите спят денем?

— Да. Но след като съм тук, трябва да спазвам правилата на училището — отвърна тя. — Ще бъде много гадно като стане време да си тръгвам.

Не я попитах кога ще се случи това. Всички напускаха училището на осемнайсет, но нашата възраст е еднаква с човешката. Джена вечно ще бъде на петнайсет.

Наместих се в леглото и се опитах да си мисля приспивни неща. Имах чувството, че тъкмо съм затворила очи, когато чух вратата да се отваря.

Паникьосах се и веднага се изправих в леглото. Часовникът над леглото ми показваше, че е пет минути след полунощ. Тъмна фигура се мушна в стаята.

Извиках.

— Спокойно — промърмори Джена. — Сигурно е някой от духовете. Правят го понякога.

Тогава чух как фигурата драска кибритена клечка и я разпознах.

Елодия.

Носеше виолетова копринена нощница и държеше бяла свещ в ръце. Още две свещи бяха запалени и разпознах Частън и Анна.

— Софи Мерсер — започна Елодия с тържествена интонация. — Тук сме, за да те поканим да се присъединиш към нашето сестринство. Кажете петте думи, с които започва ритуалът.

Примигнах изумено на срещата им.

— Вие гъбарките ли ме нещо?

Анна въздъхна раздражено.

— Не, петте думи са „Приемам предложението ви, сестри мои!“.

Отметнах косата от лицето си.

— Вече ви казах по-рано. Не съм сигурна дали искам да се присъединя към сбирещето ви. Не казвам никакви думи за започване на никакъв ритуал.

— Да кажеш петте думи не значи, че автоматично ще бъдеш приета — каза Частън и пристъпи напред. — Просто значи, че ритуалът по приемането може да започне. Можеш да се отметнеш по всяко време.

— О, просто иди с тях — каза Джена. На светлината от свещите я видях как се изправи в леглото си. — Няма да те оставят на мира, докато не го направиш.

Елодия стисна устни, но не каза нищо.

— Добре. — Отметнах завивките и се изправих. — Аз... приемам предложението ви, сестри мои.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Заведоха ме в стаята на Елодия и Анна.

— Вие как се уредихте да сте заедно в стая? — прошепнах аз. — Мислех си, че едно от основните неща, на които искат да ни научат тук, е да живеем с представител на друга раса.

Елодия търсеше нещо и не даде знак да ме е чула, затова ми отговори Частън.

— Понякога се случва вещици да се паднат заедно, защото ние сме много повече от феите и зооморфите.

— А защо е така? — попитах.

Анна запали още няколко свещи, които окъпаха стаята в мека светлина.

— Зооморфите и феите не се смесват с хората толкова често, колкото магьосниците. И съответно имат по-малко шансове да сгафят и да бъдат изпратени тук.

Елодия най-после намери парчето тебешир, което търсеше, и се зае да чертае пентаграма върху дървения под.

— Обикновено правим този ритуал на открито, най-често в пръстен от дървета — обясни тя. — Но сега нямаме право да ходим в горите. Г-жа Касноф е много стриктна в това отношение.

Четирите се настанихме около пентаграмата и се хванахме за ръце.

— Софи, каква беше първата магия, която изпрати във вселената? — попита Елодия.

— Какво?

— Първата ти магия — обясни Частън. — За една вещица първата магия е нещо свещено. Когато аз бях на дванайсет, направих буря, която продължи цели три дни. А Анна е накарала времето да спре за...?

— Десет часа — добави Анна.

Погледнах Елодия. Пламъчетата на свещите блещукаха в очите й.

— Ами ти? — попитах аз.

— Обърнах деня и нощта.

— О!

— Е, каква беше твоята първа магия, Софи? — попита Частън нетърпеливо.

Замислих се дали да не излъжа. Мога да кажа, че съм превърнала някого в камък или нещо такова. Но, от друга страна, ако знаеха колко смотана вещица съм, можеше сами да се откажат да ме занимават с тяхното сборище.

— Направих така, че косата ми да стане лилава.

И трите се опулиха насреща ми.

— Лилава? — възкликна Анна.

— Не беше нарочно. Опитвах се да я изправя перманентно, но явно нещо съм объркала, защото вместо права, стана лилава. Е, само за три седмици. Така че... това беше първата ми магия.

Настъпи тишина. Анна и Частън си размениха многозначителни погледи.

— Може би трябва да си тръгвам — предположих аз.

— Не — извика Частън и стисна ръката ми.

— Да, не си тръгвай — добави Анна. — Значи първата ти магия е била... някаква глупост. Но си правила и сериозни магии след това, нали? — кимна ми тя окуражително.

— Каква беше магията, заради която те пратиха тук? — попита Елодия. Тя изглеждаше напълно спокойна, а очите ѝ проблясваха. — Със сигурност тя е била нещо голямо.

Осмелих се да я погледна в очите.

— Направих любовна магия.

Анна и Частън пуснаха ръцете ми и въздъхнаха.

— Любовна магия! — изсъска презрително Елодия.

— Ами вие? — попитах ги и погледнах последователно всяка от тях. — Какво направихте, че ви изпратиха тук?

Анна започна първа.

— Превърнах едно момче от моя клас в плъх.

Частън вдигна рамене.

— Казах вече. Направих буря, която продължи три дни.

Елодия беше забила поглед в земята. Не съм съвсем сигурна, но ми се стори, че си пое дълбоко въздух. Когато вдигна очи, изглеждаше

напълно спокойна. Дори отпусната.

— Аз направих така, че едно момиче да изчезне.

Преглътнах тежко.

— За колко време?

— Завинаги.

Сега беше мой ред да си поема дълбоко въздух.

— Значи всяка от вас е направила магия, с която е наранила хора?

— Не — отвърна Анна. — Направихме силни магии, подходящи за расата ни. Хората просто се оказаха наоколо.

Това ми беше достатъчно. Изправих се.

— Добре тогава. Благодаря за предложението ви, но... не мисля, че ще излезе нещо.

Частън се протегна и отново хвана ръката ми.

— Не, не си отивай — Очите й изглеждаха огромни и проблясваха на светлината на свещите.

— О, оставете я — каза Елодия с отвращение. — Тя и без това си мисли, че е нещо повече от нас.

— Всъщност не казах точно това...

— Но ние се нуждаем от четвърта вещица — прекъсна ме Частън.

— Не и ако тя е пълна скръб — отвърна Елодия.

— Тя е единствената тъмна вещица тук. Необходима ни е — каза Анна тихо. — Без нея няма да сме достатъчно силни, за да го задържим.

— Кое? — попитах аз, но в този момент Елодия изсъска:

— Млъкни, Анна!

— Така или иначе не се получи — каза Частън намръщено.

— Вие с някакви кодове ли говорите? — попитах аз.

— Не, говорят за неща, свързани със сборището. Неща, които не те касаят.

Не мисля, че някой някога ме е гледал с такава злоба, и това ми дойде малко в повече. Ясно, че отхвърлих поканата им, но не е като да съм се изплюла в лицата им.

— Съжалявам, ако съм наранила чувствата ви, но... ъ-ъ, причината да откажа не е във вас, а в мен.

Много оригинално, Софи!

Анна ме гледаше гневно, но Частън все още имаше загрижено изражение.

— Ти също се нуждаеш от нас, Софи — каза тя. — Няма да ти е лесно без сестри, които да те защитават.

— От какво да ме защитават?

— Наистина ли мислиш, че всички тук ще те посрещнат с отворени обятия? — попита Елодия. — Ако не е тази пиявица — съквартирантката ти или пък баща ти, тук без нас си напълно загубена.

Стомахът ме сви.

— Какво искаш да кажеш за баща ми?

И трите се спогледаха.

— Тя не знае — промърмори Елодия.

— Какво не знам?

Частън понечи да отговори, но Елодия я спря.

— Нека само да го научи. — И тя отвори вратата. — На добър път, Софи, пожелавам ти успешно оцеляване в „Хеката“. И много късмет — ще ти е нужен.

Ако това не беше прогонване, не знам как да го нарека по друг начин.

Бях толкова замислена за баща си, че се изправих и стъпих в центъра на кръга, събаряйки свещите. Изохках, когато горещият восък докосна кожата ми. Мога да се закълна, че чух Анна да се подхилква.

Тръгнах към вратата, но преди да изляза, се обърнах. Елодия ме гледаше със смразяващо безразличие.

— Съжалявам — казах. — Не знаех, че да разваля сборище е нещо толкова сериозно.

В първия миг си помислих, че Елодия няма намерение да ми отговори. Но тя изведнъж проговори:

— Прекарах години в света на хората, които ме гледаха, все едно съм чудовище. Никой повече няма да гледа така на мен. — Очите ѝ се присвиха — Най-малкото пък такава смотана вещица като теб.

И тя затръшна вратата пред лицето ми.

Стоях в коридора и се стряхах дори от звука на собственото си дишане. Замислих се как ли съм я погледнала, когато каза, че е причинила изчезването на едно момиче. Дали съм я гледала, все едно е чудовище?

Да, най-вероятно.

— Е, това е — извика някой.

Една врата се отвори и от стаята изскочи Тейлър. Носеше прекалено голяма нощница и косата ѝ беше разрошена. А в устата ѝ имаше огромни остри зъби.

— Разкарай се! — изрева тя и посочи към стълбището. През отворената врата виждах Навзикая и Шивайн с още няколко други феи, които бяха насядали в кръг на земята. От центъра на кръга излизаше зелена светлина, но не можех да определя точно какво представлява.

— Не можеш да ни забраниш да правим ритуалите си — извика Навзикая.

— Така е, но мога да кажа на Касноф, че се опитвате да говорите със Сийли Корт посредством това огледално нещице.

Навзикая се намръщи и се наведе, за да прикрие източника на зелената светлина.

— Това не е *огледално нещице*. Това е езерце от роса, събрано от нощно цъфтящи растения, които растат само на най-високия хълм в...

— Каквото и да е! — извика Тейлър. — В осем имам час по Класификация на зооморфите и не мога да заспя от вашите глупави огледалца, с които ми светите в очите.

Шивайн се наведе толкова, че синята ѝ коса напълно пори лицето ѝ, а после прошепна нещо на Навзикая.

Тя кимна и даде знак на останалите.

— Елате, можем да си продължим на някое по-обикновено място.

Тейлър завъртя очи.

Феите се плъзнаха покрай мен. Шивайн ми хвърли презрителен поглед, а после всички се превърнаха в кръгове от светлина с размер на топка за тенис и се понесоха по коридора.

— Най-последно се отървах! — възкликна Тейлър и се обърна към мен с усмивка. Огромните ѝ зъби вече бяха изчезнали, но очите ѝ все още бяха златисти.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърнах вяло и помахам.

— Е, какво правиш тук?

Кимнах на Елодия, която стоеше на вратата.

— Ами нали разбираш, социализирам се. Ти не трябваше ли да си навън и да тичаш из горите?

Тейлър ме погледна смутено.

— Не, това го правят само върколаците.

— Има ли разлика?

Дружелюбността ѝ изчезна от лицето ѝ.

— Да — отсече тя. — Аз съм зооморф. Това значи, че се превръщам в истинско животно. Върколаците са нещо средно между хора и животни. — Тя вдигна рамене. — Изроди.

— Въобще не я слушай — чу се глас зад гърба ми.

Върколакът, макар и женски, беше още по-едър от Джъстин, а козината му беше по-скоро червеникава. Стоеше в другия край на коридора, точно до стълбите.

— Зооморфите са завистливи, понеже сме много по-силни от тях.

Тя се облегна на стената в поза, която беше типична за човешка и така изглеждаше още по-страшна.

Аз преглътнах стреснато и пристъпих по-близо до вратата на Елодия. Тейлър не беше никак уплашена, по-скоро раздражена.

— Продължавай да си вярваш, Бет — каза тя, а после се обърна към мен — До утре, Софи.

— До утре.

Момичето върколак стоеше до стълбището с изплезен език и блеснали очи. Налагаше се да мина покрай нея, за да стигна до стаята си.

Положих всички усилия да изглеждам спокойна. Кракът все още ме наболяваше от разтопения восък, но поне вече не накуцвах. Като стигнах до нея, тя ми подаде лапа със смъртоносно остри нокти. В първия миг си помислих, че посяга, за да ме изкорми.

— Аз съм Бет — каза тя.

На мен ми стана ясно, че се очаква да хвана лапата ѝ.

Направих го съвсем предпазливо.

— Аз съм Софи.

Тя се усмихна. Гледката беше ужасяваща, но вината не беше нейна.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя с дебелия си глас.

Е, не беше толкова страшно. Бих могла да се справя. Явно вече е изяла някого и няма намерение повече да...

Тя зарови муцуна в косата ми и си пое дълбоко дъх.

Една топла лига от отворената ѝ паст капна на голото ми рамо.

Заставих се да остана максимално спокойна и след миг тя се отдръпна.

— Извинявай. Върколашки поздрав — каза тя смутено и вдигна рамене.

— Няма проблем — отвърнах аз, въпреки че всичко в мен крещеше с пълна сила: *Лига! Върколашка лига! По кожата ми!*

— Е, до скоро — каза тя.

— До скоро — отвърнах през рамо и се отдалечих.

Стигнах до стаята си, хвърлих се към бюрото си и взех купчина кърпички. Едва потиснах отвращението си, докато се бършех. След като се подсуших, светнах лампата, за да открия мокрите дезинфекциращи кърпички.

Сетих се за Джена и се обърнах към нея.

— О, извин...

Тя беше седнала в леглото си, с притисната към устните ѝ торбичка с кръв. Очите ѝ бяха огнено червени.

— Извинявай — довърших аз. — За лампата.

Джена свали пликчето и миризмата на кръв се разнесе наоколо.

— Среднощна закуска — обясни тя. — Мислех си, че няма да се върнеш толкова бързо.

Червеното бавно изчезна от очите ѝ.

— Няма проблем — отвърнах аз и се тръшнах на стола си.

Стомахът ми се обръщаше, но не можех да допусна тя да разбере това. Спомних си думите на Арчър. *Сега си в „Хеката“*.

Тази вечер беше наистина много показателна.

— Не знам дали ще ми повярваш, но това далеч не беше най-странното нещо, което видях тази вечер.

Тя избърса брадичката с опакото на ръката си, но все още не ме поглеждаше в очите.

— Значи се присъедини към сборището им?

— О, по дяволите, не!

Тя ме погледна видимо изненадана.

— Защо не?

Изведнъж се почувствах много уморена.

— Ами... не е за мен тази работа.

— Най-вероятно, защото не си зла кучка?

— Да, подозирам, че острата ми липса на злокучевост е оказала решаващо значение. После пък се натъкнах на разправия между феи и зооморф. А, между другото, какво е Сийли?

— Имаш предвид Сийли Корт? Това е една група добри феи, използващи бяла магия.

— В такъв случай, ще ми е интересно да видя лошите — промърморих аз.

Джена кимна към рамото ми, което усилено бършех с кърпички.

— А това какво е?

— Кое? А, това? След разправията с феите, срещнах един върколак, който реши да подуши косата ми и ме олигави цялата. Голяма вечер, голямо чудо!

— И после се прибра в стаята си, за да налетиш на сцената с кръвосмучещия вампир.

Тонът ѝ беше спокоен, но тя мотаеше из ръце ъгълчето на завивката си.

— Не се тревожи за това. Все пак... върколаците трябва да точат лиги, вампирите да похапват...

Тя се засмя и преди отново да повдигне торбичката, срамежливо попита:

— Имаш ли нещо против, ако...

Стомахът ми се разбунтува, но аз се заставих да се заставих да се усмихна и отвърнах:

— Действай.

Метнах се на леглото си.

— Те май много са ми набрали.

— Кои?

— Сборището. Казаха, че се нуждая от помощта им, защото... ъ-ъ...

— Защото живееш с мен?

Изправих се.

— Да, и това споменаха. Но също така казаха нещо и за баща ми.

— Хм — каза Джена замислено. — А кой е баща ти?

Легнах обратно и наместих възглавницата си.

— Просто обикновен магьосник, доколкото знам. Казва се Джеймс Атертън.

— Никога не съм го чувала. Но аз така или иначе съм си външна.
Значи мислиш, че Елодия и останалите са ти бесни?

Спомних си зловния поглед на Елодия.

— О, да. И още как.

Изведнъж Джена избухна в смях.

— Какво?

Тя поклати глава и розовия кичур падна пред очите ѝ.

— Само си помисли, Софи. Днес е едва първият ти ден тук, а вече си приятелка с училищния аутсайдер, навлече си гнева на най-популярните момичета в училище и успя да си паднеш по най-готиното момче. Ако утре си издействаш наказание за нещо, ще бъдеш легендарна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Отне ми седмица и половина да стана легендарна според дефиницията на Джена. Първата седмица мина леко. В едно отношение уроците бяха невероятно елементарни. Явно бяха просто повод учителите ни да се намират на приказка. Дори Лорд Байрон, чийто предмет чаках с голям интерес, също имаше за цел да ни накара да заспим от скука. Когато не възхваляваше своето собствено величие, седеше намусен зад катедрата и ни караше да пазим тишина. Все пак на няколко пъти ни остави да се поразходим до езерото, за да се „слеем с природата“. Тези часове бяха по-забавни.

Надявах се уроците да са посветени на заклинания, но според Джена тези неща се учили само в истинските магически училища. Това били страхотни места, на които могъщите магьосници пращали децата си. А предвид, че „Хеката“ е изправително училище, на нас ни се налага да учим за гоненията на вещици през Средновековието и други подобни тъпотии.

Хубавото беше, че поне с Джена имахме почти едни и същи предмети.

— Така е, понеже нямат никакви специални часове за вампири — обясни ми тя. — Миналата година просто ми дадоха същата програма като на Холи. Предположих, че и тази година мислят да направят същото.

Единственият предмет, който аз имах, а Джена не, беше Самоотбрана. Имахме го през седмица, така че вече беше минала една седмица от пристигането ми, когато за пръв път се наложи да карам този предмет.

— Защо е веднъж на две седмици? Караме всички други предмети всеки ден.

Започнах да обличам противната си униформа от светло сини памучни панталони и твърде тясна и неудобна блуза с емблемата на училището, избродирана на гърдите.

— Защото — отвърна Джена, — ако караш самоотбрана всеки ден, ще свършиш в болницата.

След това обяснение не се чувствах особено уверена, когато тръгнах по стълбите към гимнастическия салон.

Той се намираше на половин километър от основната сграда и докато стигна дотам, вече бях обляна в пот. Не бях глупава. Знаех, че в Джорджия е горещо, а и съм живяла вече на горещи места. Но в Аризона или Тексас липсва този тип жега, която като че ли изсмуква всичките ти жизнени сили.

— Софи!

Обърнах се и видях Частън, Анна и Елодия. Приближаваха се към мен и изглеждаха умопомрачително в спортните си униформи. Гадост.

Но когато се приближиха, забеляза, че те също се потят, от което се почувствах малко по-добре. С тях се засичахме няколко пъти в часовете, но след случката със сборището не ми говореха. Зачудих се какво ги е накарало сега да променят нещата.

— Хей — започнах аз с безгрижен тон. — Идвате да ме предупредите за опасността да срещна смъртта в ръцете на няколко пухкави зайчета? Или да изстреляте няколко светкавици към мен?

Частън се засмя и за моя огромна изненада хвана нежно ръката ми.

— Виж, Софи. Доста си поговорихме и наистина се чувстваме зле заради онази нощ. Е, голяма работа, че не искаш да се присъединиш към сборището.

— Да — добави Анна и застана от другата ми страна. — Малко преиграхме тогава.

— Мислиш ли? — попитах аз.

— Да, искаме да се извиним — добави Елодия и застана пред мен. Прииска ми се да иде и да се тресне в някое дърво. — Говорих с Арчър и той каза, че си готина.

— Наистина ли? — възкликнах аз, преди да мога да се спра.

Браво, Софи, върхът си. Нямам думи!

— Да, освен това ми каза, че ти не знаеш нищо за магическото общество. Всъщност каза, че направо било трогателно.

Опитах да се усмихна, но беше малко трудно, защото стомахът ми се бунтуваше.

— Да, и за това се замислихме дали не сме те ядосали прекалено много.

— Може да се каже.

Физкултурният салон вече се виждаше. Беше голяма сграда от дърво, с големи прозорци, в които утринното слънце се отразяваше ярко. За разлика от всичко друго тук, салонът изглеждаше приветливо. Големи групи се тълпяха към него и от далече приличаха на боровинки.

— Така че се извиняваме — довърши Анна.

Зачудих се дали репетират това типично говорене на три гласа. Представих си ги седнали в кръг в стаята си, как решат косите си и казват: *Добре, значи аз ще кажа, че се чувстваме зле, а ти ще допълниш, че твоят готин приятел я сята за трогателна.*

— Е, можем ли да започнем отначало? — попита Частън. — Приятелки ли сме?

И трите се усмигнаха обнадеждаващо насреща ми. Дори Елодия. Още тогава трябваше да ми стане ясно, че това е просто няма да завърши добре, но им се усмигнах глупаво в отговор и потвърдих.

— Да, приятелки сме.

— Чудесно! — Частън и Анна изквичаха едновременно. Елодия някак си го промърмори и развали хармонията.

— Добре тогава — започна Частън и тъкмо стигнахме до салона. — А сега като твои приятелки, решихме да ти дадем предимство преди часа по Самоотбрана.

— Преподавателката, Ванди, е просто ужасяваща — започна Елодия.

— Да, дамата с панделката.

И трите завъртяха очи едновременно. Започнах да се чудя дали не се занимават със синхронно плуване в свободното си време.

— Да — добави Анна. — С тази ужасна панделка...

— Джен... ъм, чух, че някои наричат прическата ѝ „портативният портал към ада“.

И трите се засмяха.

— Ще ѝ се — изсумтя Анна.

— Ванди е била много добра тъмна вещица — започна Елодия. — Работила е за Съвета. Но започнала да се мисли за нещо прекалено. Работела за Съвета, а се опитвала да намести нещата така, че да

управлява „Хеката“ и... но това е дълга история. Всичко завършило с това, че била изпратена в Лондон за Очистване.

— И част от наказанието ѝ било — продължи Анна шепнешком — да се върне в „Хеката“, но вече не като директорка, а просто като обикновена учителка. Налагало се да бъде пример за останалите. Затова е такава кучка.

— И без съмнение ще се захване с теб, защото си нова — каза Частън.

— Но имай предвид, че е много суетна — обясни ми Елодия. — Ако закъсаш, направи ѝ комплимент за татуировките.

— Татуировки? — попитах аз.

От близо салонът изглеждаше по-голям, отколкото си го представях. Бил е бивш парник, пригоден за спортен салон. Какво по дяволите, са отглеждали тук? Секвой?

— Има много красиви виолетови татуировки по целите ръце. Някакви магически символи, като руни — продължи Елодия. — Тя наистина много се гордее с тях. Кажй ѝ, че ги харесваш, и ще спечелиш благоразположението ѝ окончателно.

Влязохме през входната врата, а Частън все още ме държеше за ръка. Залата беше огромна и вътре имаше поне петдесет души. Този предмет не беше разделен по възрасти и забелязах група от много изплашени дванайсетгодишни. За щастие поне тук не беше особено горещо. Подухваше хладен ветрец и реших, че явно са направили същото онова заклинание за хлад.

В много отношения изглеждаше като типичен гимназиален физкултурен салон. Дървени врати, сини постелки за гимнастика, тежести. Но не можех да не забележа, че някои неща определено не бяха нормални.

Като например няколко метални окови по стените. И бесилка в реален ръст, сложена в дъното на залата.

Елодия се затича да намери Арчър, който се оказа не толкова кльощав, колкото ми изглеждаше. Момчешките униформи бяха същите като момичешките и синята му блуза беше плътно прилепнала по тялото му, много по-мускулесто, отколкото си мислех. Опитах се да не гледам и да потисна ледената тръпка на ревност, която премина през тялото ми, когато той се наведе и целуна Елодия.

Някаква висока червенокоса ми помаха.

— Здравсти, Софи!

Помахах в отговор, но се зачудих коя по дяво... О, да. Червенокоса. Това беше Бет. Харесваше ми много повече, когато не мятеше лиги върху мен. Направи ми знак да ида при нея, но преди да успея да го направя, силен носов глас проехтя над глъчката.

— Е, готови ли сте?

Ванди си проправи път сред тълпата. Беше облечена със същата униформа, с каквата бяхме и ние. Веднага забелязах татуировките. Бяха ярко виолетови и контрастираха на бледата ѝ отпусната кожа.

Тя имаше малки прасешки очички, с които обходи тълпата и дори от такова разстояние можех да прочета силно нетърпение в погледа ѝ. Сякаш се надяваше някой да я предизвика, за да може да го размаже като муха.

Просто ме изпълваше с неподправен ужас.

— Слушайте! — излая тя. — Сигурна съм, че останалите ви учители са ви казали, че техните предмети са по-важни от моя. Но я ми кажете едно нещо. Как История на магическия свят или Класификация на вампирите... или пък Грижи за върколаците, ще ви помагат, когато бъдете нападнати от хора? Или от Бранник? Или, не дай си Боже, от Окото? Мислите ли, че книжките ще ви помагат, когато рицарите на Окото ви погнат?

Предполагам, че не сме изглеждали задоволително впечатление, защото тя се ядоса. Пръстът ѝ направо проби папката пред нея, посочвайки нещо.

— Мерсер! София! — извиква тя.

Изсъсках няколко лоши думи под носа си, но вдигнах ръка.

— Аз съм.

— Ела отпред.

Направих го. Тя ме издърпа силно за ръката.

— Госпожице Мерсер, в списъка ми пише, че сте за първа година тук. Така ли е?

— Да.

— Да, какво?

— Ъ-ъ... да, госпожо.

— Също така пише, че сте направили любовна магия и затова сте изпратена тук. За вас самата ли беше, или просто се опитахте да спечелите приятелството на някой човек?

Сред тълпата се понесе кикот и усетих как се изчервявам. Ужасно е да имаш бледа кожа!

Явно това беше риторичен въпрос, защото Ванди не дочака да отговоря. Тя се наведе и започна да търси нещо в огромна ленена чанта. Когато се изправи, държеше в ръце дървен кол.

— Как мислите да се защитите срещу това, госпожице Мерсер?

— Аз съм вещица — отвърнах и отново чух кикот в тълпата. Зачудих се дали Арчър се хилеше, но след кратък размисъл реших, че не искам да знам.

— Вещица? — повтори Ванди. — И какво от това? Ако огромно парче дърво се забие в сърцето ти, няма да те убие ли?

Тъпо, тъпо, тъпо.

— Предполагам, че ще успее.

Ванди се усмихна и това беше една от най-страховитите усмивки, които съм виждала. Явно аз ще съм мухата за смачкване днес.

Тя огледа тълпата и като откри когото търсеше, присви очи злобно.

— Г-н Крос!

О, боже, помислих си аз отчаяна. Моля те, не, не, не...

Арчър излезе отпред и застана от другата страна на Ванди, като кръстоса ръце пред гърдите си. Светлината, която влизаше през прозореца, осветяваше ярко косата му и сега забелязах, че не е точно черна, а е същият тъмно кафяв цвят като очите му.

Тогава Ванди се обърна към мен и ми връчи дървения кол.

Не съм наясно какви точно колове използват убийците на вампири, но този определено беше много гаден. Беше направен от някакво жълтеникаво дърво, което бодеше кожата ми. Освен това стоеше съвсем сбъркано в хватката ми и аз го оставих просто да виси настрани. Но Ванди ме сграбчи за лакътя и нагласи ръката ми така, сякаш всеки момент се каня да го забия в гърдите на Арчър. Вдигнах поглед към него и забелязах, че той едва се сдържа да не се разсмее. Очите му бяха плувнали в сълзи, а устните му потрепваха.

Заздравих хватката. Може би да го забия в гърдите му не беше чак толкова лоша идея.

— Г-н Крос — каза Ванди, която все още се усмихваше любезно. — Внимателно обезоръжете г-ца Мерсер, като използвате Девето

умение.

Изведнџж всякаква подигравка изчезна от лицето му.

— Сигурно се шегувате.

— Вие ли ще го направите, или аз?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В първия момент си помислих, че все пак се кани да откаже, но той ме погледна отново и промърмори:

— Добре.

— Идеално! — развълнува се Ванди. — А сега, г-це Мерсер, атакувайте г-н Крос!

Погледнах я учудено. Никога не съм се славела с особено силна ръка, а тази жена очакваше просто да се нахвърля върху момче с някакъв заострен кол.

Ванди ми отвърна с твърд поглед.

— Гледай тия дни да стане.

Искаше ми се да покажа, че току-що съм открила в себе си войнствена амазонка, и умело да напада Арчър, с високо вдигнато оръжие и свирепо изражение. Би било готино.

Но вместо това вдигнах кола на височината на раменете си и направих две-три провлачени крачки.

И изведнъж нещо ме стегна за гърлото, колът беше изтръгнат от ръката ми и усетих остра болка, пробождаща болка в дясното бедро. Строполих се на земята от удар, който ми изкара въздуха.

И сякаш това не беше достатъчно гадно — строполих се и нещо тежко и силно, коляното му, ме срита в гръдната кост. Острието на кола одраска нежната кожа под брадичката ми. Огледах се и осъзнах, че хриптя в опит да си поема въздух.

— Много добре — чух гласа на Ванди отнякъде далеч.

Буквално виждах звезди посред бял ден и всеки опит да си поема дъх беше все едно да дишам през счупено стъкло.

От друга страна, поне вече не си падах по Арчър. Изобщо. Когато едно момче си забие коляното в гръдния ти кош, всички романтични чувства някак естествено поемат по дяволите.

Почувствах как две ръце ме повдигат и изправят на крака.

— Съжалявам — промърмори Арчър, но аз просто го погледнах без да кажа нищо. Гърлото все още ме болеше ужасно и не исках

никакви думи да минават през него точно сега. Особено тези, които бих му казала в момента.

— Е, — започна Ванди въодушевено — г-н Крос показва отлична техника, въпреки че аз лично бих наблегнала по-сериозно на удара в гърдите на врага.

При тези думи Арчър кимна едва доловимо към мен и се зачудих дали не ми намекна, че именно заради това е предпочел да го направи той. Сигурно е щяло да бъде много по-гадно, но не ми пукаше. Все още му бях бясна.

— А сега, г-н Крос, Умение четири — изчурулика радостно тя.

Но този път Арчър поклати глава.

— Не.

— Г-н Крос — започна тя заядливо, но Арчър просто хвърли кола в краката ѝ.

Очаквах изкормване на червата, налагане с пръчка или поне писане на забележка, но вместо това тя просто се усмихна с типичната си усмивка. После вдигна кола и ми го връчи. Бях решена да го хвърля. Нямах ли други новаци, които да измъчва? Огледах тълпата и видях няколко съчувствени погледа, но на повечето лица беше изписано облекчение, че не са на моето място.

— Добре. Гледайте и се учете. Умение четири. Елате към мен, г-це Мерсер.

Не помръднах.

Тя присви устни с раздражение и без предупреждение, посегна и ме сграбчи. Но този път бях готова, ядосана и наранена. Без да му мисля много, протегнах крак и го забих в нея.

С всичка сила.

Видях как кракът ми се заби в гърдите ѝ, сякаш наблюдавах отстрани. Не е възможно да е бил моят. Никога не съм ритала никого в живота си. А и не бих ритнала учител.

Но го направих. Изритах Ванди в гърдите и тя се просна на синята постелка, недалеч от мястото, където аз се търкалях допреди малко.

Чух как всички едновременно ахнаха. Всички петдесет ученици в залата.

И точно тогава ме цапардоса прозрението какво съм направила.

Коленичих и подадох ръката си.

— О, боже! Аз... аз... без да искам...

Тя бутна ръката ми и се изправи на крака, а от ноздрите ѝ хвърчаха искри. Бях много, много загазила.

— Г-це Мерсер, — започна тя, като дишаше тежко — можете ли да измислите някаква причина да не ви наложа едномесечно наказание?

Отворих уста, но не знаех какво да кажа. И изведнъж, като дар Божи, си спомних думите на Елодия.

— Харесвам татуировките ви! — изгърсих аз.

Предишния път само съм се заблудила, че цялата зала е ахнала. Звукът, който се чу сега, беше като шум от самолет.

— Какво каза!?

— Аз... аз харесвам татуировките ви.

Никога не съм виждала човек да изпада в нервна криза, но се опасявах, че точно това е на път да се случи с Ванди. В паниката си огледах всички присъстващи, докато не срещнах погледа на Елодия. Тя се хилеше доволно и едва тогава осъзнах, че съм направила страхотна грешка.

— Надявам се да не сте планирали да имате някакво свободно време в „Хеката“, г-це Мерсер — изсъска Ванди. — Наказана сте. С работа в мазето. До края на срока.

До края на срока? Поклатих глава. Кой изобщо налага наказание за цели осемнайсет седмици? Това беше лудост! Работа в мазето? Какво ли е това?

— О, хайде! — каза Арчър. — Тя не е знаела! Не е живяла досега в нашето общество.

Ванди отметна кичур коса от челото си.

— Наистина ли г-н Крос? Значи смятате, че наказанието ѝ е несправедливо?

Той не отвърна нищо, но тя поклати глава, сякаш е потвърдил.

— Така да бъде. Ще го споделите с нея тогава.

Чух как Елодия изграчи, и това ми донесе малко удовлетворение от цялата ситуация.

— А сега и двамата напуснете салона и докладвайте на г-жа Касноф.

Арчър беше излязъл още преди да е довършила изречението си, но аз се чувствах леко вцепенена, да не се каже и пострадала.

Закуцуках към изхода без да поглеждам към Елодия и Частън.

Арчър беше вече много напред и вървеше толкова бързо, че едва успях да го настигна.

— Значи харесваш татуировките й? — изръмжа той, когато най-после го наближих. — Все едно и без това няма достатъчно причини да те мрази.

— Извини ме, но да не би да си ми ядосан? На мен? Нека да ти напомня, че аз бях тази, чийто гръбнак ти за малко не строши с коляно. Така че нека сменим тона, става ли?

Той спря толкова рязко, че аз отхвърчах три крачки по-напред и се наложи да се върна.

— Ако Ванди го беше направила, сега щеше да си в болницата. Извинявай, че ти спасих задника. За пореден път.

— Няма нужда да ми се спасява задника — извиках аз, почервеняла от гняв.

— Добре — отвърна той и тръгна към сградата на училището.

Изведнъж си спомних нещо, което той каза.

— Какво имаше предвид с това, че имала много причини да ме мрази?

Той явно нямаше намерение да спре, така че се наложи да подтичвам след него.

— Баща ти й е направил татуировките.

Хванах го за лакътя, но запотената му кожа се изплъзна от пръстите ми.

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш?

— Тези символи означават, че е минала през Очистването. Те са символ на нейния провал. Не са повод за гордост. От къде ти хрумна...

— Той спря и ме погледна замислено: — Елодия?

— Да — отвърнах гневно. — Приятелката ти и нейната свита бяха много услужливи да ме информират за Ванди тази сутрин.

Той въздъхна и потърка задната част на врата си замислено. Ефектът от това беше, че тениската му отесня още повече в областта на гърдите. Не че ми пукаше.

— Виж, тя... Елодия...

— Е, да не ти пука — казах аз. — А сега ми кажи какво значи това, че баща ми е направил татуировките й.

Арчър ме изгледа недоверчиво.

— Ха!

— Какво?

— Ти наистина ли не знаеш?

Досега не ми се беше случвало да вдигам кръвно. Чувството беше много подобно на това, когато правя магия, само че с добавка на разрушителен гняв.

— Не. Не знам. *Какво да знам?*

— Баща ти е шеф на Съвета. Той е човекът, който ни изпраща тук.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След тази информация направих нещо, което не ми се беше случвало досега.

Преживях тотален срив.

Имам предвид, че избухнах в сълзи. Но не трагично красиви или поне елегантни сълзи, а от онези, които включват зачервени очи и подсмърчане.

Обикновено не допускам да се разплача пред хората, особено пред момчето, което адски харесвах, преди да ми изкара въздуха с ритник.

Но като чух поредното нещо, за което досега не съм подозирала, преминах границата.

Арчър за щастие не изглеждаше особено ужасен от поведението ми и даже като че ли посегна, за да ме хване за раменете. Или да ме плесне.

Но преди да успее да ме успокои или пък да предприеме по-нататъшни насилствени действия, аз се завъртях и побягнах.

Не беше хубаво.

Но не ми пукаше. Просто побягнах, като едва дишах, гърлото още ме болеше от душенето, а сълзите само усложняваха нещата.

Краката ми тупкаха по зелената трева, а аз не можех да спра да се чудя що за идиот съм.

Не знаех за блокиращите магии.

Не знаех за татуировките.

Не знаех нищо за някакво глупаво италианско Око.

Не знаех за баща си.

Изобщо не знам какво е да си вещица.

Не знам, не знам, не знам...

Не бях сигурна колко далеч съм отишла, преди да стигна до езерото в задния двор на училището. Краката ми трепереха и усещах пробождаща болка отстрани на корема си. Трябваше да поседна. За щастие имаше една каменна пейка точно до ръба на водата. Бях така

задъхана от тичане и плач и изобщо не забелязах, че пейката е обрасла с мъх. Тръшнах се отгоре ѝ. Мъхът беше нагрял от слънцето и леко потрепнах, като го докоснах.

Седнах, подпрях лакти върху коленете си и хванах главата си. Заслушах се в звука на дишането си. Беше горещо и капчици пот започнаха да се стичат по челото ми. Почувствах се замаяна.

Бях просто... бясна. Добре, майка ми е откачила, щом е разбрала, че баща ми е магьосник, но защо, по дяволите, не ми е дала да разговарям с него? Нямаше да е зле да съм малко подготвена за Ванди. Просто ей така, да го вметне между другото: „О, да знаеш, че учителката ти по Самоотбрана много ме мрази и следователно мрази и теб. Пожелавам ти късмет!“.

Изстенах и се излегнах на пейката, но се изстрелях обратно до седнало положение, когато нагорещеният камък докосна кожата ми.

Без да се колебая, подпрях ръка на пейката и се концентрирах над представата ми за удобство.

Тънка сребърна искра излетя от показалеца ми и изведнъж пейката под мен започна да се разтяга и размества, докато не се превърна в хубав, удобен кадифен шезлонг, покрит с розови райета, като зебра. Явно Джена е започнала сериозно да ми влияе.

Настанах се удобно в новопридобития си шезлонг и почувствах приятна тръпка. Не бях правила магия, откакто дойдох тук, и бях забравила колко приятно ме караха да се чувствам дори и най-дребните заклинания. Не успях да накарам разни предмети да се появят от нищото, макар някои вещици да можеха, на пане умеех да превръщам от една разновидност в друга.

Сложих ръка на гърдите си и се усмихнах, когато тясната ми униформа се превърна в бяло потниче и къси панталонки. После насочих показалеца си към ръба на водата и там се образува малка водна спирала. Тя се завъртя като цилиндър и в крайна сметка се сдобих с чаша студен чай, който се носеше във въздуха пред мен.

Чувствах се много доволна от себе си и понеже бях замаяна от магията, взех чая и се излегнах обратно на шезлонга. Може да съм загубенячка, но поне съм способна да правя магии.

Излегнах се, покрих очи с изпотената си длан и останах така няколко минути, заслушана в песента на птиците, в нежния ромон на водата и успях да забравя за сериозната каша, в която се бях забъркала.

Отместих ръка и се загледах в езерото. На отсрещния бряг имаше някакво момиче. Езерото не беше особено голямо, така че можех ясно да я видя. Беше призрак. Видях я още онзи ден, когато пристигнах тук. Както и тогава, тя се взираше в мен.

Беше повече от зловещо, меко казано. Понеже не знаех какво да направя, вдигнах ръка и помахих за поздрав.

Момичето вдигна ръката си в отговор, а после изчезна. Но не избледня, както бях виждала да правят другите призраци. Просто в един миг беше там, а после я нямаше.

— Става все по-странно — казах на глас и начинът, по който той прокълтя, ме изпълни с още по-зловещо чувство.

Хубавото ми настроение започна да се изпарява едновременно със замайването от магията. Готиният тоалет, който си бях спретнала, се превърна отново в униформата, с която бях облечена преди. Странно. Магиите ми обикновено продължаваха много по-дълго. Шезлонгът изведнъж стана по-твърд и си помислих, че след най-много пет минути пак ще стоя върху предишната, обрасла с мъх, каменна пейка.

Замислих се отново за родителите си и тяхната склонност да ми разправят дебели и опашати лъжи. Но колкото и да им бях ядосана, знаех, че не това ме терзаше в момента.

Работата беше там, че най-лошите ми страхове започнаха да се сбъдват. Едно е да се чувстваш различен сред хората, с които и без това си безкрайно, безкрайно различен. Съвсем друго е да си аутсайдер в група от аутсайдери.

Въздъхнах и се излегнах върху мъха. Затворих очи.

— София Алис Мерсер, най-големият изрод измежду изродите — промърморих си аз.

— Моля?

Отворих очи и видях фигура над себе си. Слънцето беше точно зад нея и я превръщаше в черен силует, но по формата на косата се досетих, че това е г-жа Касноф.

— Загазила ли съм? — попитах аз, без да се изправам.

Явно беше халюцинация, предизвикана от жегата, но съм напълно сигурна, че видях усмивката ѝ, когато се наведе и протегна ръка, за да ме изправи да седна.

— Според г-н Крос имаш наказание до края на срока. Така че да, бих казала, че си сериозно загазила. Но това касае г-жа Вандерлиден, не мен.

Тя хвърли отвратен поглед към розовия ми раиран шезлонг. После посегна с ръка и той се превърна в светлосин двоен фотьойл, покрит с разцъфнали рози.

— Така май е по-добре — каза тя и се настани до мен. — А сега, Софи, би ли ми казала защо си тук, вместо в училище да караш текущия си час?

— Преживявам тийнейджърски гняв, г-жо Касноф — отвърнах аз. — Имам нужда да... да напиша нещо в дневника си, така да се каже.

Тя изсумтя тихо.

— Сарказмът не подхожда на младите дами, София. Освен това не съм тук, за да задоволя нуждата ти от самосъжаление. Предпочитам да ми кажеш истината.

Погледнах я сериозно. Изглеждаше перфектно във вълнения си костюм с цвят на слонова кост. (Пак тази вълна в най-голямата жега! Какво им става на тези хора?) Въздъхнах тежко. Собствената ми майка, която винаги е била супер готина, едва ме разбира. Как може тази увехнала „стоманена магнолия“ с откачена прическа да ми помогне?

Но просто вдигнах рамене и избъбрих на един дъх:

— Не знам изобщо какво е да си вещица. Всички останали са израснали в такава среда, за разлика от мен, и това е адски шибано.

Тя направи отвратена физиономия, предполагам заради думата „шибано“, но не го коментира.

— Г-н Крос ми каза, че не си знаела кой е баща ти.

— Да.

Тя дръпна една власинка от костюма си и продължи.

— Не съм на ясно с мотивите на баща ти да запази позицията си в тайна от теб, но съм сигурна, че е имал такава. Освен това присъствието ти тук е доста... осезателно, София.

— Какво трябва да означава това?

Тя не отвърна нищо в първия момент, просто се загледа за дълго в езерото. Накрая се обърна към мен и сложи ръката си върху моята. Въпреки жегата, тя беше хладна и суха. Погледите ни се срещнаха и аз осъзнах, че всъщност е доста по-възрастна, отколкото ми е изглеждала.

— Ела в кабинета ми, София. Има някои неща, за които трябва да поговорим.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кабинетът ѝ беше на първия етаж, точно след чакалнята с високите столове. Забелязах, че са заменени с по-хубави, по-стабилни и с удобни облегалки, а старите мухлясали канапета бяха претапицирани с приятна дамаска в светли тонове.

— От къде се сдобихте с тези нови мебели? — попитах аз.

— Не сме ги сменяли, това е заради магията за възприемане.

— Моля?

— Една от многото идеи на родителите на Джесика Прентис. Обзавеждането на стаята рефлектира върху ума на гледащия. По този начин можем да преценим колко комфортно се чувстваш в училището, като разбираме какво виждаш.

— Значи аз съм си въобразила ужасните мебели?

— В определен смисъл, да.

— А външната страна на сградата? Не че искам да кажа нещо лошо, но все още изглежда доста занемарена.

Г-жа Касноф се засмя тихо.

— Не, заклинанието се отнася само до мебелите в общите помещения на училището, класните стаи и т.н. Все пак Замъкът трябва да запази част от своята мрачна атмосфера, не мислиш ли?

Обърнах се и се загледах отново в канапетата, столовете и завесите и като че ли ги видях да трептят леко като мараня.

Странно.

Очаквах кабинета на г-жа Касноф да е най-големия и просторен в цялата сграда. Сещате се, затрупан със старинни книги, мебели от дъб и френски прозорци.

Вместо това тя ме въведе в малка стаичка без прозорци. Миришеше силно на лавандуловия ѝ парфюм, а усетих и още някакъв силен аромат. В първия момент не го разпознах, но после се досетих, че беше чай. Малък електрически чайник клокочеше върху бюрото. То в никакъв случай не беше дървеният мастодонт, който си представях, а съвсем семпла масичка.

Имаше книги, но те бяха подредени на лавици по три от четирите стени. Опитах се да прочета някои от заглавията, само че или буквите бяха прекалено изтъркани, или ако се четяха, то бяха на езици, които не владеех.

Единственото нещо, което очаквах да изглежда така, беше столът. Не точно стол, повече би му подходдала думата трон. Висок и тежък, тапициран с виолетово кадифе.

Столът от другата страна на бюрото беше доста по-ниска и като се настаних в него, моментално се почувствах около шестгодишна. Може би точно такава е била целта.

— Чай? — попита ме тя, след като се настани удобно на кадифения си трон.

— Разбира се.

Няколко минути минаха в мълчание, докато тя сипваше чай, а после, без да ме пита, добави мляко и захар.

Отпих и с изненада установих, че вкусът е досущ като чая, който мама ми приготвяше в студените зимни дни. Дни, които прекарвахме завити върху канапето, докато четяхме книги или си говорехме. Познатият вкус ми подежда много успокояващо и аз успях да се отпусна.

Явно и тук целта беше същата.

Погледнах с изненада г-жа Касноф.

— От къде знаехте...

Тя просто махна с ръка.

— Аз съм вещица, София.

Намръщих се.

— Т.е. знаете заклинание, което прави чая да има вкус на... чай?

Г-жа Касноф отпи от чашата си и изглеждаше сякаш едва се сдържа да не се разсмее.

— Всъщност е малко по-сложно. — Тя махна към чайника — Отвори го.

Доближих се и го отворих. Беше празен.

— Любимото ти питие е ирландски студен чай, който е приготвяла майка ти. Ако беше лимонада, това щеше да има в чашата ти. Ако пък обичаше най-много горещ шоколад, то това щеше да пиеш сега. Прави го едно заклинание за успокоение, което постигна желанието резултат, преди да се включи естествената ти подозрителност.

Брей. Биваше си я. Дори не съм си помисляла да правя магия, предлагаща всякакви варианти.

Не че смятах да ѝ покажа колко съм впечатлена.

— А ако любимата ми напитка беше бира? Дали щях сега да пия от хладна халба?

Тя повдигна рамене елегантно.

— Е, тогава щеше да е патова ситуация.

Тя стана, за да извади една кожена папка от шкафа, и после пак се настани на кадифения си трон.

— Кажи ми, София, какво точно знаеш за семейството си?

Беше се облегнала назад с кръстосани крака и гледаше възможно най-непринудено.

— Не е кой знае колко много — започнах аз предпазливо. — Майка ми е от Тенеси. И двамата ѝ родители са починали в автомобилна катастрофа, когато е била на двайсет...

— Нямах предвид тази страна на семейството ти — прекъсна ме тя. — Какво знаеш за роднините си по бащина линия.

Този път тя дори не се опитваше да прикрие нетърпението си. Почувствах, че сякаш от следващия ми отговор зависи нещо много важно.

— Всичко, което знам, е, че баща ми е магьосник и името му е Джеймс Атертън. Майка ми го е срещнала в Англия. Той е твърдял, че е израснал там, но тя не беше много убедена дали може да му се вярва.

Г-жа Касноф остави чашата си и започна да се рови в кожената папка. Смъкна очилата си малко по-надолу и взе да си мърмори:

— Аха, ето го къде е.

После вдигна поглед към мен.

— София, всичко, което си кажем сега, трябва да остане между тези четири стени. Баща ти ме помоли да споделя с теб това, когато преценя, че му е дошло времето, и аз мисля, че сега е най-подходящият момент.

Кимнах. Все пак какво бих могла да отвърна на такава реплика?

Явно беше достатъчно, защото тя ми подаде една черно-бяла снимка. От нея ме гледаше млада жена. Изглеждаше с няколко години по-голяма от мен и по стила на дрехите ѝ ми се стори, че снимката е правена през 60-те. Беше с тъмна рокля, падаща свободно до под коляното. Косата ѝ беше светла, може би руса или рижа.

Точно зад нея се виждаше входната врата на „Хеката“.
Усмиваше се, но усмивката ѝ изглеждаше изкуствена.
Очите ѝ бяха големи и много светли.

И твърде познати.

Същите такива очи съм виждала на единствената снимка, която
имам на баща ми.

— Коя... — гласът ми прозвуча леко пресипнал. — Коя е тя?

Вдигнах поглед към г-жа Касноф и забелязах, че ме гледаше
изпитателно.

— Твоята баба, Луси Атертън — отвърна тя, докато си сипваше
още една чаша чай.

Баба ми. За момент имах чувството, че не мога да си поема дъх.
Само се вирах в лицето на снимката, като се опитвах да открия нещо
от себе си в него.

Но не открих нищо. Скулите ѝ бяха високи, а моето лице е обло.
Носът ѝ беше прекалено дълъг, за да го оприлича на моя, а устните ѝ
— твърде тънки.

Загледах се в лицето ѝ, което въпреки усмивката, изглеждаше
тъжно.

— Тук ли е била? — попитах аз.

Г-жа Касноф вдигна очилата си и кимна.

— Луси всъщност израсна в „Хеката“. Доста преди да бъде
училище, разбира се. Мисля, че тази снимка е направена малко след
раждането на баща ти.

— Вие... познавахте ли я?

Г-жа Касноф поклати глава.

— Опасявам се, че това е било преди да дойда тук. Но по-
голямата част от магическото общество я познава. Историята ѝ е
уникална.

В продължение на шестнайсет години съм се чудила коя съм и от
къде произлизам. И ето го сега отговора точно пред мен.

— С какво?

— Помниш ли разказа ми за произхода на магическото общество,
което ви разказах в първия ви ден тук?

Беше преди около две седмици. Естествено, че го помнех. Но
реших да си спестя сарказма и отвърнах:

— Да. Ангели, война с Бога и т.н.

— Именно. И така, в твоето семейство магическите способности се появяват през 1939, когато прабаба ти Алис е била шестнайсет годишна.

— Мислех си, че вещиците се раждат такива. Поне това знам от майка ми, само вампирите са били преди това хора.

Г-жа Касноф кимна.

Обикновено случаят е такъв. Въпреки това винаги има хора, които успяват да променят съдбата си. Откриват някоя книга със заклинания или магически формули и се потапят в мистичното. Много малко от тях успяват да оцелеят. Твоята прабаба е била една от малкото.

Не знаех какво да кажа, затова просто отпих продължително от чая си. Той вече беше изстинал, захарта се беше утаила на дъното и от това беше станал твърде сладък.

— Как? — попитах аз най-после.

Г-жа Касноф въздъхна.

— Опасявам се, че никой не знае. Дори и Алис да е разказвала на някого за преживяването си, той не го е записал и е останало забравено. Знаем само това, което съм събрала от откъслечни сведения. Забъркала се с една много зла вещица, която се е опитвала да увеличи собствените си сили с помощта на черна магия. Магия, която е забранена за употреба от Съвета още през 17 в. Никой не знае със сигурност как Алис се е забъркала с тази жена и дали изобщо е знаела какво прави. Мисля, че името ѝ беше г-жа Торн. Но станало така, че вместо на самата нея, магията повлияла на Алис.

— Значи тази г-жа Торн е използвала черна магия, така ли?

Г-жа Касноф кимна:

— Да. Това е нещо ужасяващо. Алис е имала голям късмет, че не е била убита в резултат на тази магия. Г-жа Торн обаче не е имала този късмет.

Изведнъж се почувствах така, сякаш преглъщам ледени кубчета. И въпреки че стомахът ми замръзваше, по челото ми избиха капки пот.

— Значи прабаба ми е станала вещица в резултат на черна магия? И то най-ужасната и опасна черна магия, така ли?

Г-жа Касноф кимна отново. Тя не беше откъснала поглед от мен.

— Прабаба ти беше анормален случай, София. Съжалявам, знам, че тази дума звучи доста грубо, но няма как да я заобиколя.

— Как... — започнах аз с прегракнал глас, а после се закашлях, за да прочистя гърлото си. — Какво се е случило после с нея?

— В крайна сметка е била открита от член на Съвета в Лондон. Изпратили са я в санаториум, предназначен за вещици и демони. После с дъщеря ѝ Луси били доведени в „Хеката“.

— Баба ми? — Хвърлих отново бърз поглед към снимката на бюрото.

— Да. Алис е била бременна, когато са я открили. Изчакали са, докато бебето се роди и са довели и двете тук.

Тя си сипа още една чаша чай. Имах чувството, че нямаше желание да ми разказва нищо повече, но се налагаше да попитам.

— Какво се е случило после?

Тя разбърка чая си с концентрация, типична за мозъчните хирурзи по време на операция.

— Алис не приела много добре превръщането си във вещица — отвърна тя без да ме погледне. — След три месеца в „Хеката“ успяла да избяга. Никой не разбрал как, но все пак е била изключително могъща магьосница. А после... — тя замълча, за да отпие от чая си.

— А после? — подканих я аз нетърпеливо.

Най-накрая тя вдигна поглед към мен.

— Била е убита. От Окоето на Бога.

— Как са разбрали, че са били точно те?

— Те имат много специфичен почерк — отвърна тя набързо. — Във всеки случай Луси останала тук и членовете на Съвета са я наблюдавали внимателно.

— В какъв смисъл, като научен експеримент ли? — не исках да звуча грубо, но това някак си ме ядоса.

— Магическите сили на Алис са били извън всякакви класации. Тя е била най-могъщата вещица, съществувала някога. Членовете на Съвета са искали да разберат дали тези сила са се предали на дъщеря ѝ, която е била на половина човек.

— И какво са забелязали? Предали ли са се силите?

— Да. А после и на баща ти. — Погледите ни се срещнаха. — А също и на теб.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След кратката ни среща, г-жа Касноф ме освободи от часове до края на деня, за да мога, както тя се изрази, да поразсъждавам над нещата, които току-що съм научила. Въпреки това не се задълбочих особено в разсъжденията. Качих се директно на третия етаж при телефоните, които бяха на разположение на учениците. Те бяха покрити с прахоляк, понеже основната част от учениците тук не се нуждаеха от телефони, за да се свържат с близките си. Вампирите могат да използват телепатия. Не че Джена изобщо разговаряше с родителите си. Зооморфите имат способността да осъществяват някаква подобна мисловна връзка. Феите пък използват вятъра или някое летящо насекомо и изпращат по него съобщенията си. Точно тази сутрин срещнах Навзикая, която мърмореше нещо на едно водно конче.

Вещиците също разполагаха с голям набор от заклинания, за да разговарят на далечни разстояния. Но аз не бях запозната с тях в детайли. А дори и да бях, чрез тях можеше да се свържеш само с други вещици. А понеже майка ми беше човек, то можех да използвам само човешкото средство за комуникация.

Вдигнах телефона, въпреки гадното чувство от прахоляка, който полепна по изпотената ми ръка.

Само след секунда майка ми се обади в слушалката.

— Татко е председател на Съвета — започнах аз, преди тя още да е казала „ало“.

Чух как въздъхна.

— О, Софи, смятах да ти го кажа.

— Но не го направи — отвърнах аз гневно и с изненада усетих как гърлото ми се свива.

— Софи...

— Нищо не ми каза! — Усетих парене в очите си и гласът ми стана по-плътен. — Не ми каза кой е баща ми, не ми каза, че може би

съм най-могъщата вещица, нали разбираш *въобще* най-могъщата. Не ми каза, че татко е този, който... който ме е изпратил тук.

— Той нямаше избор — каза тя и гласът ѝ прозвуча някак уморено. — Ако на дъщеря му беше спестено наказание, как ще изглежда това пред цялото магическо общество?

Потърках бузата с opakото на ръката си.

— Е, аз определено много се вълнувам това да не изглежда лошо пред магическото общество.

— Миличка, нека да се обадя на татко ти и ще обсъдим това...

— Защо не ми каза, че има хора, които искат да ме убият?

Майка ми ахна.

— Кой ти каза това? — възкликна тя и сега звучеше по-ядосана дори от самата мен.

— Г-жа Касноф. Точно след като хвърли бомбата за моите магически способности. Каза, че една от причините татко да ме прати тук е, за да съм в безопасност.

— Не можеш да го виниш. Хората от Окото на Бога убиха Луси без колебание, а баща ти няколко пъти е преживявал опити за покушения срещу себе си. През първите петнайсет години от живота ти, баща ти можеше да пази в тайна твоето съществуване. Но сега... Беше само въпрос на време, преди да ти открият, а в света на хората ще бъдеш напълно беззащитна.

— Ами... ами онези ирландци?

Г-жа Касноф беше отклонила поглед от мен, когато я попитах за тях, и само каза, че за момента не са заплаха. Бях наясно, че лъже, но заради шока от всички новини накуп не можех да я разпитам подробно.

— Вярно ли е? Татко ме е довел тук, за да съм в безопасност?

— Искам веднага да говоря с г-жа Касноф! — извика майка ми, без да отговаря на въпроса. В гласа ѝ имаше много гняв, но също и страх.

— Е, вярно ли е? — попитах аз отново. След като тя пак не отговори, се наложи да изкрещя. — *Вярно ли е?*

Някъде зад мен се отвори врата и видях Тейлър да наднича от стаята си. Като ме видя, тя просто поклати глава и се прибра обратно.

— Софи... — започна майка ми. — Виж сега... ще си поговорим за това, когато се прибереш за ваканцията. Става ли? Не е нещо, което

бих искала да обсъждам по телефона.

— Значи е вярно! — възкликнах аз през сълзи.

Тя мълча толкова дълго, че се зачудих дали не е прекъснала връзката. После въздъхна дълбоко.

— Нека да поговорим за това по-късно.

Хлопнах слушалката.

Смъкнах се надолу по стената и подпрях глава на коленете си. Останах известно време така, като дишах бавно, за да спра напирещите сълзи. Донякъде чувствах ужасна вина, че от мен се очаква да бъда най-яката вещица или нещо такова.

Но не бях. Щях да съм повече от щастлива да оставя светещата кожа и развяващата се коса на Елодия и останалите, да отворя малък магазин за чай, където да продавам и книги на езотерична тематика. Би било много забавно. Ще се развявам с виолетова туника...

Изведнъж вдигнах глава, защото нещо прекъсна мисловния ми поток. Побиха ме тръпки и настръгнах. Огледах се и видях момичето от езерото. Сега беше много близо и ми направи впечатление, че е на моята възраст. Беше намръщена, а зелената ѝ роба се развяваше така, сякаш я духаше силен вятър. Преди да успея да я попитам коя е, тя се завъртя и изчезна. Стъпките ѝ не издаваха никакъв звук.

Цялата треперех. Сигурно е странно да посещаваш училище за чудовища, а да се страхуваш от духове, но цялата тази работа вече ставаше странна. Виждах това момиче за трети път и винаги ме наблюдаваше. Защо?

Бавно се изправих и тръгнах по коридора. Забавих крачка, защото се притесних, че може да е зад ъгъла и да ме дебне.

И какво би направила, Софи? — запитах се аз. — Ще ме стресне, ще мине през мен? Та тя е дух за Бога!

Въпреки това притаих дъх, като наближих края на коридора. И налетях на нещо доста плътно.

Опитах се да изкрещя, но прозвуча повече като хриптене.

Две ръце ме хванаха, за да не падна.

— Опа — засмя се Джена.

— О, здравей — казах аз с облекчение.

— Добре ли си? — тя ме изгледа внимателно.

— Да кажем, че имах много дълъг ден.

— Представям си, чух какво се е случило при Ванди.

Изохках. Покрай семейните тайни, убийства и духове, съвсем забравих за най-непосредствената опасност.

— Вината беше моя. Не трябваше да се доверявам на Елодия.

— Да. Не трябваше. Вярно ли е, че си наказана да работиш в мазето до края на срока?

— Да. А какво представлява това всъщност?

— Отвратително е — каза тя равнодушно. — Всички изостанали магически артефакти от складовете на Съвета са събрани тук и се търкалят в мазета. Който има наказание за работа в мазето, се опитва да сортира и каталогизира всички тези боклуци.

— Опитва се?

— Е, те са си боклуци, но са магически боклуци, така че се разместват сами. Поддредането им е безсмислено, защото те не стоят по местата си.

— Страхотно.

— Бъди внимателна, Софи. Пиявицата, изглежда, е огладняла — чух глас зад себе си.

Погледнах зад рамото на Джена и видях Частън да стои в края на коридора. До сега не я бях виждала без Елодия и Анна и това до някъде ме изненада.

Тя ни се изсмя подигравателно, но изглеждаше по-скоро като копие на Елодия, отколкото като собственото ѝ изражение.

— Млъкни Частън — извиках аз раздразнено.

— „Какво е вещица — част от вечерното меню?“ — изсмя се тя противно и се вмъкна в стаята си.

Джена изглеждаше неестествено пребледняла. Може само така да ми се е сторило, но за част от секунда очите ѝ проблеснаха в червено.

— Пиявицата — промърмори тя. — Това беше ново.

— Хей — започнах аз и я хванах за рамото. — Не им се оставяй. Особено на тази. Просто не го заслужава.

Джена кимна.

— Права си — отвърна тя, но все още гледаше към вратата на Частън. — Е, идваш ли за следващия час?

Поклатих глава.

— Касноф ме освободи до края на деня.

За щастие тя не попита защо.

— Е, тогава ще се видим на вечеря.

Поколебах се дали да не се прибера в стаята си, за да почета, или да си легна, но вместо това слязох в библиотеката. Както и останалата част от къщата, мебелировката тук също вече не ми изглеждаше толкова захабена и безвкусна.

Хвърлих бърз поглед по лавиците и веднага намерих каквото ми трябваше. Книгата беше черна и с цепнатини по задната страна. Нямаше заглавие, но на корицата беше изобразено голямо златно око.

Седнах на един стол и кръстосах крака, след което отворих книгата приблизително по средата. Имаше няколко снимки, повечето репродукции на картини, както и няколко снимки на стар, полуразрушен замък в Италия, който се предполага да е главната квартира на Окото. Разгърнах още няколко страници и попаднах на снимката, която бях видяла в енциклопедията на майка ми. Беше точно толкова ужасяваща, колкото си я спомнях. Вещицата по гръб, очите ѝ — изпълнени с ужас, а над нея се беше надвесил тъмнокос мъж със сребърен нож в ръка. На сърцето му беше татуирано златното око.

Откъснах поглед от картината и зачетох текста под нея.

Сформирана през 1129 г., организацията започва съществуването си във Франция като клон на рицарите тамплиери. Натоварени с каузата да отърват света от демоните, скоро те се преселват в Италия, където се сдобиват с официалното си име L'Occhio di Dio — Окото на Бога. Бързо се прочуват с жестоките си действия срещу всички видове магически същества. След известно време от свещени рицари се превръщат в нещо по-близо до терористична организация. Окото на Бога е елитна групировка от професионални убийци, чиято единствена цел е тотално унищожение на магическия свят.

— Просто прекрасно — промърморих аз.

Разгърнах още няколко страници. Явно по-голямата част от книгата беше историческа справка за лидерите на групировката и по-известните им жертви. Прегледах списъка с имената, но не срещнах

Алис Бароу в него. Може би г-жа Касноф не е била права и всъщност Алис не е кой знае колко важна личност.

Канех се да върна книгата обратно на рафта, когато черно-бяла илюстрация хвана окоето ми и директно ме побиха тръпки. На нея беше изобразена вещица, с глава, отпусната на една страна, и празни очи. Зад нея имаше двама мъже в черно, които се взираха в тялото ѝ. Ризите им бяха достатъчно разкопчани, за да се видят татуировките на гърдите им. Единият държеше острие, а другият — съд с черна течност. Зачетох се в описанието на илюстрацията.

Въпреки че изтръгването на сърцето е най-честата практика, прилагана от членовете на Окоето, те са известни и с други жестокости, като източване на кръвта. Дали това е правено с цел да бъдат въвлечени и вампири, засега не е известно.

Потръпнах, като погледнах отново празния поглед на вещицата. Нямахме никакви дупки във врата ѝ, като тези, които са намерили на Холи, но мъжете по някакъв начин източваха кръвта ѝ.

Но това беше невъзможно. Ние бяхме на остров и тук имаше повече защитни заклинания, отколкото можем да преброя. Със сигурност няма начин член на Окоето да се е промъкнал незабелязано.

Разгърнах отново книгата, за да намеря информация за способностите им да преодоляват защитни заклинания, но всичко, което прочетох, е, че те не използват магия, а единствено физическа сила.

Занесох книгата в стаята си и я показах на Джена. Помислих си, че ще се заинтересува, но тя само погледна бегло илюстрацията и се върна в леглото си.

— Окоето не убива по този начин — каза тя, преди да загаси лампата. — Те никога не са потайни. Точно обратното, искат всички да научат, че са го извършили те.

— От къде знаеш?

Тя просто си лежеше без нищо да каже и аз реших, че няма да ми отговори. Но изведнъж я чух да прошепва в мрака:

— Знаем, защото съм ги виждала.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наказанието ми започна два дни по-късно. Трябва да си призная чистосърдечно, че никога в живота си не съм била в мазе. Даже не мога да си представя причина, поради която някой би се забутал в такова, освен ако няма замесено вино.

А това мазе изглеждаше доста неприветливо. Подът бе покрит с тонове мръсотия. Въздухът беше хладен, въпреки жегата навън, и миреше на влага и мухъл. Като добавим към това високия таван с провесените крушки, малкия тесен прозорец, който гледаше към компостера зад училището, и безкрайните лавици с прашасали боклуци, веднага ми стана ясно защо наказанието „работа в мазето“ има толкова лоша слава. Не стига това, ами трябва да оставаме три пъти седмично след вечеря. Докато всички останали си почиват или се трудят върху есетата на Лорд Байрон, ние с Арчър трябва да подреждаме купчини боклуци, за които Съветът е решил, че все пак са важни и не са за изхвърляне, но не и чак толкова важни, че да си ги държат в Лондон.

Джена се опита да ме разведри малко.

— Все пак си има и хубава страна, ще прекараш времето си с готино момче.

— Арчър не е в списъка на готините вече — отвърнах аз. — Опита се да ме удуши, а и приятелката му е самият дявол.

Но докато стояхме на стълбището и слушахме указанията на Ванди относно задачата ни в мазето, се усетих как му хвърлям по някой поглед крадешком и не можех да не призная, че в страни от насилствените му прояви спрямо мен и злите му приятелки, той все още беше готин. Както обикновено, вратовръзката му беше хлабава, а ръкавите на ризата му бяха навити на горе. Гледаше Ванди с отегчен и леко подигравателен поглед и скръстени ръце.

Тази поза подчертаваше мускулестите му гърди. Колко неприятно, че от всички хора на света точно Елодия му е гадже. Къде е справедливостта, питам аз...

— Г-це Мерсер! — излая Ванди и така подскочих, че за малко да загубя равновесие.

Сграбчих парапета, а Арчър ме хвана за лакътя. После ми намигна и аз веднага обърнах поглед към Ванди, сякаш тя е най-интересното нещо, което съм виждала в живота си.

— Нужно ли е да повтарям всичко отначало, г-це Мерсер?

— Н-не, схванах го — запелтечих аз.

Тя ме изгледа изпитателно. Очаквах да ме скастри с някоя саркастична забележка, но като повечето зли хора и тя беше порядъчно глуповата, така че в един момент просто де качи по стълбите.

— Имате един час — извика тя през рамо.

Ванди затръшна странната врата и тя не толкова изскърца, колкото изплака от болка. За свой ужас чух и щракване.

— Тя да не би да ни *заклучи*? — попитах аз и гласът ми прозвуча малко по-пискливо, отколкото планирах.

— Мхм — отвърна той и слезе по стълбите, за да вземе една от папките, които Ванди беше оставила едва-едва закрепени върху лавицата с буркани.

— Но това... това не е ли незаконно?

Той се усмихна, но не вдигна поглед от папката си.

— Мерсер, наистина е време да се разделиш с представите си за очарователни човешки неща като законност. — После ме погледна изненадано. — О, щях да забравя. — Той остави папката на страна и забърка в джоба си. — Ето — каза той и натика нещо в ръката ми.

Погледнах надолу. Беше пакетче носни кърпички.

— Ти си тъпанар!

Хвърлих кърпичките в краката му и го подминах. Лицето ми пламтеше.

— Нищо чудно, че ходиш с Елодия — промърморих аз и взех папката.

Демонстративно разлистих страниците. Те бяха всичко на всичко двадесет, с по около петдесет реда на всяка страница. Очите ми се плъзнаха по някои от тях, отбелязвайки неща като:

Бесило: Ребека Нърс и Отрязана ръка: А. Волдари.

Взех горните десет страници и ги връчих на Арчър, заедно с химикалката.

— Ти вземи тази половина — казах аз, без да го поглеждам в очите.

Отдръпнах се от него по най-бързия начин и се насочих към лавицата в най-далечния край на стаята, точно под малкото прозорче. Той не помръдна в първия момент и си помислих, че се кани да каже нещо, но след известно време просто въздъхна и отиде в другия край на стаята.

За около петнайсет минути никой не каза и дума. Въпреки че Ванди беше отделила ужасно много време да ни обяснява задачите, всъщност не бяха чак толкова сложни, макар и безумно досадни. Трябваше да търсим предметите по лавиците, после да ги отбелязваме в списъците заедно с местонахождението им. Единствената трудност беше, че предметите не бяха означени и трябваше някак си да ги разпознаваме. Например на лавица Г, рафт пет, имаше парче плат, което би могло да бъде „Къс от завивка, Громоар: С Кейтлан“ или „Фрагмент от церемониална роба: С. Кристакос“.

А можеше да не е нито едното, а нещо от списъка на Арчър. Сигурно щяхме да се справим по-бързо, ако работехме заедно, но аз все още бях бясна заради историята с кърпичките.

Приклеках и взех един прокъсан кожен барабан. Започнах да го търся в списъка, но реално не виждах нищо. Знаех, че не трябваше да се разплаквам пред него, но не можех да повярвам, че ще излезе такъв тъпанар и ще си прави майтап с това. Не че сме първи дружки или нещо такова, но през онази първа вечер почувствах, че някак си се сближихме.

Явно съм се объркала.

— Просто се пошегувах — каза той изведнъж.

Вдигнах поглед и видях, че се е навел над мен.

— Както и да е — отвърнах аз и се обърнах отново към лавицата.

— Какво искаше да кажеш с това за мен и Елодия?

Завъртях очи и тръгнах да преглеждам предметите на лавица Б.

— Наистина ли е толкова трудно за схващане? Имах предвид, че вчера тя си осигури много смях за моя сметка, така че е напълно естествено ти, като неин приятел, също да изпитваш склонност да ми

се подиграваш. Толкова е сладурско, когато двама влюбени споделят хобитата си.

— Хей, — отвърна той сепнато. — Не забравяй, че малката шегичка на Елодия накисна и мен тук. Защото се опитах да ти помогна.

— Да не би да съм те карала? — казах аз, преструвайки се, че разглеждам някакъв буркан с кехлибарена течност, в която плуваха листа.

Изведнъж осъзнах, че това не са листа, малки трупове на феички.

Потиснах порива си да го захвърля с писък и заразглеждах страниците, за да открия надпис „Малки мъртви феи“.

— Е, не се тревожи — отвърна Арчър сопнато. — Няма опасност да се повтори.

За момент и двамата бяхме концентрирани върху списъците си и мълчахме.

— Да си виждала нещо, което прилича на церемониална дреха? — попита той.

— Погледни на лавица Г, ред пети — отвърнах аз.

— Тя не е толкова лоша, знаеш ли... — започна той без никакво предупреждение. — Елодия имам предвид. Просто трябва да я поопознаеш малко.

— Това ли е, което се случи между вас?

— Какво?

Преглътнах малко нервно. Наистина нямах никакво желание Арчър да ми държи възхваляващи речи за Елодия, но също така бях ужасно любопитна.

— Джена ми каза, че едва ли не си бил председател на клуба на мразещите Елодия. Как стана така, че сега сте двойка?

Той отмести поглед настрани и започна да събира произволни предмети, без реално да гледа какво прави.

— Тя се промени — отвърна той тихо. — След като Холи умря... знаеш за Холи, нали?

Кимнах.

— Съквартирантката на Джена. Елодия, Частън и Анна вече ми разказаха.

Той прокара ръка през косата си.

— Да, те все още обвиняват Джена. Както и да е. Елодия и Холи станаха много близки, след като се запознаха. А Холи и аз бяхме сгодени...

— Чакай малко — прекъснах го аз и вдигнах ръка — *Сгодени?*

Той ме погледна объркано.

— Да. Всички вещици се сгодяват за определен магьосник, когато навършат тринайсет години. Точно една година след като са получили магическите си способности. Добре ли си? — попита ме той изведнъж. Явно съм направила странна физиономия.

На тринайсет се учех да се целувам с език. Но мисълта за годеж определено ми е била твърде далечна.

— Добре съм. Просто всичко това ми се струва толкова странно... Все едно става дума за книга на Джейн Остин.

— Е, не е толкова лошо.

— Да, бе. Уговорените бракове между тийнейджъри са чудесно нещо.

Той поклати глава.

— Ние не се женим като тийнейджърите, просто се сгодяваме. А и момичето винаги има възможността да приеме или отхвърли годежа, или да промени мнението си по-късно. Но най-често не го прави, защото изборът е направен на базата на способностите и характерите им.

— Както и да е. Дори не мога да си представя да имам годеник.

— А всъщност най-вероятно имаш.

Погледнах го като гръмната.

— Какво?

— Баща ти е важна клечка. Сигурен съм, че ти е намерил някого, когато си навършила тринайсет.

Дори не исках да се замислям за това. Самата идея, че там някъде има човек, който планира някой ден да ме превърне в своята госпожа, ми идваше в повече. Ами ако той беше тук в училището? Ами ако го познавах? О, не, ами ако е онзи противен тип с лош дъх, който стоеше зад мен в часа по Магическа еволюция?

Напомних си да питам майка си за това, когато отново ѝ проговоря.

— Добре — каза аз. — Нека... да не се отклоняваме от историята.

— Не мисля, че някой изобщо осъзнава до каква степен смъртта на Холи е повлияла на Елодия. Започнахме да си говорим по-често през лятото... За училището, за Холи и така едно след друго...

— Можеш да ми спестиш гадните подробности — казах аз с усмивка, въпреки че нещо болезнено се заби в гърдите ми.

Явно той наистина я харесваше. А аз бях започнала да си фантазирам, че просто се преструва на влюбен в нея, за да може да я изобличи по най-неудобния начин, например по националната телевизия.

— Виж... — започна той. — Ще говоря с Елодия и приятелките ѝ да те оставят на мира, става ли? И сериозно ти казвам, опитай се да ѝ дадеш втори шанс. В нея има неподозирани дълбини...

Изстрелях, без да се замисля:

— Нали ти казах да ми спестиш гадните подробности!

В първата секунда дори не осъзнах какво точно съм казала. После загрях и се изчервих като рак. Погледнах към Арчър, който ме гледаше ококорено.

А после избухна в смях.

Аз също се разхилих и докато се усетя, двамата седяхме на мръсния под и триехме сълзите си от смях. Беше минало много време, откакто съм се смяла така с някого или пък съм правила мръснишка шега, затова се почувствах много добре. За кратък миг забравих, че явно бях *творение на злото* и че бях преследвана от дух.

Беше страхотно.

— Знаеш ли, че ще те харесам Мерсер — каза той и бях много доволна, че можех да обвиня смеха за руменината по бузите си.

— Я почакай малко... — започнах аз и се облегнах на една лавица. — Ако всички се сгодяват като станат на тринайсет, значи и Елодия също е сгодена за някого.

Той кимна.

— Да, но нали ти казах, че тя по всяко време може да си промени решението. Имам предвид, че явно ме смята за добър улов.

— И толкова скромна освен това — отвърнах аз и го замерих с писалката си.

Той я улови с лекота.

Точно над нас вратата изпищя пронизително и ние бързо скочихме на крака виновно, сякаш са ни спипали да се целуваме.

Изведнъж мисълта да се целувам с Арчър тук изпълни ума и сърцето ми заби луда, а руменината от бузите ми се разпространи по цялото ми тяло. Без да се замислям какво правя, се загледах в устните му. Просто го погледнах в очите, а той ме гледаше с неразгадаемо изражение. Но също както погледът му онази вечер на стълбището, и този ме остави без дъх. На практика бях доволна, когато чух Ванди да подвиква имената ни.

Суровият ѝ глас беше звуков еквивалент на студен душ и магията на момента изчезна. Страстните ми погледи се бяха изпарили, когато излязохме от мазето.

— На същото място и по същото време и в сряда — извика след нас Ванди, когато побягнахме към стълбището.

Елодия чакаше Арчър в общото помещение на втория етаж. Беше седнала на синьо канапе. Близката лампа хвърляше леко сияние върху безупречната ѝ кожа, а лъскавата ѝ коса проблясваше доловимо.

Обърнах се към Арчър, но той я гледаше... както аз гледах него.

Дори не си направих труда да казвам лека ноц. Просто се качих по стълбите към стаята си.

Джена я нямаше, а след цялата тази гадост и мръсотия в мазето имах спешна нужда от душ. Грабнах една хавлиена кърпа от гардероба си и излязох.

Етажът ни беше опустял. Не е необходимо да се прибираме по стаите си преди девет, а сега беше едва седем, така че явно всички бяха излезли.

Увлечена в мисли за Арчър и колко е гадно да страдаш от несподелена любов по момче, което ходи с истинска богиня на красотата, изминах коридора и стигнах до банята. Като отворих вратата, отвътре излезе облак пара и не можех да видя нищо пред себе си. Направих крачка навътре и топлата вода заля краката до глезените ми. Чувах как водата шурти от крана.

— Ехо? — извиках аз.

Нямаше отговор и първата ми мисъл беше, че някой е оставил крана на топлата вода пуснат, за да си направи шега.

Но г-жа Касноф никак не би се засмяла на нея. Горещата вода не е най-хубавото нещо за един двестагодишен под.

Парата започна да се разсейва, излизайки през отворената врата зад мен. Едва тогава забелязах защо кранът не е затворен. Отне ми

доста време, за да проумея какво виждам. Помислих си, че Частън просто е заспала във ваната, а водата се е оцветила в розово заради някакви соли за вана или нещо подобно. После забелязах, че очите ѝ не бяха затворени, а просто клепачите ѝ бяха леко отпуснати, сякаш беше пияна. Водата беше розова заради кръвта ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Забелязах малките дупчици точно под челюстта ѝ, както и няколко драскотини по китките, от които капеше кръв по пода. Без да се замислям, се втурнах към нея и занареждах лечителско заклинание. Не беше от най-добрите, наясно съм. Единственото, което някога съм успявала да излекувам, беше ожулено коляно, но сега реших, че си струва поне да опитам. Стори ми се, че малките дупчици на врата ѝ леко се свиха, но после пак се отвориха. Изохках отчаяно. Господи, защо магията ми беше толкова нескопосана?

— Клепачите на Частън потрепериха леко и тя отвори уста, сякаш си опитваше да каже нещо. Хукнах към вратата.

— Г-жа Касноф! Помощ! Помощ!

Две-три врати в коридора се отвориха и от тях надникнаха няколко глави.

— О, Боже! — прошепна някой. — Пак ли!

Г-жа Касноф се появи на стълбището по роба, а косата ѝ се спускаше на дълга плитка до кръста ѝ. В момента, в който видях къде съм, пребледня. Като забелязах уплашеното ѝ лице аз просто рухнах. Коленете ми затрепериха и усетих как гърлото ми се стяга от напирещите сълзи.

— Там е... там е Частън — едва успях да промърморя. — Тя е... има кръв...

Г-жа Касноф ме дръпна за ръката и влетя в банята. После се обърна към мен и ме погледна изпитателно.

— София, трябва веднага да повикаш Кал. Знаеш ли къде е къщата му?

Имах чувството, че умирам и умът ми е станал на бъркани яйца.

— Кал, градинарят? — попитах глупашки.

За какво ли може да ѝ е той? Да не би да е лекар или нещо подобно?

Г-жа Касноф кимна, като все още ме стискаше здраво за раменете.

— Да, той е. Къщата му е точно до езерото. Извикай го и му кажи какво се е случило.

Завъртях се и хукнах към стълбището. Като минах покрай нашата стая, видях Джена да излиза оттам. Струва ми се, че я чух да ме вика, но след миг вече излизах от външната врата.

Въпреки топлия ден вече беше толкова хладно, че настръхнах. Единствената светлина идваше от училището зад мен, чиито огромни прозорци рисуваха още по-огромни триъгълници от светлина по поляната. Затичах се наляво, където знаех, че се намира езерото, макар да не го виждах. Хладният въздух ме пронизваше като нож при всяко вдишване. В далечината забелязах някаква сянка и много се надявах това да е къщата на Кал. Въпреки всички усилия да не допускам да изпадна в паника, пред очите ми непрекъснато беше сцената с кървящата Частън.

Доближих се малко и видях, че това наистина е къща. Отвътре се чуваше тиха музика, а от прозорците се процеждаше слаба светлина.

Вече бях толкова задъхана от тичането, че не знаех дали изобщо ще мога да кажа нещо. Почуках на вратата и още на третия път тя се отвори. Кал стоеше пред мен.

Очаквах да е възрастен и дебел, а за своя изненада се оказах лице в лице с атлетичното момче, което видях в първия си ден тук. Тогава го помислих за нечий по-голям брат. Едва ли беше на повече от деветнайсет.

— На учениците не е разрешено... — започна той с раздражено изражение, но аз го прекъснах.

— Г-жа Касноф ме изпрати тук. Става дума за Частън, тя е пострадала.

Още на първата дума той затвори вратата зад себе си и се затича към Замъка, а аз подтичвах след него.

Стигнахме на третия етаж и видяхме, че Частън беше извадена от ваната и увита в хавлия. Раните на врата и на китката бяха превързани, но тя все още изглеждаше прекалено бледа, а очите ѝ бяха затворени.

Елодия и Анна се бяха скупчили около пивката по пижами и хлипаха прегърнати. Г-жа Касноф беше коленичила до главата на Частън и мърмореше нещо. Дали е било заклинание, или просто успокоителни думи, не знам.

Тя се обърна и като видя Кал, на лицето ѝ се изписа облекчение. Сега изглеждаше повече като нечия грижовна баба, отколкото като строга директорка.

— Добре, че дойде — каза тя нежно.

Като се изправи, забелязах, че копринената ѝ роба е цялата подгизнала и най-вероятно съсипана. Но тя сякаш не обърна внимание.

— Занеси я в кабинета ми — каза тя на Кал.

После тръгна по коридора с разперени ръце, за да разпръсне струпалите се ученици.

— Отдръпнете се, деца. Направете малко място. Уверявам ви, че г-ца Бърнет ще се оправи. Станал е малък инцидент.

Всички се отдръпнаха и Кал мина по коридора с Частън на ръце. Главата ѝ беше отпусната на рамото му и забелязах, че устните ѝ бяха виолетови.

След като тримата слязоха по стълбите, чух как някой зад мен въздъхна тежко. Обърнах се и видях Шивайн, подпряна на вратата.

— Какво? — изглежда ме тя. — Само не ми казвай, че не би проляла малко кръв, за да бъдеш носена така от него.

Елодия и Анна излязоха от банята, пребледнели и треперещи. Изведнъж Елодия забеляза нещо точно зад мен и присви очи от злоба.

— Ти си била! — изстреля тя.

Обърнах се бързо и видях Джена.

— Ти го направи! — повтори Елодия и започна да пристъпва към Джена.

Тя, от своя страна, дали за да се покаже много смела, или пък от лудост, продължи да гледа нахакано Елодия.

Изведнъж настроенията в коридора се смениха. Въпреки че всички бяхме притеснени за Частън, сега наблюдавахме с интерес сблъсъка между Елодия и Джена, донякъде за да се разсеем от кръвта, която все още беше навсякъде по пода на банята, а може би и защото тийнейджърките са зли създания, които обичат да гледат борба между други момичета.

Самообладанието на Джена угасна за миг и тя сведе поглед.

— Не знам изобщо за какво говориш.

— Лъжкиня! — извика Елодия и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Вие сте убийци, всички вампири сте такива! Не ви е тук мястото!

— Права е — подхвана някой и аз се огледах.

Разпознах Навзикая, която си проправяше път през тълпата. Тя махаше с криле разярено, а Тейлър стоеше точно зад нея и гледаше с разширени очи.

Джена се засмя, но прозвуча малко пресилено. Огледах се и видях как всички са я обградили и това я правеше да изглежда малка и безпомощна.

— И какво от това? — попита тя, а гласът ѝ леко потрепери. — Да не би сред вас да няма убийци? Да не би нито една вещица, фея или зооморф да не са извършвали убийство? Да не би вампирите да са единствените, които някога са отнемали живот?

Всички погледи бяха насочени към Елодия и може би очакваха тя да скочи и да сграбчи Джена за врата или нещо подобно.

Зелените ѝ очи просветнаха гневно, но тя само каза презрително:

— А ти какво изобщо знаеш за нас? Та ти дори не си истински член на магическото общество!

Всички ахнаха едновременно. Ето, каза го. Това, което всички си мислеха, но никой нямаше смелост да изрече гласно.

— Нашите семейства притежават древни магически сили — продължи Елодия. Лицето ѝ беше бледо, с изключение на руменината по бузите ѝ. — Ние сме наследници на ангели. А ти какво си! Жалко човешко същество, което е послужило за храна на някакъв паразит!

Сега вече Джена трепереше.

— Значи аз съм чудовището? Ами ти, Елодия? Холи ми каза какво планирахте с твоята вярна групичка.

Очаквах Елодия да отвърне нещо грубо, но вместо това тя пребледня още повече. Анна беше спряла да плаче и сега стискаше Елодия за рамото.

— Хайде да си тръгваме — каза тя на висок глас.

— Изобщо не знам за какво говориш — отвърна Елодия, но изглеждаше уплашена.

— Де да беше така. Ти и малкото ти сборище се опитвате да възкресите демон.

След такава реплика най-вероятно би било тълпата да ахне. Аз го направих. Но всички останали запазиха мълчание.

Елодия просто се взираше в Джена, но мисля, че дочух Анна да хленчи.

— Тя каза, че си искала да станеш много по-силна, затова ти е бил нужен ритуал за призоваване — започна да нарежда Джена. — А за да го направиш, ти е било нужно жертвоприношение, с което да нахраниш... демона, така че...

Елодия успя да си възвърне самообладанието.

— Демон? Ти си мислиш, че бихме могли да възкресим демон тук и да останем незабелязани? От г-жа Касноф, от Ванди, от Съвета? Моля те!

Някой в тълпата се разкикоти и напрежението рухна. Когато един човек се разсмее, дава правото на всички останали да го последват.

Джена издържа да слуша този присмехулен смях много по-дълго, от колкото аз бих могла. После се обърна и влезе в стаята, като затръшна вратата след себе си.

В момента, в който се прибра, всички се разприказваха.

Най-близо до мен бяха Навзикая и Шивайн.

— Коя ли ще е следващата?

— Всичко, което направих, е, че полетях, за да хвана автобуса. Изобщо не заслужавам да съм тук с някакви убийци.

— Джена не е убийца — заявих аз, но после осъзнах, че няма как да го знам със сигурност. Тя все пак е вампир. Вампирите се хранят с човешка кръв.

А може би и с вещерска.

Не. Изгоних тази мисъл, въпреки спомена за начина, по който се опитваше да не поглежда към раната ми.

За моя изненада Тейлър се включи в моя подкрепа.

— Софи е права. Няма никакво доказателство, че Джена е убила някого.

Не бях сигурна дали го каза, защото наистина го мислеше, или просто искаше да подразни Навзикая. Но и в двата случая ѝ бях благодарна.

— Благодаря — казах аз, но в този момент Бет застана между мен и Тейлър.

— Не бих повярвала на нищо, казано от Софи Мерсер.

Погледнах я изненадано. Какво стана с нашия ритуал по сближаване?

— Едно от момичетата върколаци ми каза, че бащата на Софи е председател на Съвета.

Чу се мърморене и някои от по-големите момичета се втренчиха в мен. По-малките изглеждаха объркани.

Мамка му.

— Баща ѝ е този, който допуска вампири в Замъка — довърши Бет. Погледнах я внимателно и видях как кучешките ѝ зъби се удължаваха. — Естествено, че ще защитава Джена. Иначе работата на татенцето ѝ би била напразна.

Нямах време за тези глупости.

— Никога не съм виждала баща си и не съм тук с цел да провеждам някаква политическа пропаганда. Просто наруших правилата и ме доведоха тук, както всички останали.

Тайлър присви очи.

— Баща ти е председател на съвета?

Преди да успея да отговоря, г-жа Касноф се появи на стълбището. Беше спокойна, макар и все още с подгизнала роба, и въпреки целия стрес, изписан на лицето ѝ, не беше така пребледняла, както преди малко. Приех го за добър знак.

— Момичета, моля за внимание — каза тя с типичния си глас, достатъчно мощен, за да изпълни помещението, но без да звучи като викане. — Благодарение на усилията, положени от Кал, г-ца Бърнет вече идва в съзнание и най-вероятно ще се оправи.

Колективната въздишка на облекчение беше последвана от бърборене. Използвах това, за да се доближа до Анна.

— Какво искаше да каже с това за Кал?

Очаквах някакъв нахален отговор, обясняващ ми колко съм тъпа, но явно Анна беше прекалено развълнувана от хубавата новина, за да се прави на кучка.

— Той е бял магьосник. Изключително могъщ. Може да лекува рани, които никой друг не би могъл.

— Тогава защо не е спасил Холи? — попитах аз и с това си спечелих враждебен поглед. Все пак се успокоих да науча, че Анна си е пак предишната.

— Холи вече беше мъртва, когато я намерихме, благодарение на твоята любима *приятелка*. Кал може да лекува само живите, но не може да възкресява мъртвите. Никой не може.

— О, така ли? — казах аз глуповато, но Анна вече говореше с Елодия.

— Родителите ѝ ще дойдат утре — обяви г-жа Касноф — и предполагам, ще може да се върне на училище след зимната ваканция.

— Тя каза ли нещо — попита Елодия. — Спомена ли кой го е направил?

Г-жа Касноф се намръщи леко.

— На този етап не. Искам да ви призова да запазите предположенията си за себе си и да не разпространявате слухове, свързани с този инцидент. Тези неща са много сериозни и последното, което ни трябва, е масова паника.

Елодия отвори уста, но красноречивият поглед на г-жа Касноф я отказа да споделя каквото и да ѝ е било на ум.

— Добре, а сега моля всички по леглата. Ще продължим с обсъждането на случилото се утре сутрин.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влязох в стаята си и заварих Джена, клекнала до прозореца с глава, подпряна на коленете.

— Джена?

Тя не ме погледна.

— Всичко това се случва отново. Точно както с Холи. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи. — Когато видях да носят Частън... беше съвсем същото. Дупките във врата й, резките по китките... всичко. Единствената разлика беше в цвета на кожата. Частън беше бяла, а Холи... почти сива... когато я... изнесоха от... — Тя не успя да продължи.

Седнах на леглото си близо до нея и сложих ръка на рамото й.

— Хей, ти не си виновна.

Тя ме погледна, а очите й бяха изпълнени с гняв.

— Да, но всички си го мислят. Всички до един ме смятат за някакво кръвосмучещо чудовище. — Тя се изправи. — Сякаш съм искала да стана такава — промърмори тя тихо и започна да хвърля дрехите от гардероба си на леглото. — Сякаш съм искала да идвам в това скапано училище.

— Джен! — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Мразя да съм тук! — изрева тя. — Мразя да ходя на тъпи уроци като „История на вещиците от деветнайсети век“. Боже, хиляди пъти предпочитам алгебрата или нещо подобно. Искам да ям нормален обяд. Да ходя на работа след училище и накрая да имам абитуриентски бал.

С хлипане тя седна на леглото си и когато всичкият й гняв се изпари, прошепна:

— Не искам да съм вампир.

После избухна в сълзи и зарови лицето си в тениската, която държеше.

Огледах се и за пръв път всичко розово наоколо не ми изглеждаше весело и приятно, а просто тъжно. Изглеждаше така,

сякаш Джена е положила усилия, за да запази живота си такъв, какъвто е бил преди. Понякога е много по-добре да не казваш нищо и сега ми се струваше, че беше един от тези моменти. Седнах до нея и я погалих по косата, както направи майка ми в деня, когато разбрах, че ще ме изпратят тук.

След известно време Джена се успокои и се облегна на възглавницата си.

— Тя беше толкова мила с мен — започна да разказва тя. — Аманда.

Не беше нужно да питам коя е Аманда. Беше ми ясно, че ми разказва как е станала вампир.

— Това беше най-същественото. Не толкова, че беше красива, умна и забавна. И тези неща са важни, но отношението ѝ към мен беше това, което ме грабна. Никой преди не ми е обръщал толкова внимание. Когато ми каза каква е и че иска да бъде с мен вечно, аз просто не повярвах. Не го вярвах, докато не усетих зъбите ѝ върху кожата си.

Тя замълча за кратко и в стаята настъпи пълна тишина. Чуваше се единствено шумоленето от листата на дъбовете навън, разклатени от вечерния бриз.

— Когато се извърши Промяната, беше... невероятно. Почувствах се пълна и... и просто добре, разбираш ли?

Сякаш животът ми се превърна в сън. Тези две нощи с нея бяха най-голямото щастие в живота ми. И после я убиха.

— Кой?

Погледите ни се срещнаха. Отражението ми в очите ѝ изглеждаше доста бледо.

— Окоето на Бога — отвърна тя и моментално ме побиха тръпки. — Бяха двама. Промъкнаха се в хотела, където се криехме, и я пронизаха с кол, докато спеше. Тя се събуди и започна... започна да крещи и се наложи и двамата да я държат здраво. Аз побягнах и в продължение на три дни се крих в градини и шубраци. В един момент вече не издържах от глад и откраднах малко храна от някакъв магазин. В момента, в който сложих кексчето в устата си, имах чувството, че ще умра. Сдъвках го най-много два пъти, преди да го изплюя. После... — тя затвори очи и си пое дълбоко въздух. — После шефът на магазина ме намери на паркинга. Видя опаковката и започна да крещи, че ще извика полиция. И тогава...

Тя не можа да продължи и заби поглед в земята. Сложих ръка на рамото ѝ, за да я утеша и за да ѝ покажа, че не ме притеснява какво е направила. Но не можех да я погледна в очите.

— След... след това се почувствах по-добре. Взех автобус и заминах за града на Аманда, където се срещнах с родителите ѝ. Те също бяха вампири. Баща ѝ е бил ухапан преди много години и е превърнал и тях във вампири. Те се свързаха със Съвета и ето така попаднах тук.

След известно време тя вдигна поглед към мен.

— Не трябваше да става така. Не искам да бъда такава без Аманда. Исках да съм вампир само за да бъдем завинаги заедно. Тя ми обеща. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Този път ще ме изхвърлят.

— Защо?

Тя ме погледна невярващо.

— Хей, не виждаш ли какво става? Ще ми препишат случката с Частън. Холи беше едно на ръка, но две момичета в рамките на шест месеца... — Тя поклати глава. — Някой ще трябва да опере пешкира за това и мога да се обзаложа, че ще съм аз.

— Но защо? — повторих отново.

Джена беше единствения ученик в „Хеката“, когото смятах за приятел. Е, може да се каже, че и с Арчър сме сравнително близки, но все още оставаше онази неприятна вероятност да съм влюбена в него и това го изваждаше от списъка с приятелите. Ако Джена си тръгне, ще бъде оставена на произвола на Елодия и Анна.

И дума да не става.

— Не може да си сигурна, че ще те изключат. Частън сигурно ще си спомни какво се е случило. Просто почакай и поговори с г-жа Касноф, става ли? Може би до утре всички вече ще са се по успокоили.

Тя се изсмя иронично, с което ми показва точно какво мисли за подобен развой на нещата. След известно време се изправи и започна да прибира дрехите си обратно в гардероба. Аз станах да ѝ помогна.

— Е как мина наказанието в мазето?

— Много... подземно.

— А как върви безнадеждното ти влюбване в Арчър Крис?

— Все така влюбено и все така безнадеждно.

Тя кимна докато слагаше на закачалка ризите от униформата си.

— Радвам се да го чуя.

За известно време настъпи пълна тишина.

— Какво имаше предвид с това, че Елодия и останалите се опитвали да възкресят демон?

— Така ми каза Холи — отвърна тя и затвори гардероба... — Г-жа Касноф толкова силно им е набила в главите основния мотив, че „*L'occhio di Dio* ще ни избие всички“, че те се паникьосали. Решили, че ако възкресят демон, той ще им даде толкова голяма мощ, че ще са в безопасност.

— И направили ли са го?

— Нямам представа — поклати глава тя.

Светлините примигаха и потънахме в пълен мрак. Чуха се няколко писъка и после гласът на г-жа Касноф, която каза:

— Изгасянето на светлините е задължително, моля всички да си лягат.

— Как да не обичаш това място — въздъхна Джена.

Добрахме се до леглата си, като се блъскахме в мебелите и изричахме някоя и друга ругатня.

Аз се тръшнах върху моето със стенание. Изобщо не бях осъзнала колко съм уморена, докато не почувствах хладната възглавница под главата си. Почти бях заспала, когато чух Джена да прошепва:

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че си ми приятелка.

— О! Това е най-тъпото нещо, което някой ми е казал.

Тя се изсмя грубо и секунда по-късно една от многото ѝ възглавници се приземи върху лицето ми.

— Опитах се да бъда мила — оправда се тя, но аз долавях смеха в гласа ѝ.

— Е, тогава спри. Харесва ми приятелите ми да са гадни и зли.

— Добре — отвърна тя и след няколко минути и двете бяхме заспали.

Събудих се от писъците на Джена и от миризма на изгоряло. Изправих се. Слънчевата светлина се процеждаше през прозореца и

осветяваше леглото на Джена. Отне ми известно време да осъзная, че оттам идва миризмата на изгоряло.

От леглото на Джена. От Джена.

Тя отчаяно се опитваше да стане, но се беше оплела в чаршафите си и паниката я правеше непохватна.

Веднага станах и метнах завивката си върху нея, за да я скрия от светлината. Докато я завивах, пред погледа ми попадна едната ѝ ръка. Кожата вместо бяла, беше огненочервена и на мехурчета.

Без колебание хванах Джена и я натиках в гардероба, а после по най-бързия начин взех чаршафите ѝ и ги сложих в процепа на прозореца, за да не влиза светлина.

Джена плачеше, но поне не пискаше от болка вече.

— Какво стана? — извиках през вратата.

— Кръвният ми камък, който ме пази от светлината — изхлипатя, — няма го!

Изтичах до леглото и надникнах отдолу. Казах си, че може просто да е паднал. Може верижката да се е скъсала или се е закачила на възглавницата.

Искаше ми се да е едно от тези неща.

Махнах всичко от леглото, проверих дори под матрака и в дървената му скара, но камъка го нямаше.

Изведнъж в мен се надигна гняв.

— Почакай ме тук — извиках на Джена.

— Все едно мога да забягна на някъде — отвърна тя, а аз излязох с решителна крачка.

В коридора имаше няколко момичета. Разпознах една — Лора Харис от класа ми по Магическа еволюция. Очите ѝ се разшириха щом ме видя.

Спрях пред вратата на Елодия и почуках. Тя отвори и аз нахълтах.

— Къде е?

— Къде е кое?

Забелязах, че има сенки под очите.

— Кръвният камък на Джена. Знам, че си го взела, така че кажи къде е.

Очите на Елодия проблеснаха.

— Изобщо не съм пипала глупавия ѝ кръвен камък. Но *и да бях*, щеше да е напълно справедливо, предвид какво направи снощи на Частън.

— Не е направила нищо на Частън, а ти можеше да я убиеш — изкрещях аз.

— Ако тя не е нападнала Частън, тогава кой е бил? — попита Елодия, повишавайки глас.

Фини нишки светлина проблясваха по кожата ѝ, а косата ѝ пукаше леко, като наелектризирана. Усещах магическата си сила да трепти като втори пулс.

— Може би демонът, който сте се опитали да възкресите? — отвърнах аз остро.

Елодия направи гримаса на отвращение.

— Както вече казах снощи, ако бяхме направили подобно нещо, г-жа Касноф щеше да научи. *Всички* щяха да научат.

— Какво става?

В стаята влезе Анна, косата ѝ беше мокра и държеше хавлиена кърпа в ръка.

— Софи смята, че сме взели скапания кръвен камък на вампирката — обясни Елодия.

— Какво? Това е нелепо — възкликна Анна, но гласът ѝ издаде, че се преструва.

Затворих очи и се концентрирах върху магията. После си представих ясно камъка на Джена и казах ясно:

— Кръвен камък!

Елодия завъртя очи, но в този момент се чу писклив звук и едно от чекмеджетата в шкафа на Анна се отвори. Кръвният камък изскочи от него и проблесна леко, след което се приземи в ръката ми.

За миг на лицето на Елодия се изписа изненада, но бързо изчезна.

— Е, получи това, за което дойде, а сега си тръгвай.

Анна беше забила поглед в земята. Искаше ми се да кажа нещо язвително, което да я накара да се срамува от това, което е направила, но в крайна сметка прецених, че не си заслужава.

Когато се върнах в стаята си, риданията на Джена бяха намалели до обикновено подсмърчане. Открехнах лекичко вратата на гардероба

и ѝ подадох камъка. Щом го сложи на врата си, тя излезе от гардероба и седна на леглото си, придържайки изгорената си ръка. Седнах до нея.

— Трябва да идеш да те прегледат.

Тя кимна. Очите ѝ все още бяха червени и влажни.

— Елодия и Анна ли бяха?

— Да. Всъщност само Анна. Според мен Елодия не знаеше, но не мисля, че би се възпротивила.

Джена въздъхна отчаяно. Аз протегнах ръка и я погалих по косата.

— Трябва да разкажеш за това на г-жа Касноф.

— Не — отвърна тя. — Няма начин.

— Джена, можеха да те убият — настоях аз.

Тя се изправи и дръпна одеялото към себе си.

— Това само ще влоши нещата. Ще напомни на всички колко различни са вампирите от вас. Че мястото ми не е тук.

— Джена — започнах аз.

— Казах стига, Софи! — изстреля тя и ми обърна гръб.

— Но ти си пострадала...

Тогава тя се обърна към мен, очите ѝ бяха кърваво червени, а на лицето ѝ беше изписан неконтролируем гняв. Кучешките ѝ зъби бяха неестествено удължени и тя ме стисна за раменете. В нея нямаше нищо от момичето, което познавах.

Само чудовище.

Извиках от ужас и болка и тя рязко ме пусна. Коленете ми поддадоха и се строполих на пода.

— О, Боже мой, Софи, толкова съжалявам! Добре ли си? Понякога като съм под стрес... — по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Никога не бих те наранила — оправдаваше се тя.

Не бях сигурна дали мога да кажа нещо, затова просто кимнах.

— Момичета, всичко наред ли е?

Джена се обърна и погледна през рамо. Г-жа Касноф стоеше на вратата ни с проницаемо изражение.

— Да, всичко е наред — казах аз и се изправих. — Просто се подхлъзнах, а Джена, ъ-ъ... ми помагаше да се изправя.

— Разбирам — отвърна г-жа Касноф. Тя ни огледа внимателно, а после продължи. — Джена, ако нямаш нищо против, искам да поговорим за малко.

— Разбира се — отвърна Джена с глас, който беше всичко друго, но не и уверен.

Изчаках ги да излязат, след което седнах на леглото на Джена. Раменете ме боляха от хватката ѝ.

Седях така разтривайки раменете си, а миризмата от изгорената плът на Джена изпълваше ноздрите ми.

И се замислих.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След седмица все още нямаше никакво подобрене. Никой не беше чул и дума за Частън, така че Джена продължаваше да бъде заподозрян номер едно.

След вечеря отново бях в мазето с Арчър. За четвърти път бяхме тук и работата ни вече ставаше нещо като рутина. Първите няколко минути просто описвахме предметите по лавиците. Поне половината от тези, които бяхме описали миналия път, се бяха преместили, така че най-напред трябваше да ги подредим. След това спирахме за почивка и да си побъбрим. Разговорите ни всъщност се изразяваха в общи неща и обичайните заяждания, което не беше толкова странно. С Арчър няхме почти нищо друго общо, освен липсата на братя и сестри. Той е отраснал в много богато семейство с голяма къща на крайбрежието в Мейн. Ние с майка ми сме живели къде ли не — от малка колибка до стая в хотел. Но аз все още очаквах с нетърпение разговорите ни. Даже си мислех със съжаление за момента, в който наказанието ни вече ще е приключило и няма да се налага да идваме заедно в мазето.

Арчър беше седнал на обичайното си място до стълбите, а аз се бях покачила на едно бюро.

Той посочи с пръст купчината празни и покрити с прахоляк буркани в ъгъла на помещението. Два от тях се издигнаха във въздуха, завъртяха се няколко пъти и се превърнаха в кутийки със сода. Той махна с ръка в моята посока и едната от тях се насочи право към мен. Хванах я и с изненада установих колко е студена.

— Впечатлена съм — казах и наистина го мислех.

Той просто ми кимна вместо „благодаря“.

— Мда, мога да превърна буркан в сода. Нека светът да трепери пред моята мощ!

— Е, поне показва, че все още имаш някакви способности.

Той ме изгледа изненадано.

— Какво означава това?

Мамка му.

— Аз... ъ-ъ... просто... някои хора смятат, че си си тръгнал миналата година, защото си искал да се отървеш от магическите си сили.

Предполагах, че е чувал многократно всички тези слухове, но сега изглеждаше много изненадан.

— Хм, значи така си мислят някои, а?

— Все пак много добре знаят, че не е вярно — опитах се да замажа положението набързо. — Нали всички те видяха да спираш Джъстин още първия ден.

Усмивка потрепна по ъгълчетата на устата му.

— „Лошо куче“.

Завъртях очи с досада, но не можех да не се засмея и аз.

— Я млъквай. Е, къде все пак си ходил?

Той вдигна рамене и подпря лакти на коленете си.

— Просто ми трябваше почивка. Не е нещо нечувано. Съветът понякога се държи така, сякаш няма да те пуснат да излезеш от тук за нищо на света, но всъщност са склонни да ти дадат почивка, ако ги помолиш. Предполагам са преценили, че ми е необходима, особено след случката с Холи.

— Да, сигурно е така.

Но споменаването на Холи ме накара да се замисля отново за Частън. Родителите ѝ дойдоха да я вземат още на другия ден след нападението. Бяха прекарвали в кабинета на г-жа Касноф повече от два часа, преди тя да дойде и да повика Джена.

Когато Джена се върна обратно в стаята, не каза нито дума, просто легна на леглото си и се загледа в тавана.

Явно внезапната промяна в настроението ми е била очевидна, защото Арчър ме попита:

— Джена добре ли е? Забелязах, че я нямаше на вечеря днес.

Въздъгнах и се облегнах назад.

— Не е добре. Няма да ходи на училище, както и на обяд и на вечеря. Едва става от леглото. Не знам какво са ѝ казали на тази среща, но това, че са я повикали, оставя всички с впечатлението, че несъмнено е виновна.

— Да, Елодия е много разстроена.

— О, какъв ужас. Надявам се това да не ѝ докара бръчки.

— Не се дръж така!

— Виж, съжалявам, че любимата ти е разстроена, но единствената приятелка, която имам тук, е обвинена в нещо, което не е извършила, и Елодия е начело на кампанията. Просто няма как да ѝ съчувствам точно в този момент, нали ти е ясно?

Очаквах да ми отвърне с нещо заядливо, но той реши да прекрати спора. Изправи се и се върна към работата.

— Да си виждала нещо, което да прилича на „Обладан от демони инструмент: Дж. Момпесън“?

— Възможно е.

Скочих от бюрото и отидох до лавицата, на която бях открила барабана миналия път. Естествено сега го нямаше там. Докато го намерим (беше се скрил зад една купчина книги, които се разпаднаха, щом ги разместихме. „Искрено се надявам това да не е било нещо важно“, беше единствения коментар на Арчър по въпроса), часът ни вече беше изтекъл.

Чух как ключалката на вратата щракна. Ванди вече не слизаше долу при нас, а просто отключваше.

Захвърлихме папките и хукнахме към стълбището.

Мога да се закълна, че видях някаква зелена светлина с периферното си зрение, но когато се огледах, вече беше изчезнала. Настръхнах и замислено потрих ръце.

— Добре ли си? — попита Арчър, докато отваряше вратата.

— Да... — започнах аз, но бях прекалено ужасена. — Просто... Мога ли да те попитам нещо наистина откачено?

— Това са любимите ми въпроси.

— Смяташ ли, че някой би могъл да възкреси демон тук?

Помислих си, че ще се засмее или ще направи някакъв ироничен коментар, но вместо това той ме изгледа настойчиво.

— Защо питаш такова нещо?

— Заради нещо, което Джена ми спомена преди няколко дни. Тя смята, че може би Холи е била убита зяряди... ъ-ъ, защото някои хора са възкресили демон.

Арчър се замисли, а после поклати глава.

— Не, няма начин. Г-жа Касноф би забелязала, ако имаше демон в училището. Те много лесно се набиват на очи.

— Защо? Да не би да са зелени и рогати?

— Не точно. Може да изглеждат като хора, даже някои от тях са били хора.

— Ти виждал ли си демон?

Той ме изгледа невярващо.

— Слава Богу, не. Харесвам си лицето както е сега, предпочитам никой да не ми го изядда.

— Да, но ти си магьосник — казах аз, когато вече бяхме изминали главното стълбище. — Не би ли могъл да победиш демона?

— Не, освен ако не се налага. — Той посочи рисунката на ангел върху стъклото на входната врата. — Виждаш ли този меч? Направен е от демонично стъкло. Само той би могъл да убие демон.

— Такова оригинално име са му измислили — опитах се да се пошегувам аз.

— Не се подигравай. Това са много сериозни неща. Единственото място, където можеш да го намериш, е в ада, така че е малко трудно да се върнеш после.

— О! — отвърнах аз респектирано и погледнах към прозореца.

— Арчър! — чу се отнякъде чуруликането на Елодия.

— Е, благодаря, до скоро — казах набързо и тръгнах да се отдалечавам.

— Мерсер.

Обърнах се.

Той стоеше на най-долното стъпало и в леката светлина на свещите изглеждаше толкова умопомрачително красив, че сърцето ме заболя. Много лесно ми беше да забравя колко дразнещо се държи, когато изглеждаше по този начин.

— Какво? — попитах аз с най-безразличния глас, който можех да наподобя.

— Арч!

Елодия застана между нас и погледът му се премести от мен върху нея.

Обърнах се и тръгнах нагоре, за да си спестя „романтичната“ гледка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В началото на октомври Частън изпрати писмени показания до Съвета, в които казваше, че не си спомня какво се е случило, така че на Джена ѝ беше разрешено да остане в училище. Надявах се тази новина да ѝ подейства положително и да прогони тъмните кръгове около очите ѝ, но нищо подобно не се случи. Тя почти не говореше с друг, освен с мен, а дори и тогава почти не се усмихваше и абсолютно никога не се смееше.

Колкото до мен, аз като че ли започнах да хващам цаката на живота тук. Учебните ми часове вървяха добре. Елодия и Анна бяха толкова разтърсени то случката с Частън, че временно загубиха садистичните си подбуди да ме изтезават. Вместо това се правеха, че не ме забелязват. Но някъде към средата на октомври си върнаха самообладанието и предишното поведение, което включваше да правят гадни забележки и да си говорят предимно за дрехи.

Избягвах да си навличам допълнителни проблеми с Ванди, въпреки че тя направи Арчър мой постоянен партньор в упражненията по самозащита. Може би се е надявала, че ще вземе да ме убие по невнимание. Но дори това не беше кой знае колко лошо, въпреки че да съм принудена да прекарам толкова време близо до него, си е вид мъчение. В интерес на истината, колкото повече време прекарвахме в сортиране на разни предмети в мазето или в опити да блокираме заклинанията си и да се защитаваме един от друг, толкова повече имах усещането, че чувствата ми него се задълбочават и се превръщат в нещо, което не ми се искаше да назовавам на този етап. Не беше само това, че е готин. Макар че не мога да отрека, това беше една голяма част от всичко. Начинът, по който прекарваше ръка през косата си, по който ме гледаше, сякаш му беше наистина интересно да говори с мен. Начинът, по който изглеждаха очите му, когато се смееше на шегите ми и че изобщо се смееше на тях!

И колкото повече го опознавах, толкова по-сбъркано ми изглеждаше, че ходи с Елодия. Заклеваше се, че в нея има много

повече, отколкото човек може да види на пръв поглед, но единствените неща, които бях чувала да говори за два месеца, бяха заклинания, които правят косата ти по-блестяща и кожата — по-сияйна и гладка. Дори есето ѝ при Лорд Байрон беше на тема как физическата красота повлиява силата на магьосницата, понеже ѝ дава по-лесен достъп до хората. Беше просто нелепо. Сега, когато стоя зад нея в часа по Магическа еволюция, не мога да не завъртя очи с досада, защото тя не спира да дърдори на Анна за роклята, която смята да си измисли за годишния бал по случай Все Светии след две седмици.

— Повечето хора смятат, че червенкосите не могат да носят розово — не млъкваше тя, — но всъщност много зависи от нюанса на самото розово. Най-добре би се получило с много светло или много наситено розово. Но електриково розовото, например, би било пълна трагедия.

Тази последна част беше казана на висок глас, по повод облеклото на Джена. Тя стоеше зад мен и въпреки че не даваше вид да се е засегнала, видях как пръстите ѝ се прокраднаха към розовата линия на бретона ѝ. Сбутах я с лакът.

— Не ги слушай тези отвратителни кучки.

— Бихте ли повторили, г-це Мерсер?

Вдигнах поглед и забелязах г-ца Ийст да стои точно до бюрото ми с ръка на хълбока. Тя беше една от най-сексапилните учителки в „Хеката“. С Джена се шегувахме, че има вид на злата господарка. Беше много слаба и винаги носеше тъмната си коса, вързана назад на стегната опашка. Черните ѝ дрехи и изключително високите токчета допълваха тази визия. Но като всички учители тук, тя също беше оперирана от чувство за хумор.

Аз се усмихнах плахо и замънках.

— Ъ-ъ... казах кеф на бучки.

Всички се разсмяха, с изключение на Елодия и Анна, които най-вероятно се бяха досетили какво точно съм казала и по чий адрес, затова просто ме изгледаха злобно.

Устните на г-ца Ийст едва потрепнаха с ъгълчетата си, което беше опит за намръщване. Предполагам, че прекаленото гримасничене я притеснява, понеже може да ѝ докара бръчки.

— Не знам какво ви е заинтригувало толкова, г-це Мерсер, но искам да ви напомня, че не обичам да ме прекъсват по време на час...

— Аз не съм ви прекъсвала — прекъснах я аз.

Този път тя се намръщи малко по-осезаемо, явно наистина я бях подразнила.

— Щом имаш толкова много за казване, нека да ти дам възможност. Напиши есе за различните класове вещици, с размер две хиляди думи. За утре.

Както винаги, устата ми действа светкавично, без да даде на ума шанс да я спре.

— Какво? Това е адски нечестно!

— А сега можеш да напуснеш часа ми. И когато се върнеш, бъди така добра да носиш есето. Пригответи си и едно извинение.

Станах и започнах да си събирам нещата под съчувствения поглед на Джена и подсмивването на Елодия и Анна. Едва се сдържах да не затръшна вратата на излизане.

Погледнах часовника си и видях, че разполагам с четирийсет минути до следващия час, така че се качих до стаята, за да оставя учебниците си, и после излязох малко на въздух.

Беше един от онези прекрасни дни, които могат да се случат само през октомври. Небето беше наситено синьо. Дърветата — предимно зелени, с по някое оранжево листо тук-там. Подухваше нежен, благоуханен ветреца, достатъчно хладен, че да се наложи да облека яке. И макар част от мен да негодуваше срещу несправедливостта да бъда изгонена от час по този начин, аз се радвах на свободата си тук в този момент. Може би трябваше да използвам времето, за да пиша глупавото есе, но не ми се бързаше толкова.

Точно преди да направя нещо по-глупаво, например да разперя ръце и да се затичам по поляната, пеейки припева на „Цветове на вятъра“ от „Покахонтас“, чух глас зад себе си.

— Защо не си в час?

Обърнах се и видях градинаря Кал да стои зад мен. Изглеждаше като дървар с дочените си панталони и карирана риза. Този път дори носеше огромна брадва в лявата си ръка. Смъртоносното оръжие проблясваше, леко опряно в ботуша му.

Не знам как съм изглеждала, гледайки ококорено брадвата му, но сигурно е било нещо подобно на Елмър Фъд, когато Бъгс Бъни се беше преоблякъл като момиче.

Сигурно не бях много далеч от предположенията си, понеже Кал, изглежда, едва сдържа смеха си, а после вдигна брадвата и я подпря на рамо.

— Спокойно, не съм някой психар.

— Сигурна съм — изтърсих аз. — Ти си онзи пич, портиерът лечител.

— Градинар.

От двата пъти, когато съм го виждала, бях останала с впечатление, че е някой здравеняк — неандерталец. Беше доста едър, а в комбинация с русата си коса изглеждаше като типичния футболен нападател от някой средностатистически гимназиален отбор. Да не говорим, че не съм го чувала да казва повече от три думи. Но може пък да има неща в него, които са ми убягнали.

— Щом можеш да лекуваш с едно докосване, защо работиш тук... нещо като Хагрид... или каквото е там?

Той се усмихна и забелязах, че зъбите му са перфектно бели и равни. Какво става тук? Дори персоналът изглеждаше като съставен от модели „Abercrombie&Fitch“.

— Не трябва ли да си някъде, където да лекуваш нуждаещите се, вместо тук да се занимаваш със скубане на треви и чат-пат да закърпваш по някой ученик?

Той вдигна рамене.

— Когато завърших „Хеката“ миналата година, предложих услугите си на Съвета. Те прецениха, че талантът ми ще бъде най-полезен тук, където да защитавам най-скъпото им съкровище. Вас.

Имаше нещо... как да кажа, лично, в начина, по който го каза, и сякаш усетих порив да избухна в кикот и да се изчервя. Но се сдържах. Вече имам едно нещастно влюбване. Няма сега да хукна да съблазнявам градинаря, за Бога!

Може би и той осъзна, че репликата му е прозвучала някак особено, защото се закашля.

— Искях да кажа, всички вас. Учениците.

— Да, точно така.

— Както и да е. Сега, ако обичаш, се върни в часа по Портрети на феи от осемнайсети век във Франция или какъвто там урок точно пропускаш в момента.

Скръстих ръце, защото започвах да се дразня, а също и защото ме попиха тръпки от студения вятър.

— Всъщност ме изгониха от час. По Магическа еволюция, при г-ца Ийст.

Той изсумтя.

— Боже, наказание в мазето за цял срок, сега и изгонване от час...

— Говори ми, говори ми. Явно има нещо в мен, което дразни всички учители в това училище.

За моя изненада Кал поклати глава.

— Не мисля, че е това.

В далечината чух как звънецът би. Знаех, че трябва да побързам, за да стигна навреме за часа при Байрон, но исках да чуя какво ще ми каже Кал.

— Какво имаш предвид?

— Погледни на нещата от тяхна гледна точка, Софи. Баща ти е председател на Съвета. Всички тук се притесняват да не изглежда, сякаш те толерират. Така че явно се престарават малко и отиват в другата крайност. Разбираш ли?

Просто кимнах. Защо ли не съм изненадана да открия още едно нещо, от което си патя заради баща си.

— Добре ли си? — попита Кал и леко наклони глава.

— Да — отвърнах аз, може би малко по-ведро, отколкото се чувствах реално. Сигурно съм прозвучала лигаво като някоя мажоретка. — Да — повторих, този път с малко по-нормален тон. — Трябва да тръгвам, за да не закъснея.

Минах набързо покрай него, като за малко не се блъснах в рамото му.

Боже, огромен е като дъб, мислех си, докато ускорях крачка.

В крайна сметка все пак закъснях за час, заради което не само получих мъмрене, но и наказание да напиша есе от пет страници, в което да разнищя причините за моята чутовна мудност.

— Мисля, че ми трябва заклинание за писане на домашни — прошепнах на Джена, докато седах.

Тя просто вдигна рамене вяло и продължи да си рисува лица в тетрадката.

Не можех да не забележа, че тези лица приличаха поразително на Холи и Частън.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно същата вечер седнах да напиша есето при г-ца Ийст, докато Арчър описваше магическите предмети в мазето. Другото есе при Лорд Байрон вече го бях написала в последния час по Класификация на зооморфите. Учителят, г-н Фъргюсън, беше влюбен в собствения си глас, така че рядко обръщаше внимание с какво се занимаваме по време на часа. С Джена обикновено си пишехме бележки по цял час, но този път явно се беше посветила на самосъжалението и драскаше в тетрадката си.

С Арчър бяхме стигнали до този етап, че едва успявахме да опишем и десет предмета, преди да изтече времето. Ванди не казваше нищо, което само потвърди подозренията ми, че цялата работа е само за да стоим заключени в мазето три пъти в седмицата. А и самата работа беше напълно безсмислена, предвид че повечето предмети не бяха по местата си следващия път. Така че прекарвахме времето си в приказки. Откакто Джена се беше потопила изцяло в басейна на самосъжалението, Арчър оставаше единственият ми приятел. Елодия и Анна се бяха отказали да ме присъединяват към тяхното сборище и от това, което дочух, в момента търсели бели магьосници. Сигурен знак, че в очите им съм паднала до невъзможни низини. Казвах си, че изобщо не ми пука, но истината беше, че животът в „Хеката“ минаваше доста самотно за мен.

— Мислиш ли, че учителите са толкова строги с мен заради баща ми? — попитах Арчър, вдигайки поглед.

— Възможно е — отвърна той и се настани на един рафт. — Магьосниците имат много голямо его. Не всички са особено големи фенове на баща ти, а Касноф не иска останалите родители да си мислят, че се ползваш със специално отношение само защото си дъщеря на този, който на практика им е крал. — Той повдигна вежди. — Това пък те прави Принцеса.

Завъртях очи.

— О, да. Само почакай да излъскам короната си и съм готова.

— О, стига, Мерсер. Мисля, че от теб би станала чудесна кралица. Вече си овладяла сълзливостта до съвършенство.

— Не съм сълзлива! — почти изкрещях аз.

Той се облегна на лакти и по лицето му пробяга подигравателна усмивка.

— Хайде, моля те. В първия ден, в който те срещнах, ти вече беше покрита със слой от вечен лед.

— Само защото ти се държа като тъпанар — отвърнах аз. — Каза ми, че съм скапана вещица.

— Ами ти направи нещо много тъпо — засмя се той.

И понеже това вече беше станало традиционната ни шега, двамата в един глас казахме „Лошо куче!“ и се разсмяхме.

— Ти просто не си свикнал да попадаш на жени, които не припадат по теб, сякаш си вокалист на бой група или нещо такова — изтърсих аз, когато смехът затихна.

Бързо върнах поглед към есето си и погледнах Арчър чак когато осъзнах, че доста време не е казал нищо.

Той ме гледаше с тънка усмивка и странен блясък в очите.

— А ти защо си изключение?

— Моля?

— Е, според казаното от теб, всичко жени си падали по мен. Защо не и ти? Не съм твой тип ли?

Поех си дълбоко дъх и се надявах той да не забележи вълнението ми. Странни моменти като този започваха да се случват твърде често с нас. Може да е заради многото време, което прекарвахме заедно насаме в мазето, или заради близостта на телата ни по време на тренировки. Така или иначе започна да ми прави впечатление как отношенията ни се промениха в някаква степен. Ни най-малко не се заблуждавах, че той си пада по мен, но флиртуването определено намерило място в общата картинка. Това ме караше да се чувствам странно и доста неуверена на моменти.

— Не — отвърнах най-после, полагайки усилия да налучкам верния тон. — Винаги съм си падала по по-затворени типове. Арогантните красавци не ми въздействат особено.

— Значи смяташ, че съм красавец?

— О, я млъквай!

Трябваше спешно да сменя темата.

— Ами твоето семейство?

Той се огледа сепнато.

— Какво?

— Семейството ти. Какво е отношението им към баща ми?

Той веднага отмести поглед и вдигна едва забележимо рамене, но аз забелязах, че нещо не е наред.

— Семейството ми стои на страна от политиката.

Той се изправи и започна да подрежда предметите.

— Да си виждала случайно Вампирски зъб: Д. Фросели?

Поклатих глава.

Върнах се към есето си и се запитах какво ли съм казала, че Арчър така се подразни. Сега се замислих, че през последните шест седмици, които прекарахме заедно в мазето, той почти нищо не спомена за семейството си. Преди не ми е правило особено впечатление, но след като знаех, че не иска да говори за това, умирах от любопитство.

Запитах се дали Джена би могла да знае нещо за неговото минало, но после бързо се отказах от тази идея. Тя едва говореше с когото и да било и си имаше достатъчно собствени проблеми на главата. Последното нещо, което ѝ трябваше, бе да я занимавам с любовните си трепети.

Почти бях привършила есето, когато Ванди дойде да ни отключи. Реших останалото да го допиша утре сутринта преди часа.

Тръгнах към стаята си, но докато минавах покрай леко откренатата врата на Елодия, дочух нежния глас на Анна да казва:

— Е, аз бих била много подозрителна, ако ставаше дума за моето гадже.

Спрях се отвън и чух Елодия да отвърща:

— И аз бих била, ако тя не беше такава смотанячка. Повярвай ми, ако Арчър трябваше да е затворен в мазето с кое да е момиче, хиляди пъти бих предпочела това да е именно Софи Мерсер. Арчър изобщо не би я погледнал.

Странно. Знаех, че той не си пада по мен, но да го чуя от устата на друг човек ми беше много, много неприятно.

— Тя има големи цици — каза Анна.

Елодия изсумтя в отговор.

— Моля ти се, Анна. Големите цици не са достатъчни, за да компенсират това, че е ниска и невзрачна. И с тази коса!

Въпреки, че не можех да я видя, съвсем ясно си представях мимиките ѝ. Междувременно започна сериозно да ми се повдига. Знаех, че трябва просто да подмина, но не можех да спра да слушам. Запитах се защо винаги искаме да чуем какво другите казват за нас, дори това да са ужасни неща. А Елодия не казваше нищо, което вече да не ми е известно. Аз наистина бях ниска и невзрачна и имах ужасна коса. Казвала съм си същите неща много пъти. Защо тогава ми потичат сълзите?

— Да, но Арчър е странен — каза Анна. — Не помниш ли колко гадно се държеше с теб миналата година? Точно той те наричаше „куха кифла“ или нещо подобно. Или пък беше тъпа...

— Това вече е минало, Анна — скастри я Елодия рязко и аз за малко да се разсмея.

Значи Арчър някога е бил с всички си. Но какво се е променило? Дали Елодия наистина има „неподозирани дълбини“, както Арчър се беше изразил? Понеже аз до момента не бях открила нищо дълбоко в нея.

— Както и да е, дори Арчър да е полудял до толкова, че да се забърка със Софи, след бала за Все Светии и през ум няма да му мине да погледне друга.

— Защо?

— Решила съм да му се отдам.

О, гадост. Кой говори така? Защо не каза „Да ме дам да откъсне цветето ми“ или „Да вземе ключа от моята девственост“? Или нещо друго, също толкова глупаво.

Но Анна, разбира се, изписука:

— О, Боже мой! Това е толкова романтично!

Елодия се разкикоти, което изглеждаше много странно. Момичета като нея би трябвало да кудкудякат.

— Така е, нали?

Определено бях чула достатъчно, затова се изнизах на пръсти и влязох в стаята си.

Както обикновено, заварих Джена свита на леглото, завита с електриково розовата си завивка. Така стоеше по цял ден напоследък, преструвайки се на заспала, за да не говоря с нея.

Обикновено се съобразявам и не й досаждам с разговори. Но тази вечер седнах на леглото й рязко, за да го раздрусам.

— Познай какво подслушах току-що? — изчуруликах нетърпеливо.

Тя отмести едното ъгълче на одеялото и примига срещу мен.

— Какво?

Предадох й диалога между Анна и Елодия, като завърших с:

— Можеш ли да си представиш — „Да му се отдам“?! Тъх! Какво толкова трудно има да кажеш просто секс?

Бях удостоено с лека усмивка.

— Това е много глупаво — каза Джена.

— Адски глупаво — съгласих се аз.

— Споменаха ли нещо за Частън?

— Тъ-ъ... не — отвърнах с изненада. — Поне аз не чух. Но нали г-жа Касноф на вечеря каза, че Частън е добре, почива на Ривиерата с родителите си и ще се върне следващата година.

— Просто не мога да повярвам, че си дърдорят за момчета, докато една от тяхното сборище е мъртва, а втората едва не умря преди три седмици.

— Ами така е, те са плиткомозъчни и гадни. Не че това е някаква новина.

— Именно.

Съблякох се и набързо надянах пижамата, която майка ми изпрати миналата седмица. Беше памучна, бяла, с нарисувани по нея малки сини вещички, яздещи метли. Предполагам, че това е нейният начин да ми каже, че съжالياва за спора ни. Аз също съжالياвах и се обадох да й го кажа лично. Много е приятно да сме отново в добри отношения.

— Олеле, наистина съм ти контузила рамената — възкликна Джена и се изправи в леглото.

— О, това ли? Не е кой знае какво. Даже вече не ме боли.

Но все още ме наболяваше.

Очите на Джена изглеждаха така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Ужасно съжالياвам за това, Софи. Просто бях толкова бясна, че... понякога губя контрол.

Ледена тръпка мина по гръбнака ми, но се опитах да я игнорирам.

Джена ми беше приятелка. Да, вярно е, че ме нападна, но също така веднага ме пусна.

Но ти си ѝ приятелка. А Частън определено не беше. А кой знае за Холи?

Не. Няма да мисля за това.

Реших да се пошегувам, за да прогоня тези мисли.

— Над какво губиш контрол? Над пикочния си мехур? Тогава може би имаш нужда от преглед. Аз определено не възнамерявам да ти сменям чаршафите.

— Ах, тии... Не си добре — изсмя се Джена.

— Ти да не би да си!

През следващите няколко часа си говорехме и се опитвахме да учим по Магическа еволюция. През цялото време Джена изглеждаше и се държеше почти като преди.

— Хайде, лека нощ, Джена — казах аз, когато светлините най-после изгаснаха.

— Лека, Софи.

Взирах се в тавана, а главата ми беше пълна с най-различни мисли. Арчър, Елодия и Анна, Джена, разговорът с Кал до езерото. Унесох се, чудейки се дали Арчър подозира, че му предстои да получи ключа към девствеността на Елодия.

Не знам кое време е било, но се събудих и открих момичето със зелената жилетка да стои до леглото ми. Сърцето ми скочи право в гърлото, бях сигурна, че сънувам, че няма начин това да е истина.

Изведнъж тя въздъхна гневно и каза с типичен британски акцент:

— Софи Мерсер! Толкова ми беше трудно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Седнах в леглото и примигнах невярващо.

Това беше момичето, което видях още в първия си ден тук, но сега не изглеждаше като дух, а съвсем като от плът и кръв.

— Е, — попита тя и повдигна перфектната си вежда. — Идваш или не?

Хвърлих бърз поглед към Джена. Не че нещо се виждаше в тази тъмница, но по звука от дишането ѝ можех да се уверя, че все още спи.

Момичето проследи погледа ми.

— О, не се тревожи за нея — каза тя и махна пренебрежително с ръка. — Тя няма да се събуди и да задейства алармата. Никой няма да го направи. Погрижила съм се за това.

Преди да успея да я попитам какво има предвид, тя се завъртя и се понесе към вратата.

Аз стоях като вцепенена, а тя ми подвикваше от прага:

— О, за Бога! София, да тръгваме!

Беше ми пределно ясно, че да следваш дух е Много Лоша Идея. Цялото ми тяло го нашепваше. Чувствах кожата си опъната, а стомахът ми беше на топка. Но се усетих, че без да мисля, отметнах завивките си, грабнах якето от облегалката на стола и я настигнах точно в началото на стълбището.

— Чудесно — каза тя. — Имаме страшно много работа, а не разполагаме с кой знае колко много време.

— Коя си ти? — прошепнах аз.

Тя ме стрелна с раздразнен поглед.

— Казах ти, не е нужно да шептиш. Никой не може да ни чуе.

Тя се изправи насред стълбището, отметна глава назад и се развика с пълно гърло:

— Касноф! Ванди! София Мерсер е напуснала стаята си посред нощ и се размотава с някакъв дуууууух!

Инстинктивно зашътках уплашено.

Но точно както тя обеща, нямаше никакъв знак, че е била чута. Единственият звук беше тиктакането на стария часовник в главното фоайе, а също и собственото ми учестено дишане.

— Виждаш ли? — каза тя и се обърна към мен с широка усмивка. — Погрижила съм се за всичко. Така че нека да тръгваме.

Тя се затича и преди да усетя, бяхме навън. Нощта беше хладна, а тревата влажна и жвакаше неприятно под краката ми. Погледнах надолу, за да се уверя, че това наистина е трева, и забелязах, че краката ми хвърляха странна зелена сянка, въпреки че дори нямаше луна.

Обърнах се и погледнах към сградата на училището. Тя беше обвита в балон от блещукащо зелено сияние. Балонът непрекъснато се движеше, като хвърляше отблясъци. Никога не бях виждала такова нещо, дори не съм чела, че е възможно да съществува подобна магия.

— Впечатляващо, нали? — каза момичето самодоволно. — Това е обикновена магия за заспиване, която прави жертвите изцяло нечувствителни към заобикалящия ги свят за поне четири часа. Аз просто я... уголемих малко.

Никак не ми хареса начина, по който каза жертвите.

— А те, те са добре, нали?

— О, нищо им няма — отвърна тя. — Просто си спят. Като в приказките.

— Но... но г-жа Касноф е сложила защитни заклинания във всяко ъгълче на това място. Не може някой просто да дойде и да направи толкова силна магия.

— Аз мога — отвърна момичето и хвана ръката ми.

Беше точно толкова плътна и реална, колкото и моята. Със сигурност г-жа Касноф ми каза, че духовете не могат да ни докосват. Но преди да успея да попитам каквото и да било, момичето започна да ме дърпа към поляната.

— Почакай. Никъде не отивам с теб, докато не ми кажеш коя си и какво правиш тук. И защо ме следеше?

— О, София. Надявах се, че си малко по-прозорлива. Не е ли очевидно коя съм?

Разгледах роклята ѝ, с дължина до коленете, и яркозелената жилетка. Косата ѝ беше къдрава и хваната назад с няколко фиби. Погледнах надолу и видях, че носеше отвратителни кафяви обувки.

Стана ми малко мъчно за нея. Дух или не, никой не заслужава да се носи във вечността с грозни обувки.

После я погледнах в очите. Бяха големи и раздалечени и въпреки слабата зеленикава светлина, която се отразяваше в тях, можех със сигурност да кажа, че са сини.

Точно като моите.

Британски акцент, дрехи като то четирийсетте години и с очи като моите.

— Алис?! — възкликнах аз и сърцето ми скочи в гърлото.

Тя се усмихна широко.

— Браво! А сега просто ела с мен и...

— Чакай, чакай — възразих аз и се хванах за главата. — Значи ти си духът на моята прабаба?

Тя отново ми хвърли раздражен поглед.

— Да.

— И какво правиш тук, защо ме следиш?

— Не те следя — отвърна тя разпалено. — Явявам ти се. Докато не беше готова за това, но ето, че вече си. Положих много усилия, за да се добера до теб, София. Сега може ли да приключим с празните приказки и да се заемем за работа?

Оставих се да ме завлече най-вече защото се страхувах, че може да ме цапардоса, ако се съпротивявам. Но също така и защото бях адски любопитна. Все пак колко често се случва духът на нечия прабаба да го измъкне от леглото посред нощ?

Отдалечавахме се от училището по посока на хълма, който водеше към спортния салон. Зачудих се дали не ме води там на тренировка, но след като го подминахме, завихме наляво и тръгнахме директно към гората.

Никога не съм била в горите около „Хеката“ и за това си има много основателна причина — те са зловеци като самия ад. А през нощта този ефект се усилваше още повече. С единия си крак настъпих някакъв камък и изтръгнах. А когато нещо меко се отърка в бузата ми, направо изписках.

Чух как Алис измърмори някакви неразбираеми думи и изведнъж пред нас се появи кълбо от светлина. Толкова силно, че трябваше да закроя очи. Алис измърмори още нещо и кълбото се

издигна нагоре на няколко метра, като разпръскваше светлина във всички посоки.

Може би си мислите, че светлината е направила гората по-малко зловеща? Нищо подобно. Даже точно обратното. Сега сенките на дърветата се движеха по земята, а някъде зад храстите мярнах блясъка на животинско око. Стигнахме до пресъхнало корито на поток и за моя изненада Алис грациозно слезе в него.

Аз я последвах, не толкова грациозно, защото бързах да отлепя крака от земята. Камъните ми убиваха и сякаш накъдето и да се обърнех, имаше тъмни хралупи и огромни коренища, навити като черва на гигантски животни. Накрая просто стиснах ръката на Алис и затворих очи. Вървахме така, докато тя внезапно спря.

Отворих очи и моментално си пожелях да не бях го правила. Пред мен имаше малка желязна ограда, с петна от ръжда. Зад нея видях шест надгробни камъка. Четири бяха леко наклонени и обрасли с мъх, а останалите два стояха изправени и бели като кост.

И надгробните камъни ми въздействаха достатъчно, но имаше и нещо друго, заради което сърцето ми скочи направо в гърлото, а устата ми се изпълни с металическия вкус на страха.

Статуята беше висока около два метра, може би малко повече. Беше ангел, направен от сив камък, крилете му бяха разперени. Бяха толкова старателно издялани, че можеше да се различи всяко отделно перо. Робата му сякаш се развяваше на несъществуващия вятър. В едната си ръка държеше меч. Дръжката беше направена от същия камък, както и самия ангел, но острието беше от някакво черно стъкло, което хвърляше отблясъци. Другата ръка на ангела беше протегната напред, сякаш предупреждаваше някого да стои настрана. Лицето му изразяваше такава непоколебима мощ и властност, че в сравнение с него, г-жа Касноф изглеждаше като срамежлива девойка.

Този ангел ми изглеждаше много познат и веднага се досетих, че е същият от рисунката върху прозореца на входа на Замъка. Ангелът, който прогонил от Рая магическите същества.

— Какво... — започнах аз, но се закашлях. — Какво е това място?

Алис се взираше в ангела с лека усмивка.

— Тайна — отвърна тя.

Потръпнах и загърнах якето си по-плътно. Искаше ми се да я попитам какво има предвид с това, но изражението на лицето ѝ ми подсказваше, че едва ли щях да получа отговор.

Доколкото си спомням, в брошурата на „Хеката“ пишеше, че едно от най-строгите правила е никога да не се ходи в горите. Мислех си, че е просто е опасно или нещо такова.

Но явно е нещо друго.

Внезапно появилият се вятър разклати клоните на дърветата и накара листата им да зашумолят, а зъбите ми да затракат. Защо не си обух обувки, мислех си раздражено, докато търках босите си крака един в друг.

— Ето — каза Алис и посочи с пръст надолу.

Усетих някакъв допир и на краката ми се появиха най-напред бели чорапи, а след това и любимите ми плюшени червени пантофи. Бях убедена, че в момента се намират на дъното на гардероба ми във Върмонт.

— Как го направи?

Но Алис просто се усмихна загадъчно.

И после, без никакво предупреждение, тя размаха рязко ръка във въздуха.

Усетих пронизващ вятър, който ме събори. Тупнах на земята със звучното „Ооооох!“.

— Какво беше това? — попитах аз преди да се изправя.

— Това — отвърна тя гневно, — беше удивително просто заклинание за атака, което трябваше да си в състояние да блокираш.

Гледах я шокирано. Наистина можех да блокирам това заклинание. Едно от малкото неща, които научих, тренирайки с Арчър в часовете по Самоотбрана. Но така изневиделица и от собствената ми прабаба беше твърде объркващо и не бях подготвена за реакция.

— Как можех да го блокирам, като няхах никаква представа, че се каниш да ме атакуваш? — отвърнах гневно.

Алис се доближи до мен и ми подаде ръка да се изправя. Не я хванах, от една страна, защото бях прекалено ядосана, от друга, защото Алис изглеждаше не повече от четиридесет килограма и най-вероятно щяхме да паднем заедно.

— Би трябвало да можеш да усетиш какво се каня да направя, София. Някой с твоите способности винаги може да предусети атака.

— Хм, така ли стана? — попитах аз, изтупвайки мръсотията и боровите иглички от задните си части. — Нещо като в „Междузвездни войни“? Трябва да усещам, когато има смущение в Силата?

Сега беше ред на Алис да примига объркано насреща ми.

ДВАДЕСЕТА И ВТОРА ГЛАВА

— Добре, но защо бих поискала подобно нещо? — попитах през смях. — Не знам абсолютно нищо за магическото общество и съм пълна скръб като вещица.

Вятърът силно задуха в лицето ми. През размятащите се кичури коса видях как Алис замахва с ръка към мен. Косата се отдръпна от лицето ми и се скупчи на нещо като кок върху главата ми. Толкова стегнат, че очите ми се насълзиха.

— София, — каза ми Алис с тон, какъвто обикновено използват майките, за да потушат истерична криза при малко дете. — Само си мислиш, че си пълна скръб.

Изразът „пълна скръб“ прозвуча странно от устата на дама от класата на Алис и ме накара да се усмихна. Тя явно го е приела за добър знак, защото ме хвана за ръка. Кожата ѝ беше нежна на допир, но леденостудена.

— София, ти си надарена с извънредна мощ. Просто си в неравностойно положение, защото си израснала при хора. Ако получиш правилно обучение и насоки, можеш да отвееш онези момичета... как ги наричате с твоята нечистокръвна приятелка?

— Джена не е нечистокръвна — възразих аз, но тя не ми обърна внимание.

— Може да си много, много по-силна от която и да е от тях. А аз мога да те науча на това.

— Но защо? — попитах аз.

Тя отново се засмя загадъчно и потупа ръката ми. Макар да знаех, че Алис е починала на осемнайсет, което я прави само с две години по-голяма от мен, потупването ѝ съдържаше топлотата и възрастта на баба. А след като съм прекарала цял живот, в който имах единствено майка, това доста ми допадна.

— Защото си от моята кръв — отвърна тя. — Защото заслужаваш да си по-добра. Да се превърнеш в това, за което си родена.

Не знаех как да отговоря на тези думи. Дали да стана председател на Съвета е това, за което съм родена? Замислих се за старата си мечта да притежавам окултен магазин, в който да чета книги, да подреждам свещи и да нося дълга виолетова туника. Всичко това сега ми изглеждаше много далечно, дори, да призная, малко глупаво.

Изведнъж си представих Елодия, Анна и Частън, които се носеха във въздуха със светещи лица. Изглеждаха като богини и въпреки че тази мисъл ме плашеше, донякъде им завиждах. Възможно ли е да е вярно, че мога да стана по-силна от тях?

Алис се засмя.

— О, ти си много по-добра от тези момичета.

Перфектно. Тя явно можеше да чете мислите ми.

— Хайде, ела. Имаме много работа, а не ни остана време.

Минахме покрай надгробните камъни и се спряхме във вътрешността на кръг от дъбове.

— Тук ще се срещаме — заяви Алис. — Тук ще те обучавам и ще те превърна във вещицата, която трябва да бъдеш.

— Наясно си, че имам часове, нали? Не мога да стоя тук по цяла нощ.

Алис посегна и свали колието от врата си. То излъчваше светлина, много по-силна от тази на кълбото над главите ни. Изведнъж светлината изгасна и Алис сложи колието на врата ми. Беше доста горещо на пипане. Представляваше обикновена сребърна верижка с квадратен медальон колкото пощенска марка. В центъра му имаше черен камък с формата на сълза.

— Ето. Семейното наследство — каза тя. — Докато го носиш, няма да се изморяваш.

Погледнах го възторжено.

— Ще науча ли някога това заклинание?

За пръв път Алис се усмихна искрено и широко, а усмивката озари цялото ѝ лице и придаде чар на иначе обикновените ѝ черти.

Тя се наведе към мен и взе ръцете ми в своите, като ме придърпа по-близо, така че лицата ни бяха на няколко сантиметра едно от друго.

— Не само това, а много повече — прошепна ми тя.

После се разсмя така заразително, че увлече и мен.

Няколко часа по-късно не само, че не ми беше до смях, а не можех дори да разтегля устните си в усмивка.

— Отново! — излая Алис.

Как е възможно толкова фино момиче да има такъв мощен глас? Въздъгнах и вдигнах рамене. Концентрирах се максимално върху празното пространство пред себе си, като пожелах с цялата си воля там да се появи молив. През първия един час тренирах само блокиращи магии. Справих се много добре, макар да не можех да ги усетя предварително. Но през следващия час се упражнявах да карам предмети да се появяват от нищото. Започнахме с нещо малко, например молив, и Алис твърдеше, че било единствено въпрос на концентрация.

Но аз се концентрирах толкова силно, че сигурно ще виждам моливи всеки път, щом си затворя очите. Накарах за миг тревата да потрепне и след един наистина изнервящ момент, накарах един камък да полети към Алис, но молив така или иначе не успя да се появи.

— Искаш ли да започнеш с някой още по-малък предмет? — предложи Алис. — Карфица или може би мравка?

Стрелнах я с поглед и отново си поех дълбоко дъх.

Молив, молив, молив, мислех си аз. Яркожълт молив, с мека гумичка, моля те, моля те...

И изведнъж усетих нещо. Сякаш вода залива глезените ми. Но всъщност не беше вода. Беше истинска река. Сякаш всичко в мен вибрираше. Усетих някакво парене зад очите си, но беше приятно, като затоплена от слънцето седалка на кола в хладен ден. Лицето ме заболя и осъзнах, че е защото се усмихвам.

Моливът се появи, първоначално прозрачен, почти като призрак, но постепенно стана плътен. Разтворих длани, а магията все още пулсираше в мен. Обърнах се към Алис, за да ѝ кажа нещо, но тя не гледаше към мен, а някак през мен. Там, където допреди малко беше моливът. Проследих погледа ѝ и ахнах.

Моливът не беше само един. Бяха около трийсет и се появяваха още и още. Отдръпнах ръцете си и усетих как магията секна, сякаш прекъснах някаква връзка.

— Мамка му!

— Олеле! — беше единствения коментар на Алис.

— Аз... — не можех да откъсна поглед от купчината. — Аз ги направих — казах най-после, макар да ми се искаше да се сритам заради глупавия начин, по който прозвуча.

— Именно, ти го направи — каза Алис и поклати глава, а после се усмихна. — Казах ти.

Засмях се, а после една мисъл ме сепна.

— Чакай малко. Ти каза, че спящата ти магия трае четири часа. — Вече са минали почти четири часа, а ще ни отнеме поне половин час да се върнем обратно. Как ще стигнем навреме?

Алис се усмихна и просто щракна с пръсти. Две метли се появиха изневиделица зад нас.

— Сигурно се шегуваш — възкликнах аз.

Усмивката ѝ е разшири и тя праметна крак върху метлата, след което се понесе в небето. После се сниши и започна да обикаля на няколко метра над главата ми, а смехът ѝ отекваше в цялата гора.

— Хайде, София — извика тя. — Бъди традиционалистка поне веднъж.

Хванах смело метлата за дръжката.

— Това ще успее ли да ме задържи? — извиках аз.

Тя просто се засмя.

— На твое място бих побързала. Само петнайсет минути те делят от целогодишно наказание с работа в мазето.

Яхнах метлата по най-бързия начин. Не беше по дамски, но когато се издигах във въздуха, не ми пукаше особено колко благоприлично изглеждам.

Стиснах здраво дръжката и нададох радостен вой, когато нощта се понесе около мен. Бях в небето.

Притаих дъх, но не от страх, а по-скоро от възторг. Въздухът беше хладен, но нежен и като следвах Алис по пътя към Замъка, събрах смелост да погледна към дърветата под мен. Алис беше загасила кълбото, така че единственото, което можех да различа, бяха тъмни петна. Дори не трепнах от страх. *Аз летях.*

Звездите изглеждаха толкова близо, че можех да ги пипна, а сърцето ми сякаш летеше в мен. В далечината забелязахме тъмно петно, което предполагах беше Замъкът. Прииска ми се никога да не стигаме там и вечно да си летим така волно.

Съвсем скоро се приземихме точно на поляната пред входа. Бузите ми бяха изпръхнали, а ръцете ми — сковани, но аз се смеех като луда.

— Това беше най-върховното нещо в живота ми — възкликнах аз. — Защо вещиците не летят постоянно?

Алис се засмя и махна с ръка.

— Предполагам, защото се приема като клише.

— Е, да си гледат работата! Когато аз стана председател на Съвета, единствения начин на придвижване ще бъде на метла.

— Радвам се да го чуя — засмя се тя.

Изведнъж започна да се съмва.

— Предполагам това значи, че трябва да влизам? Е, на същото място, по същото време?

Алис кимна и бръкна в джоба на роклята си, откъдето извади малка кесийка.

— Вземи това със себе си.

Стори ми се леко и усетих как съдържанието му мърда.

— Какво е това?

— Пръст от гроба ми. Ако някога ти трябва допълнителна сила, за да направиш някое заклинание, посипи малко на дланта си, би трябвало да помогне.

— Добре. Благодаря.

Би било чудесно да имам допълнителен източник на сила, но единственото, което си мислех в този момент, беше „Пръст от гроб? Гадост!“.

— И, София... — започна Алис, когато тръгнах да влизам.

— Да?

Тя се приближи до мен, хвана ме за раменете и ме придърпа към себе си. В първия момент си помислих, че ще ме целуне по бузата или нещо такова, но тя прошепна:

— Бъди много внимателна. Окото те вижда, дори тук.

Сърцето ми се разтуптя и устата ми пресъхна, но преди да успея да отговоря каквото и да било, Алис потъна в мрака.

ДВАДЕСЕТА И ТРЕТА ГЛАВА

— Е — попитах аз Арчър около седмица по-късно, — избра ли вече перфектния нюанс на розовото за своя смокинг?

Бяхме в час по Самоотбрана и аз все повече се въодушевявах, защото проснах Арчър на дюшека за пети пореден път. Тежкото ми дишане нямаше нищо общо с убийствения начин, по който изглеждаше в спортния си екип. Просто не можех да повярвам, че съм го съборила толкова пъти. Или той ставаше все по-слаб, или аз ставах по-добра. Е, никога няма да се бия с Американски гладиатори, но не бях чак толкова зле. А и бях прекарала цялата нощ навън.

Наведох се да му подам ръка, за да се изправи, и усетих как огърлицата ми пулсираше. Не мога да отрека, че заклинанието на Алис работеше отлично. Бях спала само два часа за последните три нощи, а се чувствах превъзходно. През първата нощ се страхувах, че г-жа Касноф ще ме привика, за да ме разпитва дали не знам нещо за приспиващо заклинание над цялото училище, но понеже това не се случи, малко се поотпуснах. Сега дори не си правех труда да заспивам, просто лягах в тъмното, развълнувана като дете в нощта на Коледа, докато не видех слабата зелена светлина през прозореца. Тогава скачах, мятах се на метлата си и се понасях към гробището.

Знаех, че това, което правя, е опасно и може би малко глупаво. Но когато се носех по небето или пък когато се научавах да правя заклинания, толкова силни, за каквито дори не съм подозирала, не се замислях изобщо.

Арчър се намръщи, докато се изправяше.

— Не, сериозно питам. Елодия каза, че костюмите ви ще са в тон. Е, какъв ще е твоят нюанс? Лъскаво розово? Пълзяща роза или може би... О! Сетих се! Руменина на девица!

Балът по случай Все Светии беше след седмица и всички говореха само за това. Дори в часа при Байрон задачата ни беше да съчиним сонет за тоалетите, които смятаме да носим. Аз все още няхах никаква идея. Г-ца Ийст се беше заела да ни научи на

заклинания, които ще ни помогнат да си направим рокли. Вчера ни даде да се упражняваме върху нещо, което изглеждаше като калъфка на възглавница, но с дупки за ръцете. Не разбирах защо просто не в някоя дреха, която и без това си е наша, но предположих, че това е поредното от многото глупави правила в „Хеката“.

Феите и зооморфите можеха да използват свои собствени дрехи, което обясняваше защо през последните два дни непрекъснато пристигаха колетчета.

А да не говорим за Джена. Предложих ѝ да ѝ направя рокля, но тя ме изгледа, сякаш не съм добре, и заяви, че няма и най-малък шанс да отиде на този „идиотски бал“.

Всеки ден в часовете при г-ца Ийст упражнявахме заклинанието, но въпреки усърдието си не успях да получа задоволителен резултат. Всички рокли, които правех, излизаха твърде натруфени.

Според г-ца Ийст това било заради прекомерното ми вълнение, но аз не се хванах на това. Нямахше нищо вълнуващо в този бал за мен. Не планирах да се „отдам“ на никого.

— Я млъквай! — отвърна Арчър добродушно, като вдигаше ръце над главата си за разгривка. — За твоє сведение единствено папионката ми ще е розова и ще я нося с гордост.

Опитах се да се усмихна в отговор, за да не си проличи как съм зяпнала кожата му, която се виждаше изпод тениската му.

Както винаги, устата ми леко пресъхна и дишането ми се учести, а онова специфично усещане за тежест се настани в стомаха ми.

Не съм очаквала, че с радост ще чуя гласът на Ванди, който слага край на тренировката, но когато извика:

— Достатъчно! Това беше всичко за днес — ми идваше да я разцелувам.

Е, не съвсем буквално. Може би просто да ѝ стисна ръката.

— Мамка му! — просъсках аз около час по-късно.

Погледнах последния си опит да направя рокля за бала. Тази поне беше лишена от обичайната натруфеност, но пък имаше жълто-зеления цвят, срещан обикновено във вътрешността на бебешките памперси.

— Е, г-це Мерсер, това е... хм, напредък, струва ми се — каза г-ца Ийст.

Устните ѝ бяха така стиснати, че е цяло чудно как някакви думи въобще успяваха да излизат от там.

— Точно така — каза Джена окуражаващо — Ставаш все по добра.

Тя прекарваше тези часове в четене на любимите си манга комикси.

— Да, тази последната поне не се простира върху два-три чина — каза злобно Елодия.

Нейната рокля, разбира се, беше изключително красива.

Роклите на повече момичета изглеждаха като от приказките и не бяха нищо, което може да бъде видяно на обикновен абитуриентски бал.

Но роклята на Елодия беше най-красивата от всички. С висока талия, презрамки и дълга вълниста пола. Беше най-красивата от всички. С висока талия, презрамки и дълга вълниста пола. Изглеждаше като тоалет от книгите на Джейн Остин. Аз се опитах да подкача Арчър за розовото, но не можех да не призная, че точно този нюанс беше приказка. Близко до „електриково ягодово“, но беше по-бледо и светеше като перла. Елодия щеше да изглежда умопомрачително в тази рокля.

По дяволите.

Отчаяна се върнах отново към своята рокля. Сложих ръце от двете страни на дървения манекен и се концентрирах.

Красива рокля, красива рокля, нещо синьо.

Повтарях си го с максимална концентрация. Много е досадно да знам, че мога да накарам предмет с размер на стол да се появи от нищото, а не мога да направя една рокля, която да не е отвратителна. Е, все пак столът, който материализирах снощи, беше колкото за бебе, но все пак.

Усетих как някаква материя се появява под пръстите ми. *Моля*, помислих си аз, но все нямах смелост да отворя очи.

Тогава чух как Анна и Елодия избухнаха в смях.

Мамка му.

Отворих очи и видях крещящо синьо уродство с къса пола. В него бих изглеждала като булката на Бисквитеното чудовище.

Промърморих доста нецензурни неща под носа си, което ми навлече много гневен поглед от г-ца Ийст, но без наказание. Предполагам, че не би могло да ме упрекне, предвид как изглеждаше роклята.

— О, София, това вече наистина е изключително — извика Елодия с ръка на кръста. — Чака те блестящо бъдеще в областта на модния дизайн.

— Ха-ха — промърморих аз със саркастичен тон.

— Просто не мога да повярвам, че съм те поканила да се присъединиш към сборището ми — възкликна тя и ме прониза с ярките си зелени очи.

Очите ѝ ставаха толкова ярки, когато се кани да нападне. Последния път бяха такива, когато нарече Джена кръвосмучещ изрод, малко след като намерих Частън.

— Вижте я, дъщеря на председателя на Съвета, а не може да направи една проста рокля! Жалка история.

— Виж, Елодия. Нямам никакво желание да се караме с теб. Остави ме на мира да работя върху роклята си, става ли?

Но тя явно още не беше приключила.

— А защо изобщо толкова се стараеш да си направиш рокля за бала? За пред кого мислиш да се контиш? За Арчър ли?

Положих всички усилия да запазя самообладание, въпреки че усетих юмруците ми се стягат. Елодия се доближи до мен и го прошепна така, че всички да го чуят:

— Да не мислиш, че не те виждам как го гледаш?

Без да отмествам поглед от дървения манекен, казах с най-спокойния глас, на който съм способна:

— Стига вече, Елодия.

— Не, много е сладурско, че си падаш по него. И под сладурско, разбира се, имам предвид безнадеждно — продължи тя.

С периферното си зрение виждах, че почти всички са преустановили работата си и ни гледат. Г-ца Ийст се правеше, че не ни забелязва, и ми стана ясно, че съм хвърлена на вълците.

Поех си дълбоко дъх и се обърнах към Елодия, която ми се хилеше победоносно.

— О, Елодия, — започнах аз с глас, сладникав като мед. — Не се тревожи за мен и Арчър. В крайна сметка, не аз планирам да правя

секс с него в нощта след бала.

Класът избухна в смях, а Елодия направи нещо, което никога не съм виждала от нея. Изчерви се като рак и се оказа от опитите си да измисли реплика, с която да ме срази.

Г-ца Ййст избра този момент, за да се намеси, и изкрещя:

— Г-це Мерсер! Г-це Парис! Върнете се към работата си!

С усмивка се обърнах отново към роклята си. Но чувството на триумф беше моментално попарено от гледката на синьото недоразумение пред мен.

— Да не би магическите ти способности да са те напуснали? — попита Джена.

— Не, усещам абсолютно същите неща. Вода ме залива първоначално от краката, а после цялата.

— Какво? — извика Анна и се доближи с ръка на хълбока. — Как усещаш магията?

— Ами... като нещо, което идва от долу под мен — побързах да кажа аз.

— Магията не се усеща по този начин — заяви Анна.

Огледах се и видях, че още няколко момичета ме гледат объркано.

— Магията идва отгоре — отвърна Анна. — Усеща се като нещо, което пада върху теб. Като...

— Като сняг — довърши злобно Елодия.

Лицето ми пламтеше, но аз просто се обърнах към манекена си и казах тихо:

— Е, може би просто моята е по-различна.

Дочух шепот да се носи из стаята, но не обърнах внимание.

— Ще се справиш — каза Джена и хвърли мръснишки поглед към Анна.

— О, не се и съмнявам. Тази рокля я правя за теб.

— О, наистина ли? — възкликна тя и се усмихна широко.

— Да, но може да се наложи да я подгънем. Не искам да се влачи по пода, все пак.

Тя стисна силно ръката ми и преди да го осъзная, вече се смеехме.

Прекарах останалата част от времето в опити да произведа най-грозната рокля, което само ни забавляваше с Джена. Не можах да

преброя колко пъти г-ца Ийст ни заплаши, че ще ни изхвърли от клас, а Елодия въртеше очи толкова често, че Джена в един момент я попита дали не получава пристъп.

Това ни накара да избухнем в толкова силен смях, че г-ца Ийст се видя принудена най-после да ни изгони и да ни даде за наказание есе от седем страници на тема „История на заклинанията за преобразуване на облекло“.

Не ми пукаше. Бих написала и сто страници есе, за да чуя отново смеха на Джена.

— Не знам какво се промени — казах на Алис по-късно през нощта, докато се разхождахме в гората да берем мента за някакво заклинание, което можело да забавя времето. — Беше все намръщена, а изведнъж отново сме приятелки. — Алис не отвърна нищо, така че просто въздъгнах. — Не е ли прекрасно?

— Предполагам.

— Предполагаш? — попитах аз, имитирайки специфичния ѝ акцент.

Тя някак си се стегна и ме погледна настойчиво.

— Просто не одобрявам да се движиш с някакъв вампир. Това е под достойнството ти.

— Под достойнството ми? О, я стига — засмях се аз.

Алис въздъгна и откъсна още няколко билки, а после ги прибра в малка кожена кесийка.

— Твоите приятелки са си твоя работа, София. Ще се постарая да се съобразявам с това. А сега ми разкажи за това парти, на което ще ходите.

Наведох се, за да откъсна още едно стръкче мента.

— Всъщност е бал. По случай Все Светии. Ще бъде нещо изключително. Особено като се има предвид как не мога да си направя рокля, която да не е адски грозна. О, и да не забравяме, че ще трябва да гледам как най-красивата дама, която ненавиждам, съблазнява момчето, което харесвам. Ще е интересно.

— Елодия ли?

Кимнах.

Алис се намръщи.

— Не ме е грижа за това момиче. Тя се държа достатъчно презрително с теб. Без съмнение, защото силата ти е безкрайно по-голяма от нейната. Има само две неща, които са ми по-отвратителни от немощни вещици.

— Не, кажи ми какво наистина мислиш.

Алис примигна насреща ми.

— Току-що го направих.

— Забрави. Безкрайно нечестно е, че тя е толкова жалка, а роклята ѝ се е получила изумително красива. Ще изглежда умопомрачително.

И ще прави секс с Арчър, след това, помислих си наум.

Забравих, че Алис можеше да чете мислите ми.

— О, Арчър ли е момчето, за което мечтаеш?

Нямаше никакъв смисъл да отричам, че „мечтаех“ за него. Просто кимнах.

— Хм, а защо не му направиш някое любовно заклинание? Те са сравнително прости — предложи Алис.

— Защото... Виж, може това да звучи глупаво, но аз наистина го харесвам и не искам той да ме обича само заради магия.

Очаквах Алис да спори с мен, но тя просто вдигна рамене.

— Привличането също е вид магия, предполагам.

— Е, да, но най-вероятно няма никакъв шанс той да бъде привлечен от мен. Мислех си, че може би на бала... Но аз дори не мога да си направя сваятна рокля.

Обърнах се към Алис.

— Защо става така, че тук правя мегаяки магии, а като отида в училище, всичко се получава нескопосано?

— Може би ти липсва самоувереност — предположи тя. — Когато си там, се чувстваш неуверена в себе си и това се отразява на качеството на заклинанията ти.

— Може би.

Известно време продължихме да събираме листа мълчаливо.

— Значи казваш, че роклята на Елодия е много хубава?

— Перфектна е.

Алис се усмихна и в светлината на кълбото забелязах как зъбите ѝ проблеснаха.

— А искаш ли да промениш това?

ДВАДЕСЕТА И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В деня на бала часовете бяха отменени и тъй като се случи един от ясните октомврийски дни, почти всички го прекараха навън. Всички без мен. Е, добре де, без мен и Джена. Дори и с кръвен камък, тя пак не беше от най-големите почитатели на излизането. Беше се свила на кълбо в леглото си и четеше поредната манга.

Аз седях на леглото си и гледах глупавия дървен манекен, който все още носеше калъфката. Прекарах цялата сутрин в опити да го превърна в нещо поне частично приемливо и не бях постигнала абсолютно никакъв успех. Не можех да си го обясня. Знаех, че не съм най-добрата вещица на света, но едно просто заклинание за трансформация не би трябвало да е толкова трудно. Можех да направя поне една къса, черна рокля. Но дори тя се получи твърде безформена и крива в подгъва.

Въздъгнах, а Джена възкликна:

— Ох, Софи. Явно съм твърде апатична, но какъв ти е проблемът?

— Тази скапана рокля! — извиках аз и посочих с пръст към обекта на раздражението ми. — Нищо не се получава.

— Ами тогава нищо не прави — сви рамене тя.

Погледнах я изумено, Джена не смяташе да ходи на бала, затова и не разбираше колко отчаяно исках да отида. И аз самата не осъзнавах, но като че ли имаше нещо общо с Арчър в смокинг.

Не исках да казвам на Джена какво си мисля.

— Не е заради бала, а заради принципа на нещата. Би трябвало да съм в състояние да направя това заклинание. Не може да е толкова трудно.

— Може някой да е направил магия на манекена ти — пошегува се тя и се върна към мангата си.

Ръката ми се плъзна в джоба и напипа кесийката, която Алис ми даде. Когато тя ми предложи да направя заклинание върху роклята на Елодия, аз казах, че няма начин.

— Могат да ме изключат, ако ме хванат да го правя — казах аз.

— Няма да го направиш ти — възрази Алис. — Аз ще го направя. Ти ще си просто посредник.

В това имаше смисъл и трябваше да призная, че се почувствах леко замаяна, когато Алис извади от джоба си някакъв малък предмет. Вероятно кост от птица. Това би трябвало да ме ужаси, но вече бях привикнала донякъде към странностите ѝ. Също както и огърлицата първата нощ, костта светеше с леко сияние в ръцете ѝ.

— Просто мушни това в подгъва на роклята.

— Налага ли се да кажа някакви специални думи или нещо такова?

— Не. Костицата ще знае какво да направи.

Спомних си този разговор, докато въртах в ръка малката нежна кост. Мина цяла седмица, а аз все още не я бях използвала. Алис обеща, че костицата ще смени цвета на роклята в нещо гадно, щом Елодия я облече. И така, костицата си остана в джоба ми.

Но щом няхах намерение да я използвам, защо не я бях изхвърлила? С въздишка станах от леглото и отново се насочих към манекена. Въпреки че нямаше глава, имах странното чувство, че ми се присмива.

— Ей, некадърнице! — представих си как ми казва той. — По-скоро бих носил тази калъфка, отколкото коя да е от твоите рокли.

— О, я млъквай! — измърморих под нос, концентрирах се максимално и казах — Синьо, красиво, моля...

Появи се някаква ужасия с панталонки, наподобяваща мажоретна униформа.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Джена вдигна поглед от книгата си.

— А, ето това определено хваща окото.

— Никак не ми помагаш — изръмжах аз.

Боже, какво ставаше с мен? Правила съм много по-сложни заклинания и те никога, никога не са се получавали толкова зле.

— Нали ти казах — започна пак Джена. — Дали са ти омагьосан манекен. Никой друг не е имал такъв проблем с роклята си.

— Знам.

— Дори Сара Уилямс, която е може би най-лошата възможна вещица, си направи много красива червена рокля. Е, не е толкова

великолепна като на Елодия, но...

Изведнъж изтръпнах. Не виждах смисъл да не успявам да направя нещо толкова просто. Може би Джена имаше право и манекенът ми наистина беше омагьосан.

За пореден път притиснах ръце, но този път не мислех за рокля. Казах просто:

— Покажи се!

В първия момент нищо не се случи. Не знаех дали да се чувствам облекчена, или разочарована. Но изведнъж два тъмночервени отпечатъка от ръце се появиха върху роклята.

Заля ме облекчение, последвано от гняв.

— Как го направи? — попита Джена.

Тя се изправи и погледна заинтригувано отпечатъците.

— Това е заклинание за освобождаване — процедих аз през зъби. — Показва ти дали даден обект е бил обработван магически.

— Е, най-малкото вече знаеш, че не си некадърна вещица.

Кимнах, но вече се тресях от гняв. Бях на косъм да си помисля, че не ставам за нищо, а причината за всичко това е била Елодия. Само тя може да е. Кой друг бе искал да е сигурен, че няма да отида на бала? Боже, всичко беше толкова невероятно!

А това, за което най-много ме беше яд, е, че аз не използвах своето заклинание върху нейната рокля. Бих се почувствала зле, ако го бях направила.

Но достатъчно.

— Къде е Елодия сега? — попитах Джена.

Тя се ококори уплашено. Представям си как съм изглеждала.

— Хм, дочух Анна да казва, че ще ходят на плажа с още няколко момичета.

— Идеално.

— Какво смяташ да правиш?

Тръгнах решително към вратата, без да обръщам внимание на виковете на Джена.

Забързах към стаята на Елодия. В коридора нямаше никой, така че незабелязано се промъкнах вътре.

Сърцето ми биеше лудо от страх и гняв едновременно. Доближих се до прозореца, където Анна и Елодия държаха роклите си. Роклята на Анна беше черна с виолетов кант и къса отпред. Щеше да

изглежда великолепно в нея, но не можеше да се сравнява с тази на Елодия.

За миг се поколебах.

После обаче си спомних как Елодия ми се присмиваше пред целия клас, докато се опитвах да произведа нещо приемливо, и отново се ядосах.

Коленичих и започнах да търся пролука в подгъва на роклята. Намерих една такава, мушнах костичката вътре и тя засвети с леко сияние. Притаих дъх и изчаках да угасне. Едва тогава побягнах навън. Коридорът беше пуст и успях да се прибера в стаята си, без никой да ме види.

Заварих Джена в същата поза, в която я оставих.

— Какво направи?

Доближих се до леглото си и извадих от там кесийката с пръст от гроб от Алис.

— Да кажем просто, че изравних резултата, така че играта да бъде отново честна.

Джена отвори уста, но после веднага я затвори, защото гледаше с интерес как посипвам дланите си с пръст. Сигурно си е помислила, че съм пълно куку.

Доближих се до манекена, затворих очи и го докоснах с ръце, без да си мисля за нещо конкретно.

— Рокля — беше единственото, което казах.

Както обикновено, усетих роклята да се материализира, но този път беше различно. Някаква топлина докосна ръцете ми и сякаш през мен мина ток.

Чух Джена да ахва, а когато отстъпих назад и отворих очи, аз също ахнах.

Роклята беше не просто красива, беше зашеметяваща.

Направена бе от пауново син сатен, по който проблясваха зелени светлинки. Горната част изглеждаше като корсет без презрамки. Обърнах манекена и видях, че корсетът беше завързан отзад с красива, зелена лента.

Полата беше вталена и най-впечатляващото от нея бяха истинските паунови пера, започващи точно от корсета и разширяващи се надолу, като триъгълник.

— О! — възкликна Джена. — Ето това вече е рокля, Софи, ще бъдеш изключителна.

Права е, помислих си зашеметена. Наистина ще бъде изключителна.

— А какво беше това, което си сложи на ръцете? — попита тя малко стреснато.

Не бях готова да ѝ кажа за Алис, а и не мислех, че ще приеме отговора „пръст от гроб“ добре, така че просто вдигнах рамене.

— Магическа пудра.

Джена ме погледна скептично, но преди да зададе допълнителните въпроси, аз се усмихнах широко и предложих:

— Мога и за теб да направя една.

Тя се засмя сепнато.

— Искаш да ми направиш рокля?

Кимнах.

— Защо не? Ще бъде забавно, а и ще можеш да дойдеш с мен на бала.

— Не съм сигурна, Софи — опита се да протестира тя вяло, но аз вече бях готова и извадих от гардероба една от нощниците ѝ. Притиснах все още изцапаните си ръце към нея и си помислих просто: „Джена“.

Всичките ѝ опити да протестира секнаха моментално, щом видя роклята. Яркорозова, с тънки презрамки и блещукащ колан, който може би беше направен от истински диаманти. Роклята беше идеална за нея и тя заподскача радостно из стаята.

— Не знам що за „магическа пудра“ е това, но не ме и интересува — каза тя през смях. — Това е най-красивата рокля, която съм виждала.

Прекарахме остатъка от вечерта да правим обувките си, докато и двете се сдобихме с идеалните. През това време вече се свечери, и двете бяхме облечени, и изглеждахме много секси.

Джена беше хванала светлорусата си коса нагоре, а розовият кичур от бретона ѝ падаше върху едното око. Моята коса трудно се поддаваше на обработка, затова дадох на Джена да ми направи нисък кок, а няколко къдрици падаха от двете страни на лицето ми.

Слязохме по стълбите, смеейки се, хванати под ръка. Имаше доста хора във фойето на първия етаж, от където се отиваше до балната зала. Непрекъснато се оглеждах за Арчър и Елодия, като се надявах да разбера какъв цвят е станала роклята ѝ. Но не ги видях.

Бях много впечатлена от своята рокля и тази на Джена, преди да слезем долу. Тук видях, че далеч не бяхме единствените поразителни на бала. Докато се оглеждах, в мен се блъсна висока, руса фея, чиято рокля проблясваше в ледено зелено, а малко по-нататък срещнах зооморф с рокля от чисто бяла пухкава кожа.

Момчетата бяха доста по-сдържани. Повечето бяха просто в смокинг, макар да имаше няколко по-смели с дълги палта и бричове.

Тъкмо щяхме да влизаме в балната зала, когато усетих нещо топло да докосва гърба ми. Помислих си, че някой се бута в мен, бързайки да влезе в залата, докато не се чух да се прошепва:

— Знаех си, че си ти.

ДВАДЕСЕТА И ПЕТА ГЛАВА

Опитах се да се завъртя, но е малко трудно, когато си затиснат от тълпа и носиш голяма рокля.

Единственото, което постигнах, беше, че сръгах Джена с лакът без да искам, но в крайна сметка успях да се завъртя и да видя Арчър.

И двамата в един глас възкликнахме:

— Охо!

Изведнъж се изчервих. О, Боже! Току-що погледнах Арчър и възкликнах „Охо!“.

Но... я чакай малко. Не направи ли и той абсолютно същото?

Останахме така известно време, вгледани един в друг. Той определено заслужаваше възклицанието ми. Това беше момчето, което може да изглежда добре дори в училищна униформа. А начинът, по който изглеждаше в официално облекло, беше направо престъпен. Явно ме беше излъгал за розовата папионка. Не само, че не беше розова, а въобще нямаше папионка. Целият му тоалет беше черен. Но най-хубавото в цялата история не бе начинът, по който изглеждаше, а начинът, по който гледаше мен.

Преборих се с желанието си да наместя дълбокото си деколте и просто се усмихнах.

— Благодаря. Аз просто... я скалъпих набързо.

Той кимна, но все още беше впечатлен, а аз можех единствено да се хия самодоволно насреща му.

Изведнъж си спомних какво ми беше прошепнал.

— Какво искаше да кажеш с това, че съм аз?

Той поклати глава, сякаш се опитваше да си спомни.

— А, вярно. Елодия.

Сърцето ми заби лудо и усетих как пребледнявам.

— Видях те в гръб и казах, че сигурно си ти. Елодия твърдеше, че няма начин да си ти.

— О! — възкликнах аз и едва тогава забелязах Елодия зад него. Тя ме гледаше втренчено, а аз изненада забелязах, че роклята й

изглеждаше перфектно.

Костицата щяла да знае какво да направи. Дрън-дрън. Но въпреки това изпитах облекчение. Ядът ми си беше отишъл в момента, в който сътворих убийствената си рокля. Помислих си, че това е много по-голямо отмъщение, отколкото да повреждам нейната.

— Как въобще успя да направиш това? — попита ме Елодия.

Тя се стараеше да звучи любезно, но очите ѝ светеха от гняв.

Просто се усмигнах и вдигнах рамене.

— Много странно. Всъщност се оказа, че манекенът ми е бил омагьосан.

Очите ѝ се разшириха, но после отмести поглед.

— Странно — смънка тя.

— Да, така е. За щастие успях да неутрализирам заклинанието и... тадам...

Направих един пирует и бях възнаградена от намръщеното изражение на Елодия.

— Не мислиш ли, че е малко... крещящо? — попита тя.

Преди да я срежа с отговора си, Арчър се обърна към нея.

— О, хайде, Ел. Тя изглежда прекрасно и ти го знаеш.

Това беше. Повече не можех да сдържам глуповатата си усмивка. Арчър ми намигна и двамата с Елодия ни подминаха и влязоха в залата.

Обърнах се към Джена, която се засмя и завъртя очи.

И двете се смеехме с глас, когато влязохме в балната зала. Не знам какво съм очаквала да видя, но бях много впечатлена. Нямаше никакви хартиени гирлянди или балони. Вместо това залата светеше с малки сфери, подобни на тази, с която Алис осветяваше пътя ни през гората през нощта. Всяка сфера стоеше върху виолетово цвете, което плуваше във въздуха, сякаш носено от нежен ветрец. Свещниците не бяха запалени, но кристалите им бяха оцветени във виолетово по случай празника. Огледалата бяха открити. Помислих си, че това може да е неприятно за Джена, но когато се огледахме, а се показа само моето отражение, тя просто каза:

— Виж, в Огледалния свят нямаш партньорка за бала.

После и двете избухнахме в смях.

Подът също беше пребоядисан за случая и сега беше черен.

— Това е... невероятно.

— Така е — съгласи се Джена и стисна ръката ми. — Много ти благодаря, че ме убеди да дойда.

Известно време останахме така, гледайки как другите танцуват. Спомних си бала, на който бях с Райън, където всички танцуваха, сякаш са излезли от клип на рап песен. Тук беше толкова различно, че просто нямаше накъде. Всички танцуваха валс, което леко ме притесни. Никой не ме беше предупредил, че уроците по бални танци са препоръчителни при влизане в „Хеката“. Феите се бяха скупчили в единия край на залата, където танцуваха някакви сложни танци, подобни на тези от английския кралски двор през Ренесанса.

Забелязах Арчър и Елодия, изглеждаха много красиви заедно. Арчър беше висок и елегантен, а Елодия беше като богиня. Косата ѝ блещукаше, а роклята ѝ се носеше плавно от движението на танца.

После се загледах в лицата им и ми направи впечатление, че се караха. Арчър се мръщеше и гледаше някъде над главата ѝ, а Елодия нареждаше нещо ядосано. Каквото и да беше казала, Арчър отстъпи няколко крачи назад и вдигна ръце пред себе си. Елодия се обърна към г-жа Касноф и двете напуснаха залата, а Анна и Арчър тръгнаха след тях.

Арчър се върна след около двайсетина минути, изглеждаше объркан и ядосан. Насочих се към него и буквално усещах очите на Джена, залепени за гърба ми.

— Какво беше всичко това? — го попитах аз.

Той все още гледаше към вратата.

— Не знам. Всичко беше наред и изведнъж Елодия започна да повтаря, че роклята ѝ стяга, сякаш е започнала да се свива от само себе си. В един момент ѝ стана трудно да диша. Г-жа Касноф смята, че роклята е била омагьосана.

За щастие той все още гледаше към вратата и не забеляза как подскочих.

Костицата сама ще знае какво да направи.

Дали Алис е знаела какво ще стане, или аз нещо съм объркала? Може на магията в нея да ѝ е изтекъл срокът, защото не я използвах веднага, а чак след седмица.

Или тя е знаела и нарочно е искала да нарани Елодия?

Но защо Алис би искала такова нещо? Ясно, че не я харесва особено, но това е малко прекалено. Не, сигурно аз съм объркала нещо,

както направих и с любовната магия на Кевин.

— Хей, какво има? — попита Арчър.

— Ни... нищо, добре съм — усмихнах се аз. — Просто... толкова е странно всичко това с Елодия.

— Да — съгласи се той и погледна пак към вратата.

— Ядосана ли ти е? — рискувах да попитам аз.

Той прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Предполагам. Каза, че трябва да съм доволен, защото сега ще мога да прекарам вечерта с тази, с която наистина съм искал. — Той ме погледна настойчиво в очите. — Предполагам, е имала предвид теб.

Имаше доста хора около нас, но изведнъж се почувствах така, все едно сме сами в целия свят. И, заклевам се, сякаш нещо се раздвижи между нас. Пламна някаква искра, която до преди малко не съществуваше.

Той отново погледна към вратата, а после ми се усмихна.

— Искаш ли да танцуваме?

— Може — отвърнах аз с възможно най-спокойния си тон, но сърцето ми биеше така силно, че се опасявах да не стане очевидно как подскача в гърдите ми. И без това по-голяма част от тях беше на показ с тази рокля.

Той ме заведе на дансинга, сложи ръка на кръста ми, а с другата хвана моята. Бях уплашена до смърт, че може да настъпя роклята си или Арчър, но за щастие танцът течеше гладко.

— Как се научи да танцуваш толкова добре? — попитах аз.

— Преди няколко години Касноф реши да ни проведе обучение по официални танци. Присъствието беше задължително — усмихна се той.

— Бих се възползвала да взема няколко урока.

— Не, много добре се справяш. Просто се води по мен.

Никога не съм получавала по-добри указания.

Нямаше оркестър или уредба, просто музика, която се носеше покрай нас. Бях подпряла ръката си на рамото му и така се носехме из залата. Стигнахме близо до мястото, където оставих Джена. Огледах се за нея, но не я видях. Запитах се дали не се е прибрала в стаята и се почувствах малко виновна. Но тогава Арчър ме хвана по-здраво през кръста и Джена напълно изчезна от мислите ми.

Забелязах, че ме гледа с изражение, което не бях виждала досега на лицето му. Е, поне не е било насочено към мен.

— Елодия беше права — прошепна той.

— За кое? — попитах аз и не можах да позная гласа си. Беше нисък и задъхан.

— За това, че искам да прекарам вечерта с теб.

Почувствах се така, сякаш в мен избухна заря. От широката усмивка, която се изписа на лицето ми, направо ме заболя устата и за пръв път не се притеснявах, че той ще ме види.

Вече не го харесвах. От този момент нататък бях влюбена в него.

Той наклони глава към мен и сърцето ми почти спря.

— Софи...

Но преди да успее да довърши, залата беше пронизана от писък.

Музиката внезапно спря. Почти всички се обърнаха към вратата и видяха Елодия да тича към залата, зелената ѝ копринена роба се развяваше около бледите ѝ крака, а на лицето ѝ беше изписан ужас.

— Анна! — изкрещя тя. — Всичко се случва отново! Аз... О, Боже, мисля, че е мъртва.

ДВАДЕСЕТА И ШЕСТА ГЛАВА

Слава Богу, Анна беше жива. Бяха я намерили просната на пода в коридора, точно пред стаята ѝ. Елодия каза, че я помолила да ѝ донесе чай от кухнята. Понеже много се забавила, Елодия се притеснила и излязла да я търси. Още като излязла, я намерила по лице пред вратата, в локва от собствената си кръв. Точно като Холи и Частън, Анна имала две дупки на врата си, но китките ѝ не били порязани.

Кал е стигнал до нея навреме и когато е пристигнала г-жа Касноф, я намерила вече в ръцете му.

Точно както и Частън, тя също не можеше да каже кой го е направил.

Джена се беше върнала в стаята и сякаш нямаше никаква представа за случилото се с Анна.

А е била съвсем наблизно.

Някъде към полунощ г-жа Касноф дойде в стаята ни и я извика. Повече не се върнаха.

Стоях будна в леглото си, все още с роклята. За щастие с Алис се бяхме разбрали да не се срещаме тази нощ, така че нямаше защо да се притеснявам от приспиващото ѝ заклинание.

Някъде към три най-после съм заспала. Прекарах нощта, като се прехвърлях от един кошмар в друг. Видях Джена, устата ѝ беше цялата в кръв, а Анна беше в краката ѝ. Видях Арчър и Елодия да танцуват, само че Елодия беше преbledняла, с посинели устни и изцъклени очи, защото роклята ѝ се стягаше около нея като змия. А най-странната от всички беше сцената с Алис на гробището, вкопчена в металната ограда, а зад нея трима мъже със сребърни ножове.

Събудих се, когато първите слънчеви лъчи се плъзнаха по пода на стаята.

Чувствах се объркана, устата ми беше пресъхнала и изтръпнала. Чуваше се звук от биене на звънец. В началото си помислих, че просто главата ми бучи. После осъзнах, че това е звънецът, който обикновено бие за начало и край на часовете. Защо биеше толкова рано сутрин?

Споменът за изминалата вечер внезапно нахлу в ума ми. Погледнах към леглото на Джена и видях, че е празно.

Скочих и отидох да надникна през вратата. Няколко момичета вече бяха облечени и бързаха към стълбището. Разпознах Навзикая и я попитах какво става.

— Събрание — отвърна тя. — По-добре се обличай.

Затворих вратата и се съблякох.

Подобрих всичките си рекорди по бързо приготвяне и реших да оставя косата си с прическата от снощи. Сега беше доста по-разпуснатата, а и половината се беше измъкнала от кока, но прецених, че на никой няма да му направи впечатление.

Събрахме се в балната зала, която този път беше придобила обичайния си вид с разнородните маси. Седнах на една от тях в ъгъла и забелязах на тавана самотна светеща сфера, която сякаш не можеше да намери изход от залата и се блъскаше в ъглите.

Всички учители се бяха подредили на подиума отпред, с изключение на Байрон. Г-жа Касноф изглеждаше уморена и състарена. Направи ми впечатление, че косата ѝ не беше стегната на обичайния кок, а хваната на опашка.

Арчър и Елодия стояха малко по-напред от мен. Тя беше бледа и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Арчър я беше прегърнал с една ръка и шепнеше нещо на ухото ѝ.

Наведох очи, а ръцете ми се стиснаха в юмруци.

След случките с Анна и Джена просто бях забравила за Арчър, но сега преживяването от снощи изплува в съзнанието ми и се блъсна в сърцето ми.

За щастие г-жа Касноф призова всички да запазят тишина и трябваше да отклоня поглед от Арчър.

— Ученици — започна тя. — Както вече знаете, снощи имаше още едно нападение. Г-ца Гилрой ще се оправя, но понеже това е трети такъв случай за по-малко от година, ние трябва да вземем някои по-драстични мерки за сигурност. Сигурна съм, че вече сте забелязали отсъствието на Лорд Байрон, както и на г-ца Талбът. Докато Съветът не открие причината за тези нападения, вампирите няма да бъдат допускани в „Хеката“.

Залата избухна в аплодисменти, а сърцето ми се сви. Замислих се за Джена — колко беше щастлива снощи в розовата си рокля, и

няколко сълзи се стекоха по бузите ми. Къде ли са я отвели?

Г-жа Касноф каза още няколко неща, свързани с нашата предпазливост, но аз не я слушах. Вярно е, че Джена се беше върнала в стаята, когато се е случило нападението, но аз съм я виждала как изглежда, когато е пила кръв. Почти замаяна, сякаш е взела дрога. Снощи, докато г-жа Касноф дойде да я отведе, изглеждаше просто уплашена.

Не бях разбрала, че събранието е приключило, докато няколко души не ме настъпиха, опитвайки се да станат от местата си.

— Софи, Елодия, изчакайте за момент — каза г-жа Касноф.

Обърнах се и видях, че Елодия изглеждаше също толкова обърквана, колкото и аз.

— Искам да дойдете с мен до кабинета ми — обясни тя.

Арчър стисна ръката на Елодия окуражително и си тръгна. Погледите ни се срещнаха, когато се разминахме.

Той ми се усмихна и аз се опитах да се усмихна в отговор. Каквото и да се е случило между мен и Арчър снощи, то е било само мимолетно и е много по-лесно просто да се престорим, че не е станало. Той определено още беше с Елодия и не можех да го виня. Тя не само беше убийствено красива, но и след всичко, което ѝ се случи, само мерзавец би могъл да я изостави.

С Елодия тръгнахме към кабинета на г-жа Касноф, а раменете ни се допираха до стените на тесния коридор.

— Наистина съжалявам — започнах аз, но Елодия ме стрелна с леден поглед.

— За какво? Че милата ти приятелка едва не уби още една от приятелките ми? Или че ти самата едва не уби мен снощи със собствена ми рокля?

Бях прекалено уморена, за да дам шанс на уменията си да лъжа.

— Магията не трябваше да те нарани. Трябваше просто да промени цвета на роклята ти.

Елодия не каза нищо и забелязах, че ме гледа преценяващо.

— Това е много силна магия — каза тя. — И макар да не ми харесва идеята да бъда удушена от дрехата си, ще ми бъде интересно да я науча.

— Ще ти я кажа, ако ми кажеш ти как успя да омагьосаш манекена ми.

Преди Елодия да успее да отговори, г-жа Касноф ни покани в кабинета си.

— Заповядайте, дами.

Седнахме на едни малки столчета, а г-жа Касноф се настани зад бюрото си.

— Сигурна съм, че и двете знаете защо ви поканих — каза тя с въздишка.

Ако ставаше дума за някой друг, бих казала, че се е плъоснала на стола си, но г-жа Касноф беше прекалено официална, за да се плъосне. При нея беше по-скоро като грациозно стоварване.

— Направило ли ви е впечатление, че всички тези атаки са насочени само към членове на вашето сборище момичета?

— О, но аз не съм член на тяхното сборище — възразих аз.

Сега беше ред на г-жа Касноф да гледа озадачено. Тя хвърли въпросителен поглед към Елодия, която изглеждаше засрамена.

— Присъединили сте София без нейно знание? — попита г-жа Касноф.

— Какво? — извиках аз. — Как изобщо е възможно това?

Елодия въздъхна.

— Виж, нямахме друг избор — започна тя, все още свела поглед надолу.

Беше странно да гледам Елодия толкова смирена. Обикновено би завъртяла очи ядосано и би казала нещо остро и грубо.

Но сега изглеждаше потънала в искрено разкаяние.

— Нуждаехме се от нея — каза тя с умоляващ тон. — Тя нямаше да се присъедини към нас доброволно, така че направихме ритуала без нея.

— А какво използвахте вместо кръвта ѝ?

— Промъкнах се в нейната стая и взех няколко косъма от четката ѝ, но не сме си и помисляли, че наистина ще се получи. Когато хвърлихме космите в огъня, се появи само малко пушек. Не би трябвало да стане така.

— О, Боже! — извиках аз. — Просто не бива да правите такива неща! Не мога да повярвам колко зле се почувствах самата аз, като сложих онази костичка в роклята ти!

Г-жа Касноф погледна отново към мен.

— Какво си направила? — попита тя с леден тон.

Тук Елодия видя своя шанс.

— Точно така! Тя е тази, която почти не ме уби снощи, слагайки омагьосана кост в роклята ми.

— Само защото ти омагьоса моята рокля преди това — изкрещях в отговор.

— Само защото ти се опитваше да откраднеш приятеля ми.

Това беше достатъчно за г-жа Касноф.

— Момичета! — извика тя, тропайки по бюрото си. — Времето да се карате за рокли и момчета приключи. Две от посестримите ви са сериозно пострадали, а една е мъртва.

— Но... нали вече всичко е наред? — каза Елодия тихо. — Вие отпратихте вампирите.

Г-жа Касноф потърка челото си с ръка.

— Не можем да сме сигурни, че Джена или Байрон са отговорни за нападенията. И двамата се кълнат в невинността си, а и снощи никой от тях не показва признаци да е пил кръв.

Замислих се за картинката в онзи учебник, на която членовете на Окото източваха кръв, а Алис ми каза, че те ме виждат, дори тук.

— Г-жо Касноф, — рискувах аз. — Мислите ли... мислите ли, че е възможно членове на Окото да са се промъкнали в училището?

— Как изобщо ти хрумна? — попита Елодия, но г-жа Касноф вдигна ръка.

— Видях нещо подобно в една книга. Те убиваха вещица с източване на кръвта ѝ. Тя имаше същите такива дупки на врата, каквито имаха Холи, Четън и Анна. Зачудих се дали е възможно...

— Аз също съм виждала тези илюстрации, София — прекъсна ме г-жа Касноф. — Но няма никакъв начин за членовете на Окото да проникнат в Замъка. Има твърде много предпазни заклинания. А дори да успеят да ги прескочат, какво биха направили? Ще се крият на този малък остров с месеци, опитвайки се да проникнат в училището? — Тя поклати глава. — Не звучи много логично.

— Освен ако не са били вече в училището — казах аз.

— Какво имаш предвид? — попита тя и повдигна вежда. — Като учител? Или ученик? Невъзможно е.

— Но...

— София, знам, че не искаш да повярваш, че Джена може да е отговорна за това. Никой от нас не иска. Но се опасявам, че на този

етап това е най-логичното обяснение. Джена беше изпратена до главната квартира на Съвета, където ще има възможност да се защити. Но ти трябва да приемеш, че тя може би е виновна.

Сърцето ми се сви при мисълта за Джена, уплашена и самотна, на път за Лондон, където може би ще бъде убита. Може би дори от собствения ми баща.

— Съжалявам — каза г-жа Касноф, като се протегна през бюрото си и хвана ръката ми. — Съжалявам и за двете ви. Но може би това ще ви даде възможност за момент да пренебрегнете различията си поне временно. В крайна сметка вие сте единствените членове на сборището си. — Тя се усмихна към мен. — Независимо дали това ти харесва, или не. За днес ще ви дам свободен ден от учебни часове. Докато не получим официално становище по случая от Съвета, искам да се наглеждате една друга. Разбрахте ли ме?

И двете смънкахме в отговор и излязохме от кабинета.

Прекарах остатъка от деня в стаята си. Без Джена се чувствах самотна и не можех да не се разплача, когато погледнах към плюшеното й лъвче, което бяхме кръстили Брам на майтап. Всичките й книги бяха тук. Не й бяха позволили да вземе нищо със себе си.

Останах в стаята си и не слязох за вечеря. Късно по някое време чух тропане по вратата и Арчър ме повика.

— Софи, тук ли си?

Не отвърнах нищо и след известно време чух как си тръгва.

Лежах будна в леглото си до полунощ, когато меката зеленикава светлина от магията на Алис светна през прозореца.

Отметнах завивката и скочих на крака, горяща от нетърпение да се махна от тази къща, да се понеса в небето и да разкажа на Алис за всичко, което се случи.

Дори не се стараех да съм тиха по стълбите, докато бързах към входната врата. Тъкмо хващах дръжката, когато чух глас.

— Стой!

Сърцето ми веднага скочи в гърлото, обърнах се и видях Елодия в основата на стълбището със скръстени ръце и самодоволна усмивка.

ДВАДЕСЕТА И СЕДМА ГЛАВА

— Знаех си! — извика тя силно. — Знаех си, че си се забъркала в нещо. Много бързо ще се присъединиш към малката пиявица в Лондон, когато г-жа Касноф открие, че си направила заклинание за сън на цялото училище.

Все още бях замръзнала на вратата хваната за дръжката. От всички хора, които можеха да ме спипат, защо трябваше това да е точно Елодия? Чудех се какво да ѝ кажа, за да не хукне при г-жа Касноф.

Изведнъж си спомних изражението на лицето ѝ, когато ме попита за заклинанието с костичката, и ми хрумна чудесна идея. Само се надявах Алис да няма нищо против.

— Добре, спипа ме. — Опитах се да се усмихна, но сигурно съм изглеждала по-скоро като не съвсем с всичкия си, понеже Елодия отстъпи крачка назад. — След като видях, че съм много зле с магическите умения, не благодарение на теб, започнах да вземам... хм, частни уроци от един от духовете тук.

— О, я стига — завъртя очи Елодия. — Частен учител по магия? И по случайност е призрак? Да не мислиш, че съм чак толкова безмозъчна? — Тя присви очи злобно. — С кого имаш среща? С някое момче? Защото ако е Арчър...

— Няма абсолютно нищо между мен и Арчър — заявих аз. Това практически не беше лъжа, макар да бях лудо влюбена в него, а той май имаше намерение да ме целуне снощи на бала. Но не е като да се срещаме тайно в горите или нещо такова. Без значение колко ми се искаше да бе точно така.

Усмихнах се и подадох ръка на Елодия.

— Искаш ли да научиш някои страхотни заклинания? Ела с мен.

Точно както и предполагагах, мисълта за учене на нови заклинания беше твърде привлекателна за Елодия, за да откаже просто така.

— Добре — отвърна тя. — Но ако това е някой трик, който завършва с моето убийство, мисли му.

Алис сигурно се е досетила, че Елодия също ще дойде, защото отпред открихме две метли.

Елодия се ококори като дете на сутринта след Коледната нощ.

— Ти летиш на метла?

— Е, хайде — засмях се аз и повторих точно каквото ми беше казала Алис първия път. — Бъди традиционалистка поне веднъж.

Понесохме се през нощта, а студеният вятър изпълваше дробовете ни. Над нас звездите проблясваха в мастилено синьото небе. Чух как Елодия се смее зад мен и се обърнах. Погледите ни се срещнаха в първата искрена усмивка, която споделяхме.

Когато кацнахме на гробището, представих Елодия на Алис като „член на моето сборище“. Алис ме изгледа изненадано, но не каза нищо.

— Е, с каква магия се занимавате вие двете на това злоещо място? — попита Елодия.

— С много неща — отвърна Алис.

На лунната светлина кожата ѝ изглеждаше гладка като порцелан, а по бузите ѝ имаше руменина. Дори очите ѝ изглеждаха по-ярки. Запитах се дали използва някакви разкрасителни заклинания. Искрено се надявах да науча някое такова един ден.

— Софи се научи много добре да призовава предмети — обясни Алис, — а сега работи над заклинание за преместване.

Елодия ме изгледа поразена.

— Може да правиш така, че предмети да се появяват от нищото?

— Аха — отвърнах аз, все едно това не е кой знае какво, макар най-големият предмет, който можех да призова, беше лампа, и то с адски усилия.

Концентрирах се върху нещо дребно, което нямаше да ме остави без дъх от усилие, магнах с ръка и във въздуха пред Елодия се появи изумрудена брошка. Тя зяпна от изненада, а аз се усмигнах на Алис.

Елодия се пресегна и взе брошката, като я прехвърляше из ръцете си.

— Научи ме — каза тя на Алис.

Елодия възприемаше много бързо, много по-бързо от мен. В рамките на един час тя успя да появи химикалка и една фина жълта пеперуда. Може да се каже, че леко ѝ завидях. Досега не бях успявала

да появя нещо живо. От друга страна, Алис не изглеждаше особено впечатлена от Елодия и не я хвалеше така, както мен.

Докато те се занимавах с това, аз се упражнявах да се преместя от едно място на друго. Заклинание, което все още не успях да направя. Алис каза, че най-добрите вещици могат да прекосят океани с това заклинание, но за момента аз се затруднявах дори с преместване от сантиметър. В един момент с Елодия бяхме толкова изтощени, че седнахме на земята и се облегнахме на оградата. Алис застана до едно дърво и се взираше в небето.

— Надявам се, че не е проблем, че дойдох и аз — каза Елодия.

— А защо дойде със София? — попита Алис. Не звучеше ядосана, просто любопитна.

— Елодия ме хвана да се измъквам и аз я поканих да дойде. Помислих си, че сигурно ще ѝ бъде интересно да научи някои нови заклинания.

— Г-жа Касноф каза да те държа под око — каза Елодия, но после се засмя.

Не знаех дали е от замайването от магията, или беше просто много доволна, че е тук.

— Защо? — попита Алис и двете с Елодия придобихме сериозни изражения.

Накратко разказах какво се случи снощи с Анна и как Джена и Байрон бяха изведени от училището.

— Сигурни ли са, че работата е на вампир?

— Не, но просто не знаят кой би могъл да бъде — отвърна Елодия.

— Окото, разбира се — каза Алис и аз усетих как Елодия се намести малко по-близо до мен.

— Вече ги питах за това — казах аз. — Г-жа Касноф твърди, че няма начин да са проникнали в училището. Имало твърде много защитни заклинания.

Алис се засмя така зловещо, че ме побиха тръпки.

— Да, и на мен ми казаха това. Нищо не ми костваше да направя заспиващо заклинание върху цялото училище, въпреки жалките им защиты. Наистина ли мислите, че за Окото бе представлявало трудност?

— Но нали те не използват магия? — възразих аз, макар да не звучах особено убедително.

Елодия се присламчи още по-близо.

— Така ли? — попита Алис.

Тя дойде при нас и се наведе леко. Дългите ѝ бели пръсти хванаха копчетата на жилетката ѝ и я свалиха, започна да разкопчава и роклята си.

Гледах я, замръзнала от ужас. Тя разтвори роклята от лявата си страна. На мястото, където трябваше да се намира сърцето, имаше огромна зейнала рана.

— Ето това направиха на мен, София. Проследиха ме, преследваха ме, докато вече не можех да бягам, а после изтръгнаха сърцето ми. Тук в „Хеката“.

Можех единствено да се вирам в дупката и да клатя глава невярващо. Усещах как Елодия трепери до мен.

— Да, София — каза Алис тихо.

Погледнах я в лицето и видях, че ме гледа с жалост, сякаш съжалява, че се налага да виждам всичко това.

— Самият председател на Съвета ги прати след мен. Той ме подмами да се чувствам в безопасност тук, а после ме предаде като жертвено агне.

— Но защо? — едва прошепнах аз.

— Защото се страхувах от силата ми. Бях по-силна от тях.

Главата ми се замая и ми се стори, че ще повърна. Всички онези гадости, които ни показаха първата вечер в „Хеката“, бяха нищо в сравнение с тази единствена рана и история.

— Баща ти вярва, че тук си в безопасност, защото не знае истинската история за моята смърт. Но, София, трябва да ми повярваш. Тук си изложена на огромна опасност. — Тя погледна към Елодия. — Ти също. Някой се стреми да отстрани всички силни вещици и само вие двете останяхте.

Сега беше ред на Елодия да поклати глава.

— Не, не, няма начин. Нападенията бяха дело на Джена. Тя е вампир. Тя... тя трябва да е била.

Лицето на Алис остана напълно спокойно като маска.

— Може и така да е било. За ваше добро се надявам, че точно това е станало. — Тя се протегна и ни хвана за ръцете. — Но в случай

че не е така...

Изведнъж почувствах силна топлина. Толкова силна, че трепнах и се отдръпнах. Усетих как Елодия се опитва да направи същото, но Алис ни задържа, докато започнахме да скимтим. Най-после горещината отслабна и тя ни пусна. Огледах ръката си и с изненада установих, че не само не е изгорена, но дори не се е зачервила.

— Какво беше това? — попита Елодия с треперещ глас.

— Защитно заклинание. Ще ви помогне да *разпознавате* враговете си, ако моментът настъпи.

Докато летяхме към училището, никой от нас не посмя да каже и думичка. Този път нямаше въодушевен смях, нито чувство за безтегловност или свобода.

Когато се приземихме, Алис свали от врата си една огърлица, точно като тази, която ми даде първата вечер. Елодия не си я сложи веднага. Просто я погледна, намръщи се и я стисна в шепата си.

— Благодаря за урока — каза тя на Алис.

После ме погледна, все още пребледняла, и каза:

— До утре, Софи.

— Наистина ли мислиш, че Окото е тук? — попитах Алис, след като Елодия си тръгна.

Тя се загледа в Замъка. Огромната сграда изглеждаше като многооко чудовище в мрака.

— Тук има нещо — каза тя най-после. — Но какво, не мога да кажа със сигурност. Поне засега.

Хвърлих поглед към Замъка и знаех, че тя е права. Някаква сянка се беше надвесила над сградата и сякаш се приближаваше все повече и повече. А над нас облаците се плъзгаха към месечината и нощта ставаше все по-тъмна. Замислих се, че се налага да се изкача по тъмното стълбище и да се прибера в празната си стая.

— Мислиш ли, че... — започнах аз, но когато се обърнах, Алис си беше тръгнала и аз се оказах сама и трепереца в нощта.

ДВАДЕСЕТА И ОСМА ГЛАВА

Смятах, че Елодия няма да иска да дойде отново, след сцената с изтръгнатото сърце на Алис, и се изненадах да я видя на стълбите следващата нощ.

— Откога се срещаш с Алис? — попита тя, докато слизахме.

— Може би някъде от средата на октомври... — отвърнах аз.

Елодия кимна, сякаш точно този отговор очакваше да чуе.

— Значи след случката с Частън?

— Да. Това каква връзка има?

Но тя не отговори.

Елодия идваше с мен всяка нощ през следващите две седмици. Алис не показваше да има нещо против, а аз бях изненадана да открива, че присъствието ѝ не ми беше неприятно. Всъщност у мен се прокрадна подозрение, че започвам да я харесвам.

Не че се беше променила кой знае колко, но определено беше по-любезна и поносима. Може би просто ме използваше, заради Алис. Само след няколко нощи упражнението тя можеше да появи предмет с размерите на канапе и бързо премина към опити да направи транспортиращо заклинание. Не че някоя от нас е успяла за момента.

Но не мисля, че е само заради магията. Според мен тя бе самотна. Анна и Частън вече ги нямаше и досега не се бях замисляла до каква степен тя общува само с тях. Като изключим Арчър, разбира де. А и те като че ли прекарваха вече по-малко време заедно. Елодия каза, че била „прекалено заета“ с други неща, докато Артър каза, че ѝ давал малко пространство.

Между мен и него нещата също вървяха странно. След бала отношенията ни драстично се промениха и непринуденият начин, по който прекарвахме времето си в мазето, напълно се изпари. Сега прекарвахме целия час в подреждане и описване на предметите, вместо в шегички и закачки. Понякога го поглеждах, без той да забележи, и

виждах онзи дистанциран поглед, все едно присъства само физически, докато мислите му бяха далеч.

Не знаех дали мисли за Елодия, или пък, като мен, е разочарован от появилата се помежду ни дистанция.

Ноември беше мрачен и дъждовен, от което настроението ми съвсем се развали. Колкото и да бях доволна, че с Елодия ставаме нещо като приятелки, тя все пак не беше Джена.

Около седмица след нападението над Анна г-жа Касноф обяви по време на вечеря, че съветът е извадил Лорд Байрон от всякакво подозрение. Все пак той имаше солидно алиби. Точно в този момент е разговарял по телепатия с някой Съвета. Но колкото и да настоявах, г-жа Касноф отказваше да ми даде каквато и да било информация Джена и аз вече бях ужасно притеснена.

Майка ми, понеже е майка, винаги, като ѝ се обаждах, успяваше да надуши, че нещо не е наред, но този път ѝ казах, че съм го закъсала с часовете. Не споменах абсолютно нищо за Частън, Анна и Джена. Това щеше да я побърка, а знаех, че и без това достатъчно се тревожи за мен.

Не понасях да стоя сама в стаята си, затова когато нямах работа в мазето, стоях в библиотеката. Четях книги, свързани с магическото общество, и се надявах да открия нещо, което би могло да оневини Джена. Засега единствените същества, за които се знаеше, че могат да източат нечия кръв, бяха вампирите, демоните и, ако се вярва на източника, членовете на Окото на Бога. Откакто г-жа Касноф отхвърли теорията ми за Окото, се насочих към книги за демоните. Но имах чувството, че всяка книга за демони в тази библиотека е написана на латински. Опитах се да използвам заклинание за превод, но книгата се оказа защитена. Единственото, което успях да прочета, бяха само факти, които и без това знаех, като например това, че могат да бъдат убити само с меч от демонично стъкло. Искрено се надявах да няма демон в „Хеката“, защото откриването на този меч не е като да изтичаш в магазина и да си купиш един.

В една дъждовна ноемврийска вечер, точно след вечеря, взех няколко от книгите за демони и тръгнах към кабинета на г-жа Касноф. Заварих я вътре да пише нещо в дебела папка. Носеше се приятна музика, която, както и в нощта на бала, не идваше от никое конкретно място.

Щом влязох, тя веднага вдигна поглед към мен.

— Да?

— Имам няколко въпроса относно тези... — казах аз и показах книгите.

Тя леко се намръщи, но затвори папката и направи жест с ръка да седна.

— Има ли някаква конкретна причина, поради която проучваш демоните, София?

— Ами... прочетох, че те понякога пият кръвта на жертвите си, и си помислих, че може би нещо такова се е случило с Частън и Анна.

Известно време тя не каза нищо, просто ме изгледа изпитателно. Осъзнах, че музиката е спряла.

— Софи, — започна тя. За пръв път ме наричаше така. Гласът ѝ звучеше уморено. — Разбирам колко много искаш да оневиниш Джена.

Знаех какво се кани да каже. Същото, което каза и за Окото. Реших да избързам.

— Не мога да прочета нито една от тези книги, защото са на латински, но разгледах илюстрациите и там са показани демони, които изглеждат като хора.

— Вярно е. Но също така е вярно, че бихме разбрали, ако подобно същество прекрачи границите на училището.

Изправих се и треснах една от книгите върху бюрото ѝ.

— Сама казахте, че отговорът невинаги е в магията! Може би вашето защитно заклинание не е толкова добро. Може би някой има сила, по-голяма от вашата, и е успял да неутрализира заклинанието ви.

Г-жа Касноф се изправи. Появи се известно напрежение във въздуха и много силно усетих, че тя не е просто директорка. Също така беше и много могъща вещица.

— Не си позволявай да ми повишаваш тон, млада госпожице. Макар да е вярно, че магията невинаги е отговорът за всичко, предположенията ти са невъзможни. Много ми е мъчно за теб, но се налага да се съгласиш, че през трите седмици, в които Джена я няма, нито ти, нито Елодия, нито който и да било друг, е бил нападнат. Направила си лош избор на приятелка, но никой не може да ти помогне по този въпрос.

Гледах я в очите, а дишането ми беше толкова учестено, сякаш съм тичала.

Тя прокара ръка през косата си и забелязах, че ръката ѝ трепери.

— Извинявам се, ако съм била прекалено рязка, но трябва да разбереш, че вампирите не са като нас. Те са чудовища и беше глупаво от моя страна да го забравя. На мен също ми е неприятно, Софи. Аз приех предложението на баща ти да вкара вампир в училище. Сега имам мъртва ученичка и други две, които може би няма да се завърнат, а много могъщи магьосници са ми ядосани. Искане ми се да вярвам, че Джена няма нищо общо с това, но фактите сочат друго.

Тя си пое дълбоко въздух и тикна книгата обратно във вцепенените ми ръце.

— Ти си вярна приятелка, щом търсиш начин да я оневиниш, но в този случай, опасявам се, усилията ти са напразни. Не желая да правиш повече проучвания върху демоните, ясна ли съм?

Не казах нищо в знак на съгласие, но тя се държеше така, все едно съм казала.

— А сега вече ми се струва, че закъсняваш за работата си в мазето, така че ти препоръчвам да побързаш, преди г-жа Вандерлиден да е тръгнала да те търси.

През насълзени очи видях как сяда обратно на мястото си и отваря папката. Бях бясна заради упорития ѝ отказ да признае, че е възможно да има нещо в „Хеката“, за което тя не знае. Също така чувствах и много силна тъга. Няма значение какво съм открила или над какви теории съм разсъждавала. Най-простото обяснение, че всичко е дело на Джена, е и най-удобното, така че всички вярваха в него. Всичко друго би значело, че грешат или, което е по-лошо, че не са всесилни.

Докато стигнах мазето, сълзите ми бяха пресъхнали. Замести ги тъпа болка зад очите. Заварих Ванди да ме чака на вратата. Очаквах да ми отхапе главата, дори и буквално, но може би е забелязала нещо по изражението ми, защото каза само:

— Закъсняваш.

А после ме побутна леко по стълбите.

След като заключи зад гърба ми, Арчър вдигна поглед от лавиците.

— А, ето те и теб. Ванди беше ли пуслала назгулите по петите ти?

— Не.

Грабнах папката и се насочих към най-близката лавица.

— И какво? Няма да ми отговориш нищо заядливо? Няма ли да се върне обичайната Софи Мерсер?

— Не съм в най-заядливата си форма точно сега, Крос — казах аз и заобиколих рафтовете, без реално да виждам какво има на тях.

— Хм — каза той нежно. — Какво ти е?

— Какво ли може да ми е, я да видя? Единствената приятелка, която имах тук, вече я няма и може би никога няма да се върне. Всички са убедени, че тя е чудовище, и не са склонни да слушат каквито и да било други идеи.

— Какви други идеи? — попита той. — Софи, тя е вампир. А те правят точно такива неща.

— Значи и ти вярваш в това?

Той хвърли папката.

— Да, вярвам. Знам, че ти е приятелка и всичко това е ужасно, но не беше единственият приятел, който имаш тук.

Толкова бях ядосана, че направо треперех.

— Да не би да кажеш, че и ти си ми приятел, Крос? Защото мога да се закълна, че едва сме разговаряли слез случката на бала.

Той отмести поглед и видях как се стегнаха мускулите на челюстта му.

— Държиш се много странно оттогава.

— Аз? — възкликна той и ме погледна възмутено. — Ти си тази, която дори не ме поглежда. И извинявай, ако съм твърде подозрителен, но откакто с Елодия се сблизихте, тя се отдръпна от мен.

Поклатих глава объркана, докато не ми просветна какво намеква.

— Според теб съм издрънкала на Елодия това, което ми каза? Че си искал да прекараш бала с мен... Мислиш, че съм го направила, за да те разкара и да останеш само за мен? — Той не отговори нищо и го побутнах леко. — Стига си се превземал — почти изръмжах аз.

Опитах се да мина покрай него, но той хвана ръката ми и ме дръпна към себе си толкова рязко, че едва не се блъснахме.

За няколко секунди останахме така, вгледани един в друг и задъхани. Видях как очите му потъмняват, точно като на Джена, когато видя капките кръв по ръката ми. Но това беше друг вид глад. Такъв, какъвто и аз познавах.

Не му мислих много. Просто се доближих към него и притиснах устните си към неговите.

Той отвърна на целувката ми и изръмжа, ръцете му ме обгърнаха и ме стиснаха толкова силно, че ми беше трудно да дишам. Не че ме интересуваше. Сега мислех само за него, за устните му върху моите, за тялото му, притиснато към моето.

Целувала съм се няколко пъти преди това, но изобщо не беше същото. Бях наелектризирана от глава до пети и в ума ми изплува споменът за думите на Алис, че привличането е магия само по себе си. Беше напълно права.

Разделихме се за миг, за да си поемем дъх. Запитах се дали изглеждам така замаяна като него, но след това той ме целуна отново и се спънахме в лавиците. Нещо падна и се разби на земята. Чух звука от стъкло под обувките на Арчър, който ме притисна към стената.

Някои по-чувствителни части от мен се възпротивиха на идеята първият ми път да се случи в *мазе*, но щом ръцете му се плъзнаха под блузата ми, започнах да смятам, че мазето е място, не по-лошо от всяко друго.

Не усещах ръцете си, сякаш бяха чужди. Започнах да разкопчавам копчетата на ризата му. Исках да докосна кожата му точно така, както той докосваше моята. Сигурно се е чувствал по същия начин, понеже се отдръпна леко назад, за да ме улесни. Започна да ме целува и слизаше все по-надолу, а аз отметнах глава назад и я подпрях на стената.

Плъзнах ръце под ризата му, устните му бяха на врата ми и усещането беше толкова невероятно, че ми отне известно време да осъзная, че лявата ми ръка, с която докосвах гърдите точно над сърцето му, гори. Вдигнах с усилие глава, за да видя какво става.

И тогава вълната от страст, която замъгляваше ума ми, отстъпи място на безмълвен шок. През пръстите си виждах, че на гърдите му имаше татуировка — черно око със златен ирис.

ДВАДЕСЕТА И ДЕВЕТА ГЛАВА

В началото отказвах да повярвам на това, което виждах. Тогава Арчър забеляза как съм се вцепенила, отдръпна се и погледна надолу.

Когато отново вдигна очи към мен, беше пребледнял и на лицето му бе изписана паника. Тогава осъзнах, че видението с татуировката е било истинско. Това беше знакът на Окоето на Бога. Арчър беше един от тях. Казах си тези думи наум, но като че ли не успях да ги обмисля. Знаех, че съм в опасност, че трябва да извикам или да побягна, или нещо друго, но не можех да помръдна.

— Софи... — каза Арчър.

Сякаш името ми беше нещо като код, който разруши вцепенението ми. Бутнах го с всички сила. За щастие той изобщо не очакваше, иначе никога нямаше да успее да го съборя. Той се удари в един рафт и цялото му съдържание се разсипа по пода. Някаква жълтеникава течност се разля от един счупен буркан. Аз хукнах да бягам, но Арчър вече се беше окопитил и ме хвана за ръката. Мисля, че още веднъж каза името ми, но не съм сигурна. Извъртях се внезапно и отново успях да го разбалансирам. Той се подхлъзна върху жълтеникавата течност и аз забих лакът в гърдите му с всички сила. Той се приведе напред, сякаш не му достигаше въздух, и аз използвах момента да забия пета в лицето му.

Умение номер три, ако не се лъжа.

Точно като на тренировките.

Арчър стисна устата си с ръка и алена кръв се запроцежда през пръстите му. Почувствах как нелепата нужда да се изхилия се надига в мен.

Допреди малко целувах тези устни, а сега кървяха заради мен. Той протегна ръка да ме хване, но беше бавен и успях да се измъкна.

Колко пъти сме се били по време на тренировките? Все едно сме се подготвяли за този момент. Помня как Арчър се смееше на неумелите ми опити да блокирам ударите му и се шегуваше, че няма да е никак трудно да ме убие.

Отново се отскубнах от хватката му и хукнах към стълбите. Единственото, за което можех да мисля, беше, че Арчър ме целуна, че той е убил Холи и нападнал Частън и Анна. Не се обръщах назад, но ми се стори, че усетих пръстите му да се домогват до глезена ми. Тичах към вратата, понеже просто бях забравила, че е заключена. О, Боже мой! Беше заключена.

Започнах да блъскам по вратата и да крещя.

— Ванди! Г-жо Касноф! Помощ!

Блъсках с всички сили и в един момент се обърнах, за да погледна Арчър. Той дърпаше крачола на панталона си. Отне ми известно време, за да осъзная, че вади нещо, завързано за крака му.

Нож. Сребърен нож, като този, с който са изтръгнали сърцето на Алис.

Писъкът ми беше немощен и скован от страх, сякаш гледах кошмар.

Но Арчър не се доближи до мен. Затича се към малкия прозорец в дъното на помещението и прониза с ножа древната ключалка.

Чувах гласове от другата страна на вратата, стъпки и дрънкане на ключове.

Когато ключалката щракна, Арчър вече се измъкваше през прозореца. Хвърлих му последен поглед, но не можех да разчета изражението му.

Той изскочи през прозореца точно в момента, когато Ванди отвори вратата, а аз се строполих върху нея.

Стоях на канапето в кабинета на г-жа Касноф с чаша горещ чай в ръце. По миризмата му усещах, че не е само чай, но още не го бях опитала. Не можех да спра да тракам със зъби, за да мога да отпия, въпреки че г-жа Касноф ме наметна с одеяло. Не бях сигурна дали изобщо някога ще спра да треперя.

Тя седна до мен и погали косата ми. Беше странен майчински жест и се почувствах по-скоро неудобно, отколкото спокойна. Ванди стоеше до вратата и току потриваше челото си с ръка. Отдавна никой не беше казал и дума.

Изведнъж г-жа Касноф ме попита отново:

— Сигурна ли си, че това беше знака на Окото?

Вече не знам за кой път ме питаше, но аз просто кимнах и се опитах да поднеса чашата с чай към устните си.

Тя въздъхна така, сякаш беше на сто години.

— Но как? — възкликна тя за пореден път. — Как е възможно някой от нашите да е член на Окото?

Затворих очи и най-после отпих. Показах се права, чайт беше подсилен с някакъв алкохол. Заля ме гореща вълна, но не ми помогна да спра да треперя.

Как, замислих се и аз. Как?

Чудих се, дали не се е присъединил към тях, когато е напуснал училището за известно време миналата година. Но това беше логичен въпрос, а умът ми се затрудняваше да разсъждава логично точно сега.

Арчър беше член на Окото! Арчър се опита да ме убие!

Не можех да спра да си повтарям това наум. Запитах се дали не се беше сприятелил с мен нарочно, за да се опита да ме убие.

А защо ли е започнал да ходи с Елодия?

Сложих ръка на сърцето си и г-жа Касноф веднага ме попита дали ме е наранил.

— Не — отвърнах аз.

— Явно си вкарала няколко добри удара — каза Ванди и кимна към дясната ми ръка, която придобиваше виолетови оттенъци и се подуваше в резултат от сблъсъка си с Арчър.

— Да, благодаря за висококачествената подготовка. Много съм ви задължена — казах аз с равен тон.

— Аз просто не разбирам — започна г-жа Касноф. — Трябваше някак да забележим. Трябваше да го усетим. Или поне някой трябваше да е забелязал татуировката.

Поклатих глава.

— Тя беше скрита. Появи се само защото... — заради защитното заклинание, което Алис ни направи. Но аз все още не исках да казвам за нея. — Защото си направих защитно заклинание — излъгах аз. Както винаги, не се справях много добре с лъжите, но те бяха прекалено разтърсени от случилото се, за да забележат. — Когато го докоснах, знакът се появи.

Г-жа Касноф ме изглежда.

— Докоснала си го?

Лицето ми пламна от смущение. Сякаш не беше достатъчно, че момчето, в което бях влюбена, се превърна в убиец, а сега трябва да се червя, задето съм се целувала с него в мазето.

За щастие в този момент пристигна г-н Фъргюсън, учителят на зооморфите. Съблече палтото си и го изтръска от водата, защото навън валеше силен дъжд.

След него пристигнаха една огромна хрътка и планински лъв. Хрътката се превърна в Грегъри Дейдидсън, а лъвът, както и предполагагах, в Тейлър. За пръв път откакто Бет ѝ каза кой е баща ми, тя не ме гледаше злобно. Даже бих казала, че сега имаше съжаление в погледа ѝ.

— Няма и следа от него — каза г-н Фъргюсън. — Претърсихме целия остров.

Г-жа Касноф въздъхна:

— Нито една от проследяващите ми магии не дава резултат. Сякаш се е разтворил във въздуха. Трябва спешно да информираме Съвета, че сме имали проникване. Софи, баща ти със сигурност ще иска да чуе подробности, а защитните ни заклинания трябва да бъдат по-сериозни. Също така трябва да съобщим на останалите ученици какво се е случило.

При последните ѝ думи потрепнах и за мой ужас тя зарови лице в дланите си, издавайки звук, подобен на ридание.

— Всичко ще е наред — казах аз.

Тя се сепна и ме погледна. Очите ѝ бяха зачервени от напирещите сълзи.

— Толкова съжалявам, София. Трябваше да те послушам.

Преди няколко часа тези думи биха ме накарали да танцувам от радост. Сега просто се усмихнах тъжно.

— Не се тревожете за това.

Бях доволна, че всичко това оневиняваше Джена и тя може би щеше да се върне, но този лъч щастие беше погребан под купчината болка, тъга и гняв. Искях невинността ѝ да се докаже, но не по такъв начин.

Оставих учителките да организират събранието за утре сутрин и тръгнах към стаята си. Макар да ми липсваше Джена, сега имах огромна нужда да остана сама.

На стълбището срещнах Кал.

— Добре съм — казах аз и протегнах ръка. — Ще се оправя от само себе си.

— Не е само това. Г-жа Касноф не иска да оставаш сама отсега нататък. Не и преди да намерим Арчър.

Въздъгнах.

— Е... какво сега? Ще дойдеш с мен в стаята ми ли?

Той кимна.

— Добре.

Сложих ръка на парапета и се понесох по стълбите. Сега вече разбирах израза „боли ме сърцето“. Точно така се чувствах. Все едно съм болна, но ме боли душата вместо тялото. Бях ужасно уморена. Точно когато си мислех, че мога да преразгледам решението си никога да не стъпя в тукашните вани, чух Елодия да ме вика.

— Софи?

Обърнах се и я видях да стои във фойето. Беше преbledняла и за пръв път не изглеждаше чак толкова красива.

— Какво става? — попита тя. — Всички тук ми казват, че Арчър те бил нападнал в мазето или нещо подобно. Но не мога да го открия никъде.

Точно когато си мислех, че болката в сърцето ми няма накъде да се влоши, тя сякаш избухна изведнъж.

— Почакай тук — казах на Кал.

Хванах Елодия за ръка и я заведох до най-близкото канапе. Разказах ѝ какво се случи, като пропуснах онази част с целуването и наблегнах на борбата и татуировката върху сърцето му.

Тя просто клатеше глава невярващо. Очите ѝ се напълниха със сълзи. После се застичаха по бузите ѝ и капеха по роклята, оставяйки мокри петънца.

— Това е невъзможно — каза тя, когато приключих с разказа. — Арчър... не би могъл да нарани никого. Той...

Тя избухна в плач и аз се протегнах, за да я прегърна, но тя отблъсна ръцете ми.

— Чакай малко — каза тя и за миг изплува образът на предишната Елодия. — Как успя да видиш татуировката му?

— Казах ти — отвърнах аз, но някак си не можех да я погледна в очите. — Заради това защитно заклинание, което Алис ни направи...

— Това го разбрах. Но защо си го докоснала там?

Погледнах я в очите и се опитах да измисля логична лъжа. Но бях прекалено уморена и тъжна, така че нищо не се получи. Виновно забих поглед в земята.

Очаквах Елодия да се развика или да заплаче. Или поне да ме удари, но тя не направи нито едно от тези неща. Просто зарови лице в дланите си и се отдалечи.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Очаквах новината за Арчър да потисне всички, но стана точно обратното. Вместо да се притесняват, че член на Окоето се е промъкнал в училището, всички бяха доволни, че мистерията най-после е разгадана и сега животът може да си продължи нормално. Е, доколкото думата „нормално“ може да се използва за училище като „Хеката“. Поне на зооморфите им беше разрешено да излизат нощем, а феите можеха да се скитат из горите по изгрев и залез-слънце.

Няколко дни по-късно г-жа Касноф ме повика, за да ми съобщи, че Джена се връща, а баща ми ще пристигне на посещение седмица след това.

Би трябвало да съм ентузиазизирана, че най-после ще го видя, но всъщност бях нервна. Дали идваше в „Хеката“ на официално посещение, или защото собствената му дъщеря беше нападната? За какво ще си говорим?

Една нощ се обадох на майка си, за да обсъдим това. Не й разказах нищо за Арчър, би я притеснило прекалено. Само казах, че е имало малко проблеми тук и татко ще дойде да види как е положението.

— Ще го харесаш — каза тя. — Той е много чаровен и доста умен. Ще бъде много развълнуван да се запознаете.

— А защо до сега не е бил развълнуван да ме види? Искам да кажа, ясно ми е, че когато бях малка, ти не си искала да се забъркваме. Но след като станах на дванайсет и получих силата си? Би могъл да ми отдели малко време, нали?

Майка ми първоначално не отвърна нищо, но после каза:

— Софи, баща ти си има свои причини, но нека той да ти каже за тях. Бъди сигурна, че те обича. — След още една кратка пауза тя добави — Има ли още нещо, миличка?

— Доста съм го закъсала с училището — излъгах аз.

Опитвах се да се зарадвам, че ще се запозная с баща си, но ми беше трудно. Чувствах се така, сякаш се движа под водата и всичко,

което ми казваха, изглеждаше някак заглъхнало и далечно.

От друга страна, забелязах, че съм станала известна. Явно трябва да бъдеш нападнат в мазето от прикрит демон-убиец, за да поискат да ти бъдат приятели. Кой знае...

Пошегувах се с това веднъж с Тейлър по време на вечеря. Тя напоследък беше много дружелюбна с мен, явно след като осъзна, че не съм някой шпионин, пратен от баща ми.

— Не знаех, че си толкова забавна — засмя се тя.

Да, старая се да се правя на шут. Може би това ще ми помогне до не се разплача.

Гледах как всички се тълпят около Елодия, за да ѝ изкажат съчувствие. Тя не ми говореше и осъзнах, че ми липсва. Звучи странно, но наистина имах нужда да поговоря с нея за Арчър. Тя беше единствения човек, който се чувстваше точно така, както и аз.

Престанах да се срещам с Алис. Г-жа Касноф беше върна на думата си и постави много силно заклинание, така че дори суперсилите на Алис не можаха да се справят с тях. Аз бих могла просто да се измъкна, но имах чувството, че Елодия точно това прави, така че я оставих да продължи. Все пак аз отнех гаджето ѝ, така че нека да ѝ отстъпя прабаба си. Не съм равностойна размяна, но само това можех да направя.

А и не бях напълно сигурна, че мога да имам доверие на Алис вече.

Като се замисля, дълбоко в себе си изпитвах особено вълнение от заклинанието с роклята на Елодия. Не че съм искала да я нараня, а и не мисля, че е станало, но фактът, че съм отговорна за подобно заклинание, ме изпълваше с вълнение.

Докъде бих могла да стигна?

Влечението ми към тъмната страна не беше единственото, което тревожеше мислите ми. Непрекъснато си спомнях сцени от случката в мазето. Видях ясно как Арчър извади нож. Имаше предостатъчно време да ме намушка и да избяга. Но защо не го направи? Задавах си този въпрос непрекъснато, но не можех да открия отговора, който действително търсех — възможно ли е Арчър всъщност да не е член на Окоето и това да е някаква ужасна грешка?!

Седмица след тази случка седях на прозореца и разлиствах учебника по Магическа литература, макар да беше пределно ясно, че

лорд Байрон няма да се върне в училището. Явно е казал нещо грубо на г-жа Касноф, като го е помолила да се върне, защото тя стисна устни презрително, когато ни съобщаваше, че ще имаме нов учител. Този нов учител се оказа Ванди. Мислех си, че би могла да е малко по-любезна с мен, след като едва не бях убита в мазето, но освен че отмени наказанието ми до края на срока (цели три седмици, голяма работа), тя не показва никакво смекчаване.

Вече имахме три есета до петък, затова и се налагаше да чета учебника, който изобщо не ме интересуваше.

Тъкмо стигнах до параграф, в който се говореше за Кристина Розети и нейния пазар за гоблини, когато засякох движение с периферното си зрение. Беше Елодия, която вървеше целеустремено към гората. Предполагам Алис е решила, че метлите привличат много внимание.

Повторих си, че не ревнувам ни най-малко и няма нищо лошо в това, че Алис не е правила опити да се свърже с мен през последните седмици. И без това Елодия напредваше много по-бързо. Хвърлих поглед към гардероба, където прибрах лъвчето на Джена. Скрих го няколко дни, след като тя си замина, защото ми беше тъжно да го гледам. Миналата седмица сложих на врата му огърлицата, която Алис ми даде. И за нея не исках да се сещам.

Не че ми беше необходима, за да ме държи будна.

Все още гледах към гардероба, когато изведнъж вратата на стаята се отвори.

— Липсвах ли ти? — попита Джена с дяволита усмивка.

Не знам коя от нас беше по-изненадана от това, че се разплаках.

Седнахме на леглото ми и Джена ме прегърна, а после извади пакетче кърпички и ми ги подаде.

— Заповядай.

— Мерси — казах аз и си издихах носа в кърпичката. Поех си дълбоко дъх. — Е, сега съм по-добре.

— Тежки седмици, а?

Погледнах я и забелязах, че изглежда по-добре от всякога. Кожата ѝ все още беше твърде бледа, но все пак имаше лека руменина по бузите. Дори розовият ѝ кичур изглеждаше по-ярък.

— Презаредили са те май.

Джена кимна.

— Да, но не мога да повярвам. Арчър никак не ми се връзва с типа таен демон-убиец.

Отново издухах носа си.

— Нито на теб, нито на когото и да било. Видяла си се с тези от Съвета. Уплашени ли са?

— Много. Доколкото чух, Арчър и цялото му семейство просто са изчезнали от лицето на Земята. Никой не знае какво е станало, но е очевидно, че всички са забъркани.

Джена прекара ръка през косата си.

— Не мога да повярвам, че се е прикривал толкова време.

— Да — казах аз и погледнах към ръцете си. — Ужасно е, защото... — въздъхнах аз.

— Защото го мразиш за това, което е направил, но в същото ти липсва — довърши мисълта ми Джена.

— Именно — възкликнах аз изненадано.

Преместих се, за да ѝ направя повече място, и двете се облегнахме на възглавниците ми.

— Е, разкажи ми за Лондон.

Джена завъртя очи и събу обувките си.

— Никога не съм ходила там. Съветът има клон и тук, в Савана, където обсъждат неща, свързани с „Хеката“. Стоях там, а те ме разпитваха всякакви неща, като как съм станала вампир, колко често пия кръв и други такива. Няма да те лъжа, на моменти беше много страшно. Струваше ми се, че всеки момент ще доведат Бъфи да ми види сметката. Имаше и още едно момиче вампир.

— Хубава ли беше? — попитах аз и сбутах Джена с рамо.

— Може би — отвърна тя и се ухили от ухо до ухо.

Единственото, което успях да изкопча от нея, беше, че се казвала Виктория и работела в Съвета.

— Не знаех, че има вампири, които работят за Съвета.

— Да, има такива — каза Джена с оживление, каквото до сега не бях виждала в нея. — Имаше вампири на най-различни длъжности. Някои обучаваха младите, други се занимаваха със сигурността и т.н.

— Докато сме на тази тема, да попитам, дали не си попадала на баща ми?

Тя поклати глава.

— Не, съжалявам. Но чух Викс да казва, че щял да идва след седмица.

— Викс? — възкликнах аз и повдигнах вежди.

Джена се изчерви, а аз се засмях.

— Хей, а дали Брам знае, че скоро ще трябва да те дели с друга?

— Я млъквай — каза тя, но не можеше да събере усмивката си.

— А къде е Брам?

— Пазя ти го — казах аз и станах от леглото, за да го извадя от гардероба.

Беше позатрупан с дрехи, но го изрових и ѝ го подхвърлих. Тя го прегърна с усмивка.

— О, Брам, толкова ми липсв...

Изражението ѝ се промени и тя пребледня. Гледаше го ужасено. Или по-скоро огърлицата на врата му.

— От къде се взе това?

— Огърлицата ли? Подарък ми е.

— От кого?

Тя вдигна поглед към мен и видях истински страх в очите ѝ. Тръпки пробягаха по гърба ми.

— Защо, какво е?

Джена потръпна и хвърли Брам далеч от себе си.

— Това е кръвен камък.

Взех Брам и свалих огърлицата от врата му. Изобщо не приличаше на кръвен камък. Дори не беше червена.

— Черна е — казах аз и се приближих до нея, но тя се отдръпна още повече.

— Защото това е демонска кръв.

— Какво?!

Джена вдигна блузата си и извади оттам своя кръвен камък. Течността в него бушуваше, сякаш в малка капсула се разразяваше истинска буря.

— Виждаш ли? В моя има бяла магия. Той реагира така, само ако има черна магия наблизо. А това е много силна черна магия, Софи.

Тя стискаше кръвния си камък толкова силно, че пръстите ѝ бяха побелели.

— Същото се случи и в нощта, когато поръси дланите си с онази пръст. Трябваше да кажа нещо още тогава, но ти изглеждаше толкова

щастлива от роклята си и аз реших, че черна магия не може да направи нещо толкова красиво.

Но аз не я слушах. Спомних си думите на г-жа Касноф, че никой не знае как Алис е станала вещица. Замислих се как тя едва говореше с мен след нападението над Частън, а после, след Анна, беше станала много по-жизнена.

Спомних си изражението на Елодия, когато Алис ѝ даде огърлицата.

Елодия беше с нея сега.

Хвърлих огърлицата и тя се разби в ръба на бюрото ми. Черната течност се разля от пукнатината и остави прогорени следи в пода.

Не можех да повярвам каква глупачка съм била. Наивница.

— Джена, извикай г-жа Касноф и Кал. Кажим им да отидат в гората, на гробовете на Алис и Луси. Те знаят къде е това.

— А ти къде отиваш? — попита тя, но не успях да ѝ отговоря.

Просто тичах. По същия начин, както в нощта, когато намерих Частън.

Стрелнах се към гората. Клоните драскаха лицето ми, коренаци и камъни деряха краката ми. Бях само по пижама и тениска, но почти не усещах студ. Просто тичах.

Защото едва сега осъзнах как Алис беше върнала тялото си, как имаше такава огромна сила, макар да беше мъртва. Онзи ритуал в който е участвала, не я е превърнал във вещица. Направил я е демон.

И теб също, прошепнах наум. Ако тя е такава, то това се отнася и за теб.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бях сигурна, че ще намеря Елодия да лежи кървяща или дори мъртва, когато стигна до гробището. Така че много се изненадах да я видя с Алис усмихната, да се премества с магия през няколко метра. Явно най-после беше овладяла заклинанието.

Алис първа ме забеляза и вдигна ръка за поздрав. Погледнах я и се зачудих как изобщо съм могла да си помисля, че е просто поредния дух. Никой от духовете тук не изглежда така истински, толкова пълноценен. Животът просто струеше от нея. Почувствах се ужасно глупава, че не съм го осъзнала по-рано.

Доближих се до тях, изпълнена със страх. Усмивката на Елодия угасна и сега тя гледаше някъде над главата ми.

— Елодия — започнах аз с глас, който би трябвало да е спокоен, но всъщност само показваше колко съм изплашена. — Трябва да се връщаме в училището. Г-жа Касноф те търси.

— Не, не ме търси — отвърна Елодия. Бръкна в деколтето си и извади огърлицата. — Свети, когато някой иска да ме открие и ми казва кой е той. Виждаш ли?

Огърлицата светеше и името ми беше изписано на нея.

— Семейно наследство, а? — казах аз на Алис.

Тя се усмихна, но видях как нещо проблесна в очите ѝ.

— София, не бъди ревнива.

— Не съм. Просто мисля, че с Елодия трябва да се връщаме в училище.

Замислих се колко време ще отнеме на г-жа Касноф и кал да стигнат до тук. Ако Джена ги е открила веднага, щом тръгнах, значи са само на няколко минути след мен.

Алис се намръщи и вдигна ръка, като духаше във въздуха. Нямахше нищо човешко в този жест. Усетих как започвам да треперя.

— Ти се страхуваш, София — каза тя. — Как е възможно да се страхуваш от мен?

— Не се страхувам — излъгах аз и гласът отново ме издаде.

Вятърът клатеше клоните на дърветата, като ги караше да скърцат зловещо и да хвърлят страховити сенки наоколо. Алис се обърна и си пое дълбоко въздух. Този път изражението ѝ стана строго.

— Пратила си ни натрапници. Защо, по дяволите, би направила такова нещо, София?

Тя замахна с ръка по посока на гората и дочух някакво стенание, сякаш дърветата се изкореняваха и се движеха. Осъзнах с ужас, че тя забавяше г-жа Касноф и Кал.

— Извикала си Касноф тук? — попита Елодия, но аз не отмествах поглед от Алис.

— Знам какво си — почти прошепнах аз.

Очаквах да се ядоса или поне да се изненада, но тя просто се усмихна. А това беше дори по-страшно.

— Наистина ли?

— Демон.

Тя се засмя гърлено и в очите ѝ просветнаха червеникавовиолетови пламъчета.

Елодия ме гледаше виновно, но не сведе поглед.

— Ти си призовала демона — казах аз и тя кимна, сякаш ставаше дума за нещо съвсем обикновено.

— Нямах избор — оправда се тя. — Чу думите на г-жа Касноф — враговете ни стават все по-силни. Господи, Софи, та те привлякоха един от нас и го обърнаха срещу собствената му раса. Трябва да сме подготвени.

Елодия каза всичко това с пламенния тон на учителка от детската градина.

— И какво от това? — попитах аз с треперещ глас. — Оставила си я да убие Холи!

Този път тя сведе поглед.

— Жертвоприношението е единствения начин да привържеш демон към себе си.

Искаше ми се да изтичам, да я зашлевя, да изкрещя, но останах вцепенена на мястото си.

Елодия ме погледна с огромни умоляващи очи.

— Не сме имали намерение да я убиваме. Знаехме, че трябва да сме четири, за да удържим демона и да го обвържем със себе си. Но ни трябваше кръв. Така че аз ѝ направих приспиваща магия, а Частън

проби две дупки във врата ѝ с кинжал. Мислехме, че можем да спрем кървенето преди да е станало твърде късно, но тя просто не спираше да кърви.

Обзе ме неописуем гняв.

— Могли сте да вземете кръв от къде ли не. Но сте го направили от точно това място, за да обвините после Джена. С един куршум два заека, а?

Не можех да спра.

— Били сте наясно, че именно вие сте убили Холи, но ме убеждавахте, че е била Джена!

— Аз наистина мислех, че тя е нападнала Анна и Частън — извика Елодия и по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Просто смятахме, че ритуалът се е провалил. Не бях виждала Алис, преди ти да ме заведеш при нея. Заклевам се.

— Защо не се яви на тях? Нали те са те възкресили? — попитах Алис.

Тя вдигна рамене.

— Не ми се занимаваше с тях. Те ме извадиха от Ада, но не изпитвах никаква нужда да служа на три ученички.

Елодия трепна.

— Чудя се, защо ти отне толкова време да го разбереш — продължаваше Алис. — Изглеждаш толкова умно момиче, Софи, а не можеш да направиш разлика между дух и демон.

Тя вдигна леко ръка и Елодия с писък полетя и се стовари върху купчина пръст, точно до оградата на гробището. Остана да лежи неподвижно, но не знаех дали е в безсъзнание, или просто Алис използва магия, за да я обезвреди.

— Знаеш ли какво си мисля, София? Мисля си, че ти винаги си знаела каква съм, но не искаше да си го признаеш. Защото при положение, че аз съм демон, какво смяташ, че си ти самата?

Цялото ми тяло трепереше. Исках да закрия очи и да не чувам това, което казва. Защото беше права. Усещах, че има нещо нередно в нея от самото начало, но не исках да задавам въпроси, защото я харесвах. Харесвах силата, която ми даваше.

— Толкова дълго чаках, за да стигна до теб, София. — Сега тя изглеждаше точно както и преди, като момиче. — Когато тези жалки подобия на вещици направиха призоваващия ритуал, си проправих път

през цяла орда демони, за да бъда аз призованата. Единствено с надеждата, че ще мога да те откроя.

Кръвта бучеше в ушите ми, а слепоочията ми пулсираха.

— Но защо? — прошепнах през зъби.

Усмивката ѝ беше едновременно и красива, и ужасяваща. Очите ѝ светеха като звезди.

— Защото сме едно семейство.

Изведнъж бях хвърлена назад, гърбът ми се удари болезнено в едно дърво, а кората му одраска кожата ми през тениската. Опитах се да помръдна, но крайниците ми бяха сковани и тежки.

— Извинявам се за това — каза тя, — но не мога да те оставя да ми се пречкаш точно сега.

Тя коленичи до Елодия, а аз стоях парализирана и безпомощна. Нежна като майка, която държи в скута бебето си, Алис хвана главата на Елодия. Очите ѝ бяха полуотворени, но като че ли не виждаше. Алис посегна с ръка към врата ѝ и два тънки нокътя се изстреляха от пръстите ѝ, осветени от светлината на кълбото.

Елодия едва потрепна, когато ноктите прободоха кожата ѝ, но аз изпищях. После Алис наведе устни към раната, за да пие. Не издържах на гледката и просто затворих очи.

Не знам колко време е минало, докато си възвърна способността да се движа, но когато най-после се изправих, Алис стоеше пред мен, а Елодия лежеше до вратата на гробището, много бледа и напълно неподвижна.

Затичах се към нея, а Алис не направи дори опит да ме спре.

Коленичих и усетих влажната земя под нас. Лицето на Елодия беше студено, но очите ѝ все още бяха полуотворени и чувах лекото ѝ дишане.

Раните на врата ѝ бяха зачервени и кървящи в контраст с прекомерната бледост на кожата ѝ. Погледите ни се срещнаха и тя раздвижи устни, сякаш искаше да каже нещо.

— Съжалявам — прошепнах аз. — Съжалявам за всичко.

Тя мигна и устните ѝ отново се раздвижиха:

— Ръка.

Помислих, че иска да стисна ръката ѝ, затова се протегнах и взех лявата ѝ ръка в своята.

Тя въздъхна и усетих лека вибрация, сякаш ме хвана ток.

Магията ѝ се посипа върху мен, хладна и нежна като сняг, точно както ми го беше описала. Изведнъж ръката ѝ се изплъзна от моята и тя застана съвсем неподвижно.

Чух Алис да се смее. Обърнах се и я видях да се върти в кръг, хванала с ръце полата си.

— Трябва да призная, че от всички подаръци, които можеше да ми направиш, тя беше най-добрият.

Бавно се изправих на крака.

— Подаръци?

Алис спря да се върти, но все още се кискаше.

— Онази вечер, когато я доведе с теб, бях сигурна, че си разбрала каква съм. Беше много мило от твоя страна да ми я доведеш и да ме спасиш от опасността да ме хванат.

Магията, която Елодия ми предаде все още туптеше във вените ми, но нямах идея какво да правя с нея. Знаех, че е безсмислено да меря сили с Алис, макар да сме от един и същ вид. Тя е имала много повече време да използва силата си, а и можех да се обзаложа, че в ада е научила доста полезни трикове. Така че единственото, което имах в своя полза, бяха няколкото параграфа, прочетени в книгата за демоните, както и чистият ми неподправен гняв.

Алис продължаваше да се смее, опиянена от кръвта на Елодия.

— А сега, след като възвърнах цялата си сила, ние с теб ще бъдем непобедими, София! Нищо няма да може да се изпречи на пътя ни.

Но аз не я слушах. Гледах статуята на ангела с черен меч в ръка. Някаква черна скала.

Демонично стъкло.

В часовете по самоотбрана Ванди непрекъснато ни повтаряше, че всеки си има слабо място. Знаех кое е слабото място на Алис.

Аз.

— Счупи се! — извиках аз и с шумно изпукване мечът се строши на две.

Острието се приземи точно пред мен. Вдигнах го, макар да пронизваше ръката ми с пареща болка. Беше по-тежко отколкото съм предполагала, и се надявах, че ще успея да го вдигна достатъчно високо, за да направя каквото трябваше.

Алис се обърна към мен и ме видя с острието в ръце, но не изглеждаше уплашена, просто объркана.

— Какво правиш, София?

Стоеше на десетина крачки от мен. Знаех, че ако се затичам, ще ме размаже върху някое дърво като буболечка. Но тя беше толкова замаяна, че въобще не очакваше да я нараня. В крайна сметка нали сме семейство.

Затворих очи и се концентрирах, призовавайки всичките си сили, включително и тези на Елодия, които сега притежавах. Силен вятър се завихри около мен, толкова студен, че дъхът ми секна. Сърцето ми заби по-силно, но външно останах спокойна. Отворих очи и видях, че съм непосредствено до Алис.

Очите ѝ се разшириха, но не от страх или изненада, а от радост.

— Ти успя! — извика тя възторжено.

— Да, успях.

После рязко вдигнах острието и ѝ прерязах гърлото.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— И така, оказа се, че съм демон — казах на Джена на другия ден.

Седяхме в стаята си или, или по-точно казано, тя седеше. Аз бях все още в леглото, където ме оставиха Кал и г-жа Касноф, след като ме намериха в гората. Кал успя да излекува повечето рани по краката ми, които сама си бях причинила с глупостта си да хукна боса. Но с ръката ми не беше толкова лесно.

Огледах се. Лявата ми ръка беше добре, но дясната имаше три огромни порезни рани на пръстите, в средата и в основата на дланта. Изглеждаха ужасно. Кал беше направил най-доброто, на което е способен, но за мен демоничното стъкло е смъртоносно и раните бяха сериозни. Най-вероятно белезите щяха да останат завинаги.

А може би просто на Кал не му бяха останали кой знае какви сили след неуспешните опити да съживи Елодия. Той и г-жа Касноф бяха пристигнали броени минути, след като отрязах главата на Алис и гледах тялото ѝ се стопява с пръстта. Кал веднага изтича към Елодия, но всички осъзнахме, че вече е твърде късно. Кал знаеше, че не може да съживи мъртвец, но въпреки това се опита. Чак след като стана ясно, че усилията му няма да дадат резултат, той дойде и издърпа острието от ръката ми.

По пътя към училище почти не бях на себе си, но помня как г-жа Касноф ми разказа, че тялото на Алис било погребано там, заедно с другите демони. Затова са сложили и ангела, който държи меч от демонично стъкло. В случай че някой от тях успее да се измъкне.

— Подготвили сте се по-добре от скаути — казах аз и загубих съзнание.

— Винаги съм смятала, че си голямо зло. Просто не исках да го казвам — обясни Джена.

Опитваше се да се шегува, но очите ѝ бяха тъжни, когато погледна към ръката ми.

С г-жа Касноф си поговорихме доста подробно тази нощ. Тя не ме е излъгала, като каза, че Алис е придобила магическите си сили чрез тъмен ритуал. Просто е пропуснала да спомене, че е бил ритуал за призоваване на демон.

Нямам идея защо някой би поискал да призове демон. За да изпълнява поръчките му? Някакви зли задачи, които се налага да бъдат вършени в дома ежедневно?

Но демоните са лукави и вместо да се превърне в слуга на Алис, той открадна душата ѝ и я превърнал в чудовище. И понеже в този момент е била бременна, детето ѝ също се превърнало в демон. Луси се е омъжила за обикновен човек, така че баща ми е наполовина демон, а аз — само четвърт.

— Но дори и само четвърт демон — каза тя, — може да притежава невиджана магическа сила.

— Чудесно — казах аз, а ръката ми изгаряше от болка заради бялата магия на Кал.

Г-жа Касноф през цялото време е знаела каква съм. Точно затова не е успяла да усети Алис. Помислила си е, че вибрациите за присъствие на демон идват от мен.

— И какво ще стане сега? — попита Джена и дойде да седне до мен. — Ами Арчър... и баща ти?

— Не съм чувала нищо за Арчър, откакто ти ми каза, че той и семейство му просто се изпарили от лицето на Земята. Явно много хора са се заели да ги преследват.

А какво ли ще направят, ако го хванат? Не исках да мисля за това.

— Кал мисли, че цялото семейство са избягали в Италия — казах аз, като се опитах да пренебрегна болката в сърцето си. — Не е нелогично, предполагам там ще са в безопасност.

За моя изненада Джена поклати глава.

— Не знам. Има нещо, което дочух в Савана. Няколко вещици си говореха за Окото и техния контингент в Лондон. Имало ново момче, тъмнокосо, наша възраст. Може да е той.

Сърцето ми изтръпна.

— Защо би отишъл там? Ще бъде точно под носа на Съвета.

Тя вдигна рамене.

— За да се скрие на най-неочакваното място? Надявам се да го хванат. Надявам се да ги хванат всичките.

Като каза това, погледът ѝ беше толкова студен, че ме побиха тръпки.

— А за баща ти наистина не знам. Съветът винаги е бил наясно, но предполагам, че понеже не е правил опит да изяде някого, а в същото време притежава огромна сила, са решили, че няма проблем да го направят председател на Съвета и да запазят от Магическото общество истината за неговата същност.

— И г-жа Касноф също е била наясно?

— Всички учители знаят. Те работят за Съвета.

Джена започна да върти с пръст розовия си кичур.

— Значи ти не си вещица — каза тя. Не беше въпрос.

Трепнах, но не от болка. Не съм вещица. Никога не съм била. Г-жа Касноф ми беше обяснила, че силите на демоните са много подобни на тези, използвани от тъмните вещици, така че не е трудно демон да „мине“ за вещица, докато не направи нещо ужасяващо, като например да изпие кръвта на няколко вещици, за да стане по-силен.

Харесваше ми да мисля, че съм вещица. Беше много по-приятно, отколкото демон. За мен демонът означаваше чудовище.

Джена протегна ръка и започна да рови в косата ми.

— Какво правиш?

— Проверявам дали имаш рогца под всичката тази коса — засмя се тя.

Избутах ръката ѝ, но не можех да не се засмея.

— Радвам се, че моята чудовищност те забавлява, Джена.

Тя спря да играе с косата ми и ме прегърна през рамо.

— Ако ще си говорим като едно чудовище на друго, мога да ти кажа, че не е толкова лошо. В крайна сметка можем заедно да сме си чудовища.

Отпуснах глава на рамото ѝ.

— Благодаря ти — казах аз нежно.

Някой почука леко на вратата и двете се огледахме.

— Сигурно е Касноф — казах аз. — Днес ме провери поне пет пъти.

Това, което не казах на Джена, беше, че последния път разпитах г-жа Касноф какво точно ще означава за мен да съм демон.

— Означава, че винаги ще бъдеш невероятно силна, София. Означава, че точно както баща ти и от теб се очаква да използваш силите си в полза на Съвета.

— Значи съдбата ми е вече предначертана? Гадост.

Тя се засмя и потупа ръката ми.

— Това е една чудесна съдба. Много вещици биха убили, за да имат такава сила. Някои даже го направиха вече.

Просто кимнах, защото не можех да обясня как точно се чувствах. Не исках да съм София Великата и Ужасната. Нещата от този сорт бяха приоритет на Елодия и момичетата като нея — амбициозни и красиви.

Аз си бях просто аз — забавна, уверена и умна, но не ставах за лидер.

Докато стоях там онази нощ с г-жа Касноф, а Кал все още държеше ръката ми, аз се осмелих да задам въпроса, който не ми даваше мира.

— Опасна ли съм? Например като Алис?

Тя ме погледна в очите и не се поколеба.

— Да, София. Опасна си и винаги ще бъдеш. При някои полудемони, като баща ти, е възможно да минат години без никакъв инцидент. И въпреки това с него винаги има друг член на Съвета, за по-голяма сигурност. А други като твоята баба Луси, нямаха този късмет.

— Какво се е случило с нея?

Тя отмести поглед настрани и каза много тихо.

— Окоето на Бога убиха Луси, но имаха основание. Въпреки че живя трийсет години, без да нарани никого, нещо... нещо се е случило с нея една нощ и тя показала истинската си природа.

Тя си пое дълбоко дъх и продължи:

— Убила е твоя дядо.

Известно време не се чуваше нито звук. Най-сетне се осмелих да попитам:

— Значи нещо такова може да се случи и с мен? Мога просто да се събудя един ден и да видя сметката на някого около мен?

А като казах тези думи, мислено видях майка си да лежи в локва от кръв пред мен. Стомахът ми се обърна и ми прилоша.

— Възможно е — отвърна г-жа Касноф.

— А има ли начин да спра да бъда демон, да се превърна в нормален човек?

Тя ме гледаше замислено известно време, а после отвърна:

— Да, можеш да минеш през Очистващия ритуал. Но е почти извън съмнение, че това ще те убие.

Отговорът ѝ заседна като камък в гърдите ми.

Очистването може да ме убие.

Най-вероятно ще ме убие.

Но ако изживея живота си като полудемон, е възможно аз да убия някого. Някого, когото обичам.

Вратата се отвори, но не беше г-жа Касноф. Беше майка ми.

— Мамо! — извиках аз, скочих от леглото и я прегърнах силно.

Усещах сълзите ѝ, когато зарови лице в косата ми, затова се притиснах по-силно към нея и вдишах от познатия ми парфюм.

Когато се разделихме, тя се опита да ми се усмихне и посегна да хване ръцете ми. Не се съдържах да не извикам от болка и тя погледна надолу. Очаквах да се разплаче, като види раните ми, но тя просто вдигна ръката ми нагоре и целуна дланта ми, сякаш съм на три години и с ожулено коляно.

— Софи — каза тя и отметна косата от лицето ми. — Дойдох да те прибера вкъщи, миличка.

Погледнах през рамо Джена, която полагаше максимални усилия да се абстрахира от нас, но видях как болка пробяга по лицето ѝ. Ако аз си тръгна, тя остава съвсем сама. Дотук с плановете да бъдем чудовища заедно.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах отново към майка си. Не знаех дали ще съм достатъчно силна да я гледам в очите, за да ѝ кажа това, което искам. Това, което знаех, че трябва да направя от момента, в който г-жа Касноф ми даде отговора.

Изведнъж, преди да мога да кажа каквото и да било, видях Елодия да минава по коридора. Сърцето ми скочи в гърлото и се запитах дали Кал не я е спасил все пак. Може би през цялото време се е възстановявала, а те просто не сами казали. Изтичах след нея в коридора. Нямахше никой друг, а тя беше с гръб към мен.

— Елодия! — извиках аз, но тя не се обърна и осъзнах, че гледам през нея.

Тя се плъзна бавно, сякаш търсеше някой. Още един дух, останал в пределите на Замъка завинаги. Знаех, че си го е заслужила. Заедно с приятелките си беше призовала демон и това беше цената. Останах така, загледана в нея, доста време, докато образът ѝ не избледня напълно. Всъщност никога не сме били приятелки, но тя ми даде всичката магическа сила, която притежаваше, за да успея да победя Алис. Никога няма да го забравя.

Това, че видях Елодия, ми даде сили да се върна при майка си и да ѝ кажа:

— Няма да се прибирам вкъщи. Ще отида в Лондон и ще се подложя на Очистването.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.